

СЕМЕЙСТВО
РОЯЛ ЩЕ ТЕ
УНИЩОЖИ

ерин уот

ПАРЦАЛЕНА ПРИНЦЕСА

СЕМЕЙСТВО РОЯЛ

КНИГА ПЪРВА

Уо

ЕГМОНТ

ЕРИН УОТ ПАРЦАЛЕНА ПРИНЦЕСА

Превод: Красимира Абаджиева

chitanka.info

Семейство Роял ще те унищожи

Животът на Ела далеч не е лесен. След смъртта на майка си тя трябва да се оправя сама. Докато един ден не среща непознат, твърдящ, че е неин настойник — милиардера Кълъм Роял.

Той изважда Ела от мизерията, в която живее, и я представя в един свят на нечуван лукс. Съвсем скоро обаче момичето разбира, че нещо в това семейство не е съвсем наред. Синовете на Кълъм — един от друг по-красиви — крият тайни и третират Ела като натрапник. А най-привлекателният от петимата, Рийд, е особено жесток с нея. Между тях прескачат искри и момичето не може да скрие, че е привлечено от него.

Но Рийд няма никакво желание да се доближава до Ела. За него тя няма място сред семейството.

И може би е прав...

*На Марго, с благодарност за съпричастния
ентусиазъм в общата ни работа*

ГЛАВА 1

— Ела, вика те директорът — казва госпожа Уиър, когато влизам в часа ѝ по увод във висшата математика.

Поглеждам часовника си, който е точен. До девет има една минута.

— Но аз дори не съм закъсняла.

Часовникът е може би най-скъпата ми вещ. Мама ми е казвала, че е бил на баща ми. Семенната му течност и часовникът — това е останало от него.

— Не става дума за закъснение... този път.

Обичайно строгият поглед на математичката е смекчен — и интуицията ми изпраща предупреждение към задрямалия мозък. При госпожа Уиър няма пет-шест и затова я харесвам. Тя се отнася към учениците така, сякаш са в часа ѝ, за да учат истинска математика, а не някакви бабини деветини как да обичат ближния и тъпотии от този род. Ето защо съчувстващият ѝ поглед означава, че при директора ме очаква нещо, ама наистина кофти. Добре — кимам аз, тъй като не знам какво друго да кажа, и тръгвам към директорския кабинет.

— Ще ти пратя домашното на имейла — вика учителката след мен. Вероятно си мисли, че след срещата с директора ще се разстроя и няма да се върна в час, но той не би могъл да ме уплаши с нищо по-лошо от преживяното от мен досега.

Когато се записах първа година в гимназията „Джордж Вашингтон“, вече бях загубила всичко важно в живота. Ако директорът Томпсън бе разбрал, че всъщност не живея в района на училището, щеше да се наложи да шикалкавя, за да печеля време. Ако се наложи да се преместя, това ще е най-лошото, което би могло да ми се случи, но ще го направя и толкова.

— Как си, Дарлийн?

Училищната секретарка е със старомодна прическа, подстригана до ушите, и почти не вдига поглед от списание „Пийпъл“.

— Седни, Ела. Господин Томпсън ще те извика всеки миг.

С Дарлийн си говорим на „ти“. Уча в „Дж. В.“ само от месец, но често посещавам директора заради безкрайните си закъснения. Не успявам да идвам навреме, тъй като работя вечер и не слагам глава на възглавницата преди три сутринта.

Протягам врат и надничам през щорите между секретарската стая и кабинета. Някой седи срещу директора, но виждам само рязко очертана челюст и тъмнокестенява коса. Нищо общо с моята външност. Аз съм толкова руса и синеока, че няма накъде повече. Според мама това е дар от моя спермодонор.

Човекът в кабинета прилича на търговски пътник — от онези, които биха дали на мама пачка пари, за да се преструва на тяхна приятелка за една вечер. Някои мъже изпитвали повече задоволство от това, отколкото от секс. Така поне твърдеше мама. Аз нямам опит в тези неща... все още. И се надявам никога да нямам. Завършвам гимназия, отивам в колеж, вземам съответната степен и живея нормален живот.

Някои деца мечтаят да обикалят света, да имат спортни коли, големи къщи. А аз? Аз искам да имам апартамент, пълнен хладилник и добра заплата за работа, която да е лишена от всякакви чувства.

Мъжете в кабинета не спират да говорят. Минават петнайсет минути, а те продължават да плямпат.

— Дарлийн, ще изпусна часа по математика. Може ли да дойда, когато господин Томпсън не е зает?

Старая се да говоря колкото може по-учтиво, но поради немалкото години, прекарани без съществено съжителство с възрастен — моята прекрасна, вятърничава майка не се брои, — ми е трудно да се държа със задължителното за подрастващите покорство.

— Не, Ела. Господин Томпсън ще се освободи всеки момент.

Този път е права, тъй като вратата се отваря и директорът застава на прага. Висок е около метър и седемдесет и все едно е завършил гимназия миналата година. Кой знае как, но успява да излъчва и внушава чувство на отговорност.

— Госпожице Харпър, заповядайте.

Къде? В кабинета? Докато Дон Жуан е вътре?

— Имате посетител — заявявам, макар това да е повече от очевидно. Долавям нещо подозрително и вътрешното ми чувство ме

подтиква да изчезна. Но ако хукна, ще прецакам внимателно планирания си с месеци живот.

Томпсън се обръща и поглежда Дон Жуан, който се надига и ми маха с голямата си длан.

— Господинът е тук, за да се срещнете. Заповядайте.

Влизам с неохота и заставам до вратата. Томпсън я затваря и пуска щорите. Съвсем се изнервям. После сочи стола, на който бе седял Дон Жуан.

— Седнете, моля.

Скръствам ръце и гледам заплашително. Ще седна на куково лято.

Директорът въздиша примирено и сяда зад бюрото. Това ме притеснява още повече — щом отсега се предава, значи следва нещо доста неприятно.

Той взема куп документи от бюрото и казва:

— Ела Харпър, това е Калъм Роял.

Роял ме гледа така, сякаш вижда момиче за пръв път. Усещам, че скръстените ръце притискат гърдите ми една към друга и ги разкръстосвам.

— Приятно ми е, господин Роял.

На всички ни е ясно, че мисля обратното. Гласът ми го изважда от хипнотичното съзерцание. Той тръгва към мен и преди да помръдна, хваща дясната ми ръка с две ръце.

— Боже мой, ти си негово копие. — Шепне, за да го чуя само аз. После се сеца къде е и се здрависва. — Казвай ми Калъм.

Думите му звучат странно. Сякаш му е трудно да ги произнесе. Дърпам ли, дърпам ръката си, ала този тип я стиска. Чак когато господин Томпсън се покашля, се сепва и я пуска.

— За какво става дума? — настоявам аз. На седемнайсет съм, другите са доста по-възрастни и тонът ми не е подходящ, ала никой дори не мигва.

Господин Томпсън прокарва пръсти през косата си.

— Не знам как точно да се изразя и затова ще говоря направо. Господин Роял ме уведоми, че и двамата ви родители са мъртви и че той е ваш настойник.

Сепвам се, но за миг. Само докато шокът се превърне във възмущение.

— Дрън-дрън! — заявявам аз, преди да съумея да реагирам с подобаващо приличие. — Нали мама ме записа в училището. Имате подписа й на бланката.

Сърцето ми бие до пръсване, тъй като подписът е мой. Фалшив подпис, с който бих могла да управлявам живота си. Макар да съм непълнолетна, от петнайсетгодишна съм възрастният в семейството.

Чест прави на господин Томпсън, че не ме строява за сквернословното възмущение, а само развява купчината документи.

— Тук пише, че искът на господин Роял е законен.

— Той лъже! Никога не съм го виждала и ако разрешите да тръгна с него, много скоро ще научите, че едно момиче от „Дж. В“ е станало жертва на организиран секс трафик.

— Права си, наистина не сме се виждали, но това не променя фактите — обажда се господин Роял.

— Дайте да видя. — Грабвам документите от ръцете на Томпсън. Очите ми се плъзгат по страниците, без да чета. *Настойник... покойни... завещание...* Думите не значат нищо. Калъм Роял е напълно чужд, непознат човек. Точка.

— Ако майка ви дойде, ще изясним нещата — предлага господин Томпсън.

— Ела, доведи майка си и аз ще оттегля иска. — Роял говори с мек тон, но аз долавям и железни нотки. Той знае нещо.

Обръщам се към директора. Хвърлям документите на бюрото и ги соча.

— Бих могла да ги изфабрикувам на компютъра в компютърната зала. Не ми трябва дори фотошоп.

Долавям несигурния му поглед и продължавам да говоря настоятелно:

— А сега трябва да се връщам в час. Срокът току-що започна и не искам да изоставам.

Томпсън облизва устни и се колебае, а аз го гледам с най-голямата убедителност, на която съм способна. Нямам баща. И със сигурност нямам настойник. А ако имам, къде е бил този кретен през цялото време, докато мама се мъчеше да свърже двата края, когато страдеше с непоносими болки от рака и плачеше на леглото в хосписа, защото щеше да ме остави сам-сама? Къде беше той *тогава*.

Томпсън въздиша.

— Добре, Ела, отивай в час. С господин Роял трябва да обсъдим още някои неща.

Роял възразява:

— Документите са законни. Познавате и мен, и семейството ми. Не бих дошъл, ако всичко това не е истина, нали?

— Перверзни типове колкото щеш — презрително подхвърлям аз. — Дай им да си измислят какви ли не истории.

Томпсън маха с ръка.

— Достатъчно, Ела. Господин Роял, всичко това е ново за нас и след като се свържа с майката на Ела, ще изясним нещата.

Настойникът ми не се предава и изтъква колко важен човек е и как семейство Роял не лъжат. Очаквам едва ли не да се сравни с малкия Джордж Вашингтон и легендарното самопризнание „Аз не мога да лъжа“ пред пострадалото от брадвичката му черешово дърво^[1]. Докато двамата мъже се препират, аз се измъквам и лъжа Дорийн:

— Отивам до тоалетната и се връщам в час.

— Добре — хваща се тя. — Ще кажа на учителката.

Не отивам в никаква тоалетна. И не се връщам в стаята. Бързам към автобуса и го вземам до последната спирка.

Оттам до апартамента под наем за жалките петстотин долара е трийсет минути пеша. Имам спалня, захабена баня и холче с кухня, миришещи на мухъл. Но пък е евтино и хазяйката се съгласи да ѝ плащам в брой, без да проверява коя съм и каква съм.

Не познавам Калъм Роял, но знам, че появяването му в Къркуд е лоша, наистина лоша новина. Документите не бяха фотошопнати. Бяха истински. Но така или иначе, няма да се оставя в ръцете на някакъв паднал от небето непознат.

Животът ми си е *мой*. Аз го живея. И направлявам.

Изваждам учебниците от раницата и на тяхно място слагам дрехи, тоалетни принадлежности и последните си спестявания — хиляда долара. По дяволите! Трябва бързо да спечеля някакви пари и да изчезна от града. Съвсем съм закъсала. Преместването ми струваше около две хиляди — автобусни билети, пръв и последен наем, депозит за евентуални повреди в апартамента... Жалко за неоползотворения наем, но без съмнение тук не бива да се задържам повече.

Отново бягам. Цял живот бягам. С мама все бягахме. От гаджетата ѝ, от извратените ѝ началници, от социалните служби, от

мизерията. Хосписът беше единственото място, в което останахме по-дълго, и то само защото тя умираше. Понякога си мисля, че вселената е решила да бъде нещастна. Седя на леглото и се сдържам да не се разплача от безсилие, гняв и да, от страх. Разрешавам си пет минути за самосъжаление и вдигам телефона. Майната ѝ на вселената.

— Здравсти, Джордж, обаждам се относно предложението за работа в „Деди Джи“.

В момента работя на пилон в „Мис Кенди“, безобиден клуб, където се събличам по прашки и лепенки на гърдите. Парите не са лоши, но не са и много. Вече няколко седмици Джордж ме навива да се преместя в „Деди Джи“, където се съблича всичко, но аз не се съгласявам, тъй като нямаше причина. Сега обаче причина има.

Благословена съм с тялото на мама. Дълги крака. Тънка талия. Бюстът ми не е внушителният размер Б, ала Джордж твърди, че харесва моите неголеми, ала щръкнали гърди заради момичешката им форма. Инак в клуба не се водят като Ела Харпър, а като трийсет и четири годишната Маргарет Харпър. Моята починала майка. Доста зловещо, ако се замислиш, но аз гледам да не се замислям.

Когато си на седемнайсет, изборът на почасова работа, с която да можеш да плащаш сметките си, е доста ограничен. Търговия с наркотици, проституция, стриптийз. Все нелегални занимания. Аз избрах последното.

— Браво на теб! Страхотно! — радва се Джордж. — Довечера имаме нужда от трета танцорка. Облечи униформа на ученичка в католическо училище. Мъжете ще полудеят.

— Колко?

— Какво колко?

— Колко кеш, Джордж?

— Петстотин плюс бакшишите. А ако искаш да танцуваш в скута на клиентите, по сто на танц.

Шемет. Значи мога да направя хилядарка за една вечер. Потискам безпокойството и колебанието, сега не е моментът за морален дебат. Трябват ми пари и стриптийзът е един от най-безобидните начини да ги спечеля.

— До скоро. Запази ми колкото може повече клиенти за танците.

[1] Разказвани са много истории за пословичната честност на Вашингтон като дете. Една от най-известните е за това как той, за да изпробва нова брадва, отсича черешово дърво. Когато баща му опитва да разбере кой е злосторникът, той изрича една от най-прословутите реплики в американската история: „Не мога да лъжа, аз бях този, който отсече черешата“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 2

„Деди Джи“ е вертеп, но в града има и много по-долни свърталища. Все едно да кажеш: „Хапни от разваленото пилешко, че не е толкова вмирисано и мухлясало като другото месо“.

Калъм Роял не излизаше от главата ми. Ако имах лаптоп и интернет, щях да го проверя в Гугъл, но старият ми компютър не работи и нямам пари за нов. Не искам да ползвам компютрите в библиотеката, пък и ме е страх да изляза, да не би Роял да ме чака на улицата.

Кой е той? И защо смята, че ми е настойник? Мама никога не го е споменавала. За миг си помислих, че може да ми е баща, но според документите баща ми е починал. А и не вярвам мама да ме е лъгала, че се е казвал Стив. А не Калъм.

Стив. Името винаги бе ми звучало някак изкуствено. Все едно детето ти да настоява: „Мамо, разкажи ми за татко!“, а ти се чудиш какво да отговориш и изтърсваш първото име, което ти идва на ум: „Ами, миличко, той се казва... Стив“.

Мразя мисълта, че мама може да ме е излъгала. Двете винаги си казвахме истината.

Избивам Калъм от главата си, тъй като довечера е дебютът ми в „Деди Джи“ и не бива да се разсейвам с мисли за някакъв непознат на средна възраст с костюм за хиляда долара. В клуба има предостатъчно мъже на средна възраст, за които да мисля.

Претъпкано е. Вечерта с ученички католички е безспорен хит. Масите и сепаретата около дансинга са заети, но във ВИП ложата над сцената няма никого. Нормално. В малкия град Къркуд, който се намира до Ноксвил, Тенеси, няма много випове. Градът е работнически и повечето жители не стигат и до нивото на средната класа. Ако печелиш повече от четирийсет хиляди годишно, минаваш за ужасно богат. Затова живея тук. Наемите са ниски, а училищата — прилични.

В гримьорните цари оживление. Полуголите жени ме оглеждат. Някои кимат, други се усмихват и отново се заемат с нагласяването на жартиерите или грима си.

Само една се втурва към мен.

— Пепеляшка, нали?

Това е сценичното ми име в „Мис Кенди“. Навремето беше подходящо.

— Аз съм Роуз — представя се тя. — Джордж ме помоли да ти помагам, с каквото мога.

Всеки клуб си има нещо като грижовна майчица. По-възрастна жена, която съзнава, че губи битката с гравитацията, и се старее да е полезна по друг начин. В „Мис Кенди“ това беше застаряващата изрусена Тина, която ме взе под крилото си от първия ден. А тук ролята на закрилница играе застаряващата червенокоса Роуз, която кудкудяка угрижено, докато ме води към костюмите.

— Това е за после — казва тя, когато протягам ръка към ученическата униформа, и ми подава черен корсет с кръстосани шнурове и черни копринени прашки.

— С това ли ще танцувам? — Едва си поемам дъх, докато се напъхвам в корсета, и се мъча да отпусна шнуровите отпред.

— Горната част не е толкова важна — засмива се Роуз. — Пъхай дупето си и яхай Тузара.

Поглеждам я учудено.

— Мислех, че ще бъда на сцената.

— Джордж не ти ли каза? В ложата те чака специален клиент.

Моля? Та това е първата ми вечер! В „Мис Кенди“ танцувах няколко пъти и чак тогава може да правиш индивидуално шоу по желание на клиент.

— Сигурно е някой, който те познава от предишния клуб — обяснява Роуз. — Държи се доста тузарски, сякаш заведението е негово. Даде пет стотака на Джордж и му каза да те „прати“. — Роуз ми намига и добавя: — Дръж се както трябва и ще изкараш още някой и друг стотак.

Тя се запътва към една от танцьорките, а аз стоя и се питам дали постъпих правилно.

Гледам да се държа така, сякаш съм непоклатима. И в известен смисъл съм такава. Била съм бедна и гладна. Отгледана съм от

стриптийзърка. Ако се наложи, знам как да отвърщам на удари. Но съм само на седемнайсет. И понякога се чувствам твърде млада за такъв живот. Неведнъж ми се е случвало да се огледам и да си кажа: *Моето място не е тук.*

Но ето че съм тук. Без пари. И ако искам да живея нормалния живот, към който отчаяно се стремя, трябва да осъществя любезно описаното от Роуз яхане на Тузара.

Джордж е в коридора. Той е едър, с брада и добри очи.

— Роуз каза ли ти за клиента? Чака те.

Кимам и преглъщам.

— Нищо повече от танц в скута, нали?

Той се засмива.

— Повечето зависи от теб, но ако те докосне, Бруно ще го изхвърли на мига.

Радвам се, че клубът държи на правилото да не се посяга на стоката. Танцуването за гадни мъжища се търпи, когато гнусните им ръце са далеч от теб.

— Ще се справиш — потупва ме Джордж. — Ако те пита, на двайсет и четири си. Тук никой не е на повече от трийсет, нали знаеш?

А на под двайсет? Сдържам се и не питам. Той не може да не знае, че лъжа за възрастта си. Половината момичета в клуба лъжат. Животът ми може и да е тежък, но никак, ама никак не приличам на трийсет и четири годишна. Благодарение на грима изглеждам на двайсет и една. Почти...

Джордж влиза в гримьорната, аз поемам дъх и тръгвам.

Прелъстителните трели на музиката се носят в залата, „ученичката“ на сцената разкопчава униформената си блуза и мъжете пощуряват при вида на прозрачния сутиен. Към сцената политат долари. Ето това е важно за мен. Парите. Майната му на всичко друго.

И все пак ми е съвестно, че заряхах „Дж. В“ и учителите, които като че ли наистина бяха добри. Нищо, ще си намеря друго училище в друг град. Там, където Калъм Роял няма да може да ме намери.

Ала съм закъсняла. Застивам на място. Самият Калъм Роял е пред ВИП ложата и ме сграбчва за лакътя.

— Ела! — прошепва името ми.

— Пусни ме — казвам колкото може по-спокойно, ала ръката ми трепери, докато се опитвам да я измъкна.

Той не ме пуска, докато от полумрака не се появява мъж скала с тъмен костюм.

— Без пипане — заявява охранителят.

Роял пуска ръката ми, сякаш пари като лава. Хвърля поглед към охранителя Бруно и се обръща към мен. Не отлепя очи от лицето ми, за да не гледа разголеното ми тяло.

— Трябва да поговорим.

Дъхът на уиски почти ме събаря.

— Нямам какво да ти кажа. Не те познавам — отсичам аз.

— Аз съм твоят настойник.

— За мен си непознат! И ми пречиш да работя.

Роял зяпва.

— Ясно. Ами захващай се за работа тогава!

Какво?!

Той ме поглежда присмехулно и се запътва към плюшения диван. Сяда, разтваря колене и продължава да ми се присмива.

— Хайде, платил съм си.

Сърцето ми се разтуптява. Това няма да го бъде. Няма да танцувам за него.

С крайчеца на окото си виждам, че Джордж се приближава и ме гледа въпросително.

Преглъщам. Доревава ми се, ала се понасям към Роял с престорена увереност.

— Значи искаш да ти танцувам, а татенце? Дадено!

Сълзите ми напират, но няма да потекат. Тренирана съм да не плача пред хора. Последният път, когато плаках, беше до леглото на покойната ми майка, но и тогава се разревах, след като сестрите и лекарите излязоха от стаята.

Заставам срещу Калъм Роял и забелязвам, че изражението му е доста притеснено. Завъртам бедра в тон с музиката. Инстинктивно. Наистина инстинктивно, тъй като танцуването е в кръвта ми. То е част от мен. Когато бях малка, мама успяваше да спести пари, за да вземам уроци по модерен балет цели три години. Когато парите свършиха, тя гледаше видео или се промъкваше на уроците в културния център, докато не я изгониха, за да ми преподава у дома.

Обичам да танцувам и съм много добра, но не съм толкова глупава, та да си въобразявам, че това ще бъде кариерата ми, ако,

разбира се, не се отдам на стриптийза. Моята кариера ще бъде практична. Бизнес или право. Нещо, с което да печеля добре. Танцуването е глупава момичешка мечта.

Плъзгам сладно ръце по корсета и клиентът ми стене. Това не е стонът, който обикновено чувам от възбудените мъже, а е по-скоро нещо като тъжен вопъл.

— Сигурно се обръща в гроба. Това не е редно — сподавено изрича Роял.

Не продумвам. Все едно го няма.

Отмятам коса назад и излъчвам гърди. Усещам погледа на Бруно зад гърба си.

Сто долара за десет минути танц, като вече избутах две. Остават осем. Ще се справя.

При следващото завъртане Роял хваща бедрата ми.

— Не! Стив не би искал да правиш това!

Думите му ме сепват и не успявам дори да мигна. Той скача, широките му рамене ме блъскат, залитам назад и крещя:

— Остави ме!

Роял не ме чува. Понася ме на рамо като парцалена кукла и дори Бруно не може да го спре.

— Дръпни се! — вика той на охранителя. — Момичето е на седемнайсет! Непълнолетна е, а аз съм ѝ настойник и се кълна, че ако ме спреш, ще извикам ченгетата и всички перверзни типове, начело с теб, ще отидат в затвора заради противозаконна дейност с малолетни!

Бруно може да е мутра, но не е тъп. Подвива опашка и изчезва.

Аз обаче не съм толкова лесна. Удрям с юмруци по гърба на Роял, дера с нокти скъпото му сако и крещя:

— Пусни ме!

Не ме пуска. И никой не го спира на път към изхода. Клиентите подсвиркват, подвикват и не отлепят очи от момичето на сцената. Забелязвам, че Джордж стои до Бруно, който гневно шепне в ухото му, преди да изчезнат в полумрака. В следващия миг ме лъхва хладният въздух на улицата.

Калъм Роял ме носи на рамо, а елегантните му обувки потропват по напукания асфалт на паркинга. Звън на ключове, бипкане, отваряне на врата и аз се озовавам на кожена задна седалка. Затръшване на врата. Колата тръгва.

Боже мой. Отвличат ме.

ГЛАВА 3

Раницата ми!

В нея са парите и часовникът! Чудовището, което Калъм Роял нарича кола, е най-люксовото нещо на света. Но за съжаление, няма да мога да ѝ се порадвам. Мъча се да отворя вратата, ала дръжката не помръдва.

Поглеждам шофьора и макар да е безсмислено, протягам ръка и сграбчвам рамото му. Вратът му е широк колкото бедрото ми.

— Обърни! Трябва да се върна!

Той не потрепва. Сякаш е от бетон. Дърпам рамото му няколко пъти, макар да съм убедена, че дори да забия нож във врата му (а може би дори не и тогава), той ще реагира само ако Роял му заповяда.

Калъм не помръдва на седалката до мен и аз разбирам, че няма да изляза от колата без негово разрешение. Опитвам да отворя прозореца, но той е заключен.

— Ключалки за детска сигурност — мърморя аз.

Той кима.

— Да. Ще останеш в колата до края на пътуването. Това ли ти трябва?

Раницата тупва в скута ми. Едва се сдържам да не я отворя, за да проверя дали парите и личната ми карта са вътре. Без тях съм напълно безпомощна, но опитвам да се владея и да разбера намеренията на Роял.

— Виж, не знам какво искаш, но несъмнено имаш пари. Проститутки колкото щеш. За разлика от мен, с тях не би имал проблеми със закона. Остави ме на следващото кръстовище и повече няма да ме видиш. Няма да се оплача в полицията. Ще кажа на Джордж, че си стар клиент и сме оправили отношенията си.

— Не търся проститутка. Дойдох за теб.

След това страшно изявление той сваля сакото си и ме намята.

Част от мен иска да проявя повече смелост, но фактът, че се намирам в тази суперлюксозна кола до мъжа, в чийто skut танцувах, ме

кара да се чувствам някак уязвима и нерешителна. Какво не бих дала за чифт старомодни кюлоти. Обличам сакото с нежелание, гледам да не обръщам внимание на стягащия ме корсет и притискам реверите към гърдите си.

— Нямам нищо, което да ти дам.

Парите ми на дъното на раницата са трошичка за него. Колата му струва повече от целия клуб.

Роял повдига вежда в опровержение на думите ми. Забелязвам часовника му. Същият... като моя.

— Познаваш го, нали? — Той протяга ръката с часовника към мен. Черната каишка е семпла и кожена, закопчалката — сребърна, а кръглият куполовиден циферблат е с осемнайсеткаратов обков. Цифрите и стрелките светят в мрака.

Лъжа с пресъхнала уста:

— За пръв път го виждам.

— Така ли? Марката е „Орис“. Швейцарска, ръчна изработка. Подарък по случай завършването на БЪД/С^[1]. Най-добрият ми приятел, Стив О'Халоран, получи същия часовник при завършването ни. На гърба е гравирано...

Non sibi sed patriae.

Проверих значението, когато бях на девет, и мама реши да ми разкаже как съм се появила на този свят. *Съжалявам, миличкото ми, но спях с моряк. От него остана първото му име и този часовник.* „Както и аз“, побързах да ѝ напомня. Тя разроши косата ми и ми каза, че съм най-прекрасното нещо на света. Сърцето ми се свива, защото я няма.

— Това означава: „Не за себе си, а за родината“. Часовникът на Стив изчезна преди осемнайсет години. Каза, че го е загубил, и никога не си направи друг. Изобщо не носеше часовник. Това беше извинението за редовните му закъснения — въздъхва Роял.

Навеждам се в желанието да науча още нещо за Стив О'Халоран, за БЪД/С и как двамата са се запознали. Съзнателно си налагам да се отдръпна и да се облегна на вратата.

— Много готина история, няма що, но не виждам какво общо има с мен. — Поглеждам шофьора Голиат и повишавам тон. — Вие двамата току-що отвлякохте малолетно момиче, а това е престъпление във всичките петдесет щата.

Голиат мълчи, а Роял отговаря:

— Престъпление е, ако отвлечеш човек, независимо от възрастта му, но тъй като аз съм твой настойник, а ти се занимаваше с незаконни деяния, аз съм в правото си да те изведа от нощния клуб.

Засмивам се престорено подигравателно.

— Не знам за коя ме вземаш, но аз съм на трийсет и четири. — Пъхам ръка в раницата покрай същия часовник, който е на ръката на Роял, и изваждам личната карта. — Ето, виж, Маргарет Харпър, възраст трийсет и четири.

Той дръпва картата от ръцете ми.

— Метър и шейсет и четири. Шейсет килограма. — Роял ме поглежда. — По-скоро към петдесет, но сигурно си отслабнала, откакто бягаеш и се криеш.

Бягай? Откъде, по дяволите, знае това?

Сякаш прочел мислите ми, той добавя с въздишка:

— Имам петима синове. Какви ли не номера са ми свивали, така че тийнейджърите са ми ясни до болка. Дори под няколко пласта грим.

Гледам го, без да мигна. Този тип няма да изкопчи нищичко от мен.

— Баща ти е Стив О'Халоран. Беше — поправя се той. — Беше Стив О'Халоран.

Обръщам се към прозореца, не искам този непознат да забележи тъжната сянка на лицето ми. Разбира се, че баща ми е починал. Разбира се.

Гърлото ме стяга и напиралците сълзи боцкат клепачите ми. Плачът е за малките деца. За слабохарактерните. Да плача за баща, когото не съм виждала? Що за слабоволие!

Сред бръмченето на мотора чувам звън на стъкло. Настойникът ми пълни чашата си от една бутилка и подхваща:

— С баща ти бяхме най-добри приятели. Израснахме заедно и учихме заедно в колежа. Изведнъж ни хрумна да се запишем във военноморския флот и в крайна сметка бяхме одобрени да участваме в операциите на Специалните сили, Тюлените. Но бащите ни искаха да се пенсионират рано и вместо да се отдадем на военна кариера, поехме юздите на семейния бизнес. Ако се питаш какво правим, строим самолети.

Ама разбира се, какво друго...

Той не обръща внимание на мълчанието ми или го тълкува като покана да продължи.

— Стив почина преди пет месеца при инцидент с делтапланер. Колкото и да е странно, той като че имаше някакво предчувствие и преди да замине, ми даде едно писмо. Каза, че това е може би най-важното писмо в живота му. Обеща да го прочетем, когато се върне, но след седмица жена му ми съобщи, че е мъртъв. Заех се с проблемите, свързани със смъртта и вдовицата му, и сякаш забравих писмото.

Проблеми? Какви проблеми? Умираш и край, не е ли така? А и как произнесе *вдовица*, сякаш беше мръсна дума.

— След няколко месеца се сетих за писмото. Искаш ли да знаеш какво пише в него?

Що за предизвикателство? Разбира се, че искам, но няма да го зарадвам с отговор. Опирам чело в прозореца.

Минаваме няколко пресечки и Роял не издържа:

— Писмото е от майка ти.

— Какво? — рязко обръщам глава в абсолютен шок.

Той не изглежда доволен, задето най-сетне е грабнал вниманието ми. На умореното му лице е изписана тъгата по приятеля му, моя баща, и аз за пръв път виждам Калъм Роял такъв, какъвто твърди, че е: човек, загубил най-добрия си приятел и научил смайваща новина.

Колата спира. Поглеждам навън и забелязвам нещо като дълга писта, голяма едноетажна сграда от метални плоскости и кула. На белия самолет до сградата пише „Атлантик Авиейшън“. Когато Роял спомена, че строи самолети, не си представих такива огромни самолети, дето могат да разнасят в грамадния си търбух стотици пътници по цял свят.

— Това всичкото твое ли е? — Едва се сдържа да не зяпна.

— Да. Но няма да слизаме.

Дръпвам ръка от солидната сребриста дръжка на вратата.

— Защо?

Успявам да потуля смайването от отвличането, от новината за съществуването — и смъртта — на спермодонора, както и от вестта за мистериозното писмо. Окопитвам се и гледам учудено през прозореца, докато минаваме покрай сградата и изходите и стигаме до летището. От опашката на самолета се спуска нещо като рампа, Голиат качва колата и я вкарва вътре.

Обръщам се и виждам как рампата се захлупва с трясък зад нас. Вратата на самолета се затръшва, ключалките на колата щракват и се отварят. Свободна съм. В известен смисъл.

— След теб. — Калъм сочи вратата, която Голиат държи полуотворена.

Загръщам сакото плътно около себе си и си налагам да се успокоя. В чуждия стриптийзърски корсет и с неудобните високи обувки дори самолетът изглежда по-добре от мен.

— Трябва да се преоблека. — Доволна съм, че говоря що-годе нормално. Опитът от безброй ситуации на срам и неудобство ме е научил, че най-добрата защита е нападението. Ала силите ми са изчерпани. Не искам никой — нито Голиат, нито пътниците в самолета, да ме гледат в това облекло.

За пръв път съм в самолет. Возила съм се на автобуси и само по няколко второстепенни пътища на камион. Самолетът е огромен. Сигурно има място, където да се преоблека.

Калъм кима на Голиат.

— Ще те изчакаме горе. В дъното има стълби. Преоблечи се и ела при нас.

Бързо обувам широките джинси и нахлузвам потника и фланелената риза, която обикновено се вее, но сега оставям незакопчано само най-горното копче. Приличам на уличен скитник, но поне съм облечена.

Напъхвам корсета и прашките в раницата и проверявам дали парите са там. Отдъхвам с облекчение, като ги напипвам заедно с часовника на Стив. Без него чувствам ръката си като гола и след като Калъм вече знае за него, по-добре да си го сложи. Щом го усещам на китката си, веднага се чувствам по-добре и по-силна. Ще понеса всичко, което Калъм Роял ми поднесе.

Мятам раницата на рамо и замислям план — имам нужда от пари, а Калъм е богат, имам нужда и от място, където да живея, та ако е сдобия с достатъчно средства, да замина и да заживея нов живот. Знам как става това.

Ще бъда добре.

Всичко ще бъде добре. Ако си повтарям тази лъжа достатъчно дълго, ще повярвам, че е истина. Дори да не е.

Стигам до горния край на стълбите. Калъм ме чака. Представя ме на шофьора.

— Ела Харпър, Дюранд Сахади. Дюранд, това е Ела, дъщерята на Стивън.

— Приятно ми е — казва Дюранд с невероятно плътен глас. Звучи ми като Батман! — Моите съболезнования.

Шофьорът навежда трогателно глава и ще бъде наистина невъзпитано, ако не приема съболезнованията му. Оставям раницата и поемам протегнатата ръка.

— Благодаря.

— И аз ти благодаря. Свободен си — обръща се към него Калъм. После ме поглежда и казва: — Хайде да седаме. Пътуването до Бейвю е един час.

— Един час? Самолет само за един час?

— С колата би отнело шест часа, което е доста време. Девета седмица те търся с цяла армия детективи.

Нямам избор, освен да го последвам. Сядам в едното от двете кожени бежови кресла. Между меките седалки има елегантна черна дървена масичка със сребърни инкрустации. Бутилката и чашата вече чакат. Стюардесите знаят, че Калъм не може без питие.

От другата страна на пътеката има диван и още две меки кресла. Дали не бих могла да работя като стюардеса за компанията на Калъм? Самолетът е по-хубав и от колата му. Дори бих могла да живея тук.

Слагам раницата между краката си.

— Хубав часовник — подхвърля иронично Калъм.

— Благодаря. Мама ми го даде. Каза, че той е единственото, което баща ми й е оставил — освен името си и мен. — Нямаше смисъл да продължавам да лъжа. Ако армията детективи бе стигнала до Къркуд, Калъм вероятно знаеше за мен и мама повече, отколкото знаех самата аз. Може и да е неразумно, но се улавям, че тръпна от нетърпение да науча колкото може повече за баща си. — Къде е писмото?

— Вкъщи. Ще ти го дам, когато пристигнем. — Калъм отваря кожена папка и изважда пачка пари. От ония, които във филмите са с бял бандерол. — Ела, предлагам ти сделка.

Очите ми стават на понички — никога не съм виждала толкова много стодоларови банкноти на куп.

Той бута парите по черната маса към мен. Това да не е някакво шоу, някакво риалити състезание по телевизията? Стискам устни и се стягам. Няма да позволя да ме изкарат наивна глупачка.

— Слушам те — заявявам аз, скръствам ръце и го гледам с присвити очи.

— Доколкото знам, правиш стриптийз, за да се издържаш и да завършиш гимназия. Предполагам, че искаш да продължиш да учиш в колеж, за да спреш със стриптийза и да работиш нещо друго. Ще станеш може би счетоводителка, лекарка или адвокатка. Тези пари са за благородна кауза. — Калъм потупва доларите и продължава: — В пачката има десет хиляди. Всеки месец ще получаваш същата сума в брой. Ако не изчезнеш, а останеш, докато завършиш гимназия, ще получиш бонус от двеста хиляди — за таксите за следване, за квартира, дрехи и храна. Вземеш ли степен, ще получиш още един немалък бонус.

— И каква е уловката? — Ръцете ме сърбят да грабна парите, да намеря парашут и да скоча, преди Калъм Роял да отвори уста.

Но седя на стола и чакам да чуя що за гадни условия ще ми постави, като премислям докъде биха стигнали границите на компромиса, който бих направила.

— Условията са следните: не спориш, не се опитваш да избягаш, живееш у нас, приемаш настойничеството ми и се отнасяш към синовете ми като към свои братя. Ако се съобразиш с всичко това, ще живееш живота, за който си мечтала. — Замълчава и добавя: — Животът, който Стив би искал да имаш.

— А какво трябва да правя за *теб*! — Настоявам да знам всеки детайл.

Калъм ме поглежда смаяно с широко отворени очи.

— *Нищо*. Ти си хубаво момиче, но си момиче, а аз съм на четирийсет и две и имам петима синове. Пък и за твое успокоение, приятелката ми ме дарява с всичко, от което имам нужда.

Тук вече прекали. Вдигам ръка, за да го накарам да замълчи.

— Достатъчно. Не желая да чувам подробности.

Калъм се засмива и отново става сериозен.

— Знам, че не мога да заместя родителите ти, но ще бъда насреща за всичко, за което би искала да ги има. Може да си загубила семейството си, но не си сама. Ела, ти си вече Роял.

---

[1] Basic Underwater Demolition/SEAL — тренировъчна програма за основно обучение по подводно сапърство на Тюлените в армията на САЩ. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 4

Кацаме, носът ми е залепен за прозореца, но е тъмно и виждам само блещукащите на пистата светлини. Не се качваме на колата в самолета, тя вероятно е била временен транспорт. Чака ни лъскава черна лимузина. Прозорците са затъмнени и не виждам нищо, но Калъм сваля прозореца и усещам солени мириси. Океанът.

На брега сме. В Северна или Южна Каролина? След шест часа път от Къркуд може да сме някъде на атлантическото крайбрежие, което се връзва с името на компанията на Калъм. Всъщност няма никакво значение. Значение има само твърдата пачка в раницата ми. Десет хиляди. Не мога да го проумея. Десет хиляди всеки месец. И още много по-десет, след като завърша.

Не може да няма някаква уловка. Калъм ме бе уверил, че в замяна не се нуждае от... *специални услуги*, но аз не съм вчерашна. Винаги има някаква уловка и рано или късно тя ще излезе наяве. Поне грабнах десетте хиляди и ако реша, мога спокойно да изчезна. А дотогава ще участвам в играта и ще се държа подобаващо.

Ами синовете му?

Да му се не види, бях забравила за тях. Петима...

Какво може да им е лошото? Пет разглезени богати момчета? Ха-ха. Видяла съм много по-страшно от това. Като оня гангстер Лео, гаджето на мама, който ме опипваше, когато бях на дванайсет. След като го ударих в слабините и едва не си счупих ръката, той ме научи как да правя здрав и силен юмрук. Посмяхме се и станавме приятели. Уменията по самозащита ми потрябваха за следващото мамино гадже, което също беше като октопод. Мама добре ги подбираше...

Старая се обаче да не я съдя. Правеше каквото трябва, за да оцелеем, и обичта ѝ към мен не подлежеше на съмнение.

След трийсетина минути път Дюранд спира колата пред висока порта. Въпреки преградата зад шофьора чувам електронното бибиране, портата се отваря и продължаваме по-бавно, докато колата спира и ключалките на вратите изщракват.

— Прибрахме се у дома — обявява Калъм.

Аз нямам дом, но си налагам да не възразявам. Дюранд ми подава ръка, за да слеза. Коленете ми леко потреперват. Пред огромния гараж са наредени три коли — два черни джипа и черешовочервен пикап, сякаш попаднал на неподходящо за него място.

Калъм забелязва погледа ми и се подсмихва.

Рейндж роувърите бяха три, но Истън смени своя за пикап. Сигурно, за да има повече място, когато е с гаджетата си.

Не го казва с укор, а с примирение. Истън вероятно е един от синовете му. Долавям някаква нова нотка в гласа на Калъм. Дали не е на *безпомощност*? Познавам го едва от няколко часа, но не мога да си го представя безпомощен. Въпреки това усещам, че отново съм нащрек.

— Няколко дни ще ходиш на училище с момчетата. Докато ти взема кола. Ако, разбира се, имаш книжка, на която не пише, че си на трийсет и четири.

Кимам с неохота. И изведнъж осъзнавам думите му.

— Ще ми купиш кола?

— Така ще е по-удобно. Синовете ми... — Усещам, че търси думите. — Те не се сприятеляват бързо. Но трябва да ходиш на училище и затова ти е нужна кола.

Изпълнена съм със съмнения. В този мъж и децата му има нещо подозрително. Може би трябва да избягам... Може би...

В този миг съзирам къщата и спирам да разсъждавам.

Това не е къща. А палат. И съответства на името *Роял* — наистина кралски палат.

Само на два етажа е, ала няма край. Прозорци, прозорци, прозорци. Вероятно архитектът е имал алергия от стени или се е страхувал от вампири.

— Тук ли... живееш? — питам, притеснена.

— Тук *живеем*, Ела. Това е вече и твой дом.

Това никога няма да бъде мой дом. Моето място не е в разкоша, а в мизерията. В нея се чувствам удобно, тъй като тя не лъже. Няма красива опаковка. Тя е това, което е.

Тази къща е илюзия. Излъскана и красива. А мечтата, която Калъм ми пробутва, е прозрачна като тънък лист хартия. Нищо в този свят не блести вечно.

Палатът на Роял е изумителен не само отвън. Безкрайното фоайе е с бели плочки със сиви и златни жилки — като в лекарски или банков офис. Таванът също е бездънен и ми иде да извикам, за да чуя докъде ще стигне ехото.

Стълбите от двете страни на фоайето стигат до балкон. Полилеят над главата ми е с поне сто крушки и толкова много кристали, че ако се стовари, от мен ще остане само кристален прах. Хотелски полилей. Може и да са го взели от някой скъп хотел.

Накъдето и да се обърна, виждам *богатство*.

Калъм ме гледа съпричастно, сякаш е в главата ми и знае, че още малко и ще превъртя. Ще превъртя и ще побягна, защото това идиотско място ми е толкова чуждо.

— Знам, че всичко е ново за теб — казва той, — ала ще свикнеш. Обещавам ти.

Усещам как се стягам и казвам:

— Не давай обещания, господин Роял. И в никакъв случай не на мен.

Той се сепва.

— Ела, казвай ми Калъм. Моето единствено желание е да спазя обещанията си към теб. Както спазих обещанията си към баща ти.

Нещо в мен се пречупва.

— Ти... — Замълчавам смутена, но събирам сили да попитам: — Ти... наистина си държал на моя... на Стив, нали?

Той беше най-добрият ми приятел. Бих му поверил живота си.

Прозвуча толкова хубаво. Единствения човек, на когото напълно се доверявах, го няма. Мъртва и погребана. Огромната липса на мама ме задушаваша.

— Ами... — Опитвам да говоря нормално, защото съм на ръба да се размекна и да ревна. — Тук има ли иконом, или някакъв домакин, който да се грижи за къщата?

— Имаме персонал. Няма да търкаш пода, за да заслужиш парите си. — Усмивката на Калъм угасва, когато забелязва, че това не ме развеселява.

— Къде е онова писмо?

Той вероятно усеща, че съм се скапала, и казва загрижено:

— Стана късно и доста ти се насъбра. Хайде да си поговорим утре, а? Първо се наспи добре. — Поглежда ме с разбиране и добавя: — Сигурно отдавна не си се наспивала.

Прав е. Поемам дъх и бавно издишам.

— Къде е стаята ми?

— Ще те заведе. — Дочуват се стъпки и в сините му очи проблясва искрица. — А, ето ги и тях. Гидиън е в колежа, но помолих другите да дойдат да се запознаете. Те невинаги слушат, но...

Напълно прав е, тъй като в поведението на младите Роял не личи да са обърнали внимание на молбата му. Не че аз се поддавам на онова, което ми казва. Нито едно от четирите тъмнокоси момчета на извитите перила на балкона над фойето не поглежда към мен.

Зяпвам за миг и затварям бързо уста, като се мобилизирам срещу надвисналата агресия. По дяволите, няма да допусна да забележат смущението ми, макар да съм наистина потресена. Или по-скоро объркана.

Момчетата Роял не са онова, което очаквах да видя. Няма вид на богати копелета с претенциозни дрехи и маниери. Приличат на яки бандити, които, решат ли, ще ме размажат с един замах.

Високи са колкото баща си — около метър и осемдесет — и са доста едри, като двамата вдясно са по-източени, а двамата вляво са широкоплещести и с изпъкнали мускули на ръцете. Спортни фигури. Явно тренират до пръсване, иначе не биха изглеждали така.

Притеснявам се, защото никой не продумва. Нито те, нито Калъм. Макар да ги гледам от фойето, забелязвам, че очите и на четиримата са като на баща им. Яркосини. Пронизващи. И отправени към него.

— Момчета — подхваща най-сетне той, — запознайте се с гостенката ни. — Бързо поклаща глава и се поправя: — С новия член на семейството ни.

Тишина.

Побиват ме тръпки.

Едно от момчетата подпира мускулести ръце на перилата и се подсмива с крайчеца на устните, сякаш иронизира баща си.

— Рийд. Истън. Соьер. Себастиан — кънти ехото от отривистия глас на Калъм. — Слезте при нас. Хайде.

Не помръдват. Двамата вдясно са близнаци. Абсолютно еднакви. Дори в дръзките си пози със скръстени на гърдите ръце. Единият поглежда незабележимо към брат си, който е най-вляво.

Изтръпвам. Той е *опасният*. Трябва много да внимавам с него.

Опасният навежда глава към мен, макар и с премерен жест. Погледите ни се срещат и сърцето ми се разтуптява. От страх. При различни обстоятелства може би щеше да се разтупти по други причини. Изглежда страхотно. И четиримата изглеждат страхотно.

Само че този ме плаши и полагам усилия да не проличи. Гледам го предизвикателно. *Слез, Роял! Слез да те видя!*

Сините му очи са присвити. Той усеща негласното предизвикателство. Забелязва съпротивата ми и това не му харесва. Обръща се и си тръгва. Другите го следват като по команда. Не удостоават баща си с поглед. Стъпките им отекват. Затварят се врати.

Калъм въздиша.

— Съжалявам. Смятах, че съм успял да ги убедя, пък и имаха достатъчно време да помислят, но май им трябва още малко, за да свикнат с всичко това.

Всичко това? Всичко това бях аз. Присъствието ми в дома им и връзката с баща им, за която не бях подозирала.

— Сигурен съм, че утре ще бъдат по-добре настроени — казва Калъм, сякаш се опитва да убеди себе си.

Аз оставам неубедена.

ГЛАВА 5

Събуждам се в непознато легло и се чувствам ужасно. Не заради леглото. Леглото е супер. Хем меко, хем твърдо, а чаршафите са гладки като коприна, не като драскащите чаршафи, на които съм спала, когато изобщо е имало чаршафи... Много често легло ми беше спален чувал, а чувалите се вмирисват с времето.

Леглото ми ухае на мед и лавандула.

Целият този лукс и красотата ми действат заплашително. От опит знам, че след нещо хубаво се задава нещо много гадно. Един ден мама се върна от работа и каза, че се местим на по-хубаво място. После дойде висок, слаб мъж, който ни помогна да опаковаме жалката си покъщнина и след няколко часа бяхме в дома му. Симпатична къщичка с карирани пердета, която беше много малка, но пък имах своя собствена стая.

Още първата вечер се събудих от крясъци и от трясък на счупено стъкло. Мама влетя в стаята ми и ме изкара навън. Бяхме тичали две пресечки, когато вдигнах очи и видях синината на лицето ѝ.

Така че хубавите неща не вървят с хубавите хора.

Оглеждам стаята. Стая на принцеса. При това на малка принцеса. Розови стени, дипли, къдрички... Да ти се доповръща. Липсват само плакати на Дисни, но на къща като тази плакати не подходат. Не подходда и раницата ми, която стърчи до вратата.

Прехвърлям вчерашния ден и мисълта ми се заковава на пачката с пари. Скачам от леглото и отварям раницата. Отдъхвам си, като виждам парите. Повдигам няколко банкноти с палеца си и се наслаждавам на приятното им шумолене. Мога да взема пачката и да изчезна. Десетте хиляди ще ми стигнат за доста дълго време.

Но ако остана, Калъм Роял обеща да ми даде много повече. Леглото, стаята, парите всеки месец, докато завърша... Само за да уча? И да живея в този палат? А и да карам собствена кола?

Пъхам парите в тайния джоб на дъното на раницата. Ще помисля един ден. Нищо не би ме спряло да си тръгна утре, следващия или по-

следващия месец. Ще изчезна, веднага щом усетя, че нещата не вървят.

Спокойна, че парите ми са скрити, изсипвам раницата на леглото и преглеждам дрехите. Два чифта тесни джинси и един чифт широки, с които се прибирам от клуба, за да не привличам внимание, пет тениски, пет чифта бикини, един сутиен, корсетът от снощи, прашките, високите стриптийзьорски обувки и една хубава рокля, останала от мама. Черна и къса, с нея изглеждам с доста по-голям бюст, отколкото Господ ми е дал. Козметичната чантичка е също наследена от мама и е пълна с нейни и останали от колежките ни стриптийзьорки гримове. Целият комплект сигурно възлиза на хиляда долара.

Томчето с поезията на Одън е вероятно най-романтичната и ненужна част от вещите ми, но го намерих на масата в едно кафе, а посвещението подходдаше на надписа на часовника ми. Не можех да го оставя. Беше ми късмет, макар да не вярвам в тези неща. Предопределената съдба е за слабите духом — те нямат достатъчно сила или воля да оформят живота според желанията си. Аз не съм от тях. Засега. Може да нямам достатъчно сили, но с времето и това ще стане.

Прокарвам ръка по книгата. Може да си намеря работа като сервитьорка. Няма да е лошо да е в някой стек хаус. Ще изкарвам достатъчно пари, за да не пипам десетте хиляди, които определих като неприкосновени.

Почукването на вратата ме стряска.

— Калъм?

— Рийд е. Отвори.

Тениската ми е огромна — беше на едно от гаджетата на мама — и ми стои почти като рокля, но не искам да застана срещу един Роял в непълно снаряжение. А това означава издокарана и порядъчно гримирана като лошо момиче.

— Не съм облечена.

— Дреме ми. Давам ти пет секунди и влизам. — Тонът му не търпи възражения.

Кретен. С тия ръчища сигурно ще разбие вратата с един удар.

Отварям.

— Какво искаш?

Оглежда ме най-безсрамно и макар тениската да прикрива всичко за гледане, се чувствам гола. Вбесявам се и снощното ми недоверие

прераства в искрена омраза.

— Искам да знам каква игра играеш. — Пристъпва към мен. Прави го нарочно, за да ме уплаши. Рийд е от онези, които използват физиката си като оръжие и за съблазън.

— Защо не питаш баща си? Той ме отвлече и домъкна тук.

Рийд пристъпва още по-напред и телата ни се опират, когато поемаме дъх.

Толкова е привлекателен, че устата ми пресъхва и усещам тръпки на места, които не съм допускала, че ще реагират на близостта на подобен досадник. Това е друг урок, който научих от мама — тялото ти може да харесва неща, които главата ти мрази, но главата трябва да те ръководи. Мама казваше: „Прави каквото ти казвам, а не каквото правя аз“.

Този гадняр иска да те нарани, викам на тялото си, но зърната на гърдите ми щръкват, сякаш са глухи.

— И ти се бори с него, нали? — Рийд хвърля нагъл поглед към зърната ми под тънката фланелка.

Не ми остава друго, освен да се правя, че те са си винаги в такова състояние.

— Говори с баща си.

Обръщам се и се преструвам, че Рийд Роял не е възпламенил и най-малкото нервно окончание в тялото ми. Вземам чифт семпли бикини от купа с дрехи на леглото, смъквам бельото си под тениската с небрежни движения и го пускам на кремавия мокет.

Чувам рязко поемане на дъх зад гърба си. Едно на нула за мен.

С безгрижен жест обувам новите бикини, като бавно ги издърпвам под ръба на дългата фланелка. Очите му бродят по тялото ми и все едно ме докосват.

— Каквато и игра да играеш, няма да победиш. Не и всички ни. — Той говори плътно и дрезгаво. Моето шоу му е подействало. Две на нула. Добре че съм с гръб, защото не искам да забележи, че и аз съм развълнувана от гласа и погледа му. — Ако си тръгнеш веднага, нищо няма да ти се случи, ще можеш да вземеш онова, което баща ни ти е дал, и няма да те тормозим. Но ако останеш, ще ти разкажем играта и ще си тръгнеш на четири крака.

Обувам джинсите, обръщам се с гръб и понечвам да сваля тениската. Чувам смеха му, той се приближава и ме хваща за рамото.

Обръща ме към себе си и устните му се долепват до ухото ми.

— Чуй ме добре! Може да ми правиш стриптийз всеки ден и въпреки това няма да те чукам. Ясно? Малолетният ти задник може да завърти главата на баща ни, ала на нас тия не ни минават.

Горещият му дъх пълзи по врата ми и омаломощава усилиято ми да не треперя. Страх ли ме е? Възбудена ли съм? Толкова съм объркана. По дяволите! Да не излезе, че съм се метнала на майка си... Да харесваш мъже, които се отнасят лошо с теб, е запазена марка на Маргарет Харпър!

— Пусни ме — хладно казвам аз.

Рийд стиска рамото ми и рязко се отдръпва. Залитам напред и се опирам в рамката на леглото.

— Следим те изкъсо — заплашва ме той и излиза.

Ръцете ми треперят, докато се обличам. Отсега нататък ще бъда винаги облечена дори в стаята си. В никакъв случай няма да допусна този навлек да ме завари неподготвена.

— Ела?

Подскачам стъписано и виждам Калъм на прага на стаята.

— Стресна ме — пискливо изричам и слагам ръка на бумкащото си сърце.

— Извинявай. — В ръка държи стар лист от тетрадка. — Писмото...

Поглеждам го изненадана.

— А, да. Благодаря.

— Не вярваше, че ще ти го дам, нали?

Вирвам вежди.

— Честно ли? Не вярвах, че има такова писмо.

— Не бих те лъгал, Ела. Аз имам доста недостатъци. Може би затова и щуротиите на синовете ми ще се поберат в книга, по-дебела от „Война и мир“. Но не лъжа. И не искам нищо повече от теб, освен да използваш предоставената ти възможност. Когато прочетеш писмото, слез да закусим. В края на коридора има стълба, която води до кухнята. Чакам те.

— Благодаря.

Той се усмихва мило.

— Толкова се радвам, че си тук. По едно време си мислех, че няма да те откроя.

— Не знам какво да кажа — мънкам аз. Ако бяхме само двамата с Калъм, сигурно щях да съм много благодарна, но след срещата с Рийд изпитвам нещо средно между страх и ужас.

— Всичко е наред. Ще свикнеш. Обещавам ти. — Той ми намига окуражително и излиза.

Сядам на леглото и разгръщам писмото с треперещи ръце.

Мили Стив,

Не знам дали ще получиш това писмо и дали ще го прочетеш. Изпращам го в базата „Литъл Крийк“ с личния ти номер. След като си тръгна, намерих листче с номера, както и часовника ти. Запазих часовника. И като по чудо запомних номера.

А сега — направо на въпроса. Месецът ни заедно, преди да тръгнеш за Бог знае къде, беше лудост. Още преди да разбере, че съм бременна, вече те нямаше. В базата никой не пожела да доизслуша тази история. Предполагам, че и твоята реакция би била същата.

Ако ли пък не, трябва да дойдеш. Болна съм от рак. Дебелото ми черво е проядено. Имам чувството, че ме гризе някакъв паразит. Момиченцето ми ще остане само. Тя е силна. Упорита. По-издръжлива от мен. Много я обичам. Не се страхувам от смъртта, но се страхувам, че ще остане сам-сама.

Знам, че не бяхме повече от две горещи чифтосващи се тела, но ти се кълна, че сме създали най-прекрасното нещо на света. Трябва поне да я видиш, инак адски ще съжаляваш.

Ела Харпър. Носи името на онази сантиментална музикална кутийка, която ми подари в Атлантик Сити.

Дано получиш писмото ми навреме. Тя не знае, че те има, но има твоя часовник и твоите очи. Веднага ще забележиш.

Поздрави,

Маги Харпър

Скривам се в банята — тя също е с цвят на розова дъвка — и притискам към очите си хавлиената кърпа. *Не плачи, Ела*. Няма смисъл да плачеш. Наплисквам се и си казвам, че от лицето ми не се стичат сълзи, а вода.

Успокоявам се, прекарвам четката през косата си и я връзвам на висока конска опашка. За да не личи, че съм плакала, намазвам лицето си с ВВ крем и се вземам в ръце.

Мятам на рамо раницата с всичкия багаж — тя ще бъде с мен, докато намеря място да я скрия — и тръгвам по коридора.

Минавам покрай четири стаи, преди да стигна до стълбите. Коридорът е толкова широк, че колите на Калъм могат спокойно да минат по него. Тази къща сигурно е била хотел — не може само едно семейство да се шири в такъв палат.

Кухнята е грамаданска. Две печки, мраморен „остров“ за готвене и безкрайни бели шкафове. Не забелязвам хладилник и миялна. Вероятно в мазето има друга, работна кухня, и въпреки уверенията на Калъм, ще ме пратят да търкам пода. Не че ми пука. Ще се чувствам по-удобно, ако работя нещо за парите, които получавам. Инак само ще ходя на училище и ще бъда едно нормално дете, а кой получава пари, за да бъде нормален? Никой.

Голямата маса в дъното на кухнята е до прозореца, който е от пода до тавана и гледа към океана. Момчетата са седнали на четири от шестнайсетте стола. Облечени са с униформи. Бели ризи върху прави панталони. Тъмните блейзъри са метнати на облегалките на столовете. Интересно, но и четиримата изглеждат страхотно по един и същ брутален начин.

Райска градина. Красива, но таяща опасности.

— Как предпочиташ яйцата? — пита Калъм. Той стои до печката и държи две яйца и шпатула. Тази поза някак не му подхожда. Поглеждам момчетата, за да се уверя, че съм права. Да, Калъм несъмнено готви много рядко.

— Бъркани. — Всеки може да направи бъркани яйца.

Той кима и сочи с шпатулата големия шкаф до печката.

— В хладилника има плодове и кисело мляко, а бейгълите са зад мен.

Отварям вратата на шкафа, проследяват ме четири чифта враждебни, гневни очи. Все едно съм първи ден в ново училище и

всички ме мразят просто ей така. Лъхва ме леден въздух. Вграден хладилник. Ами да, защо трябва да показваш, че имаш хладилник? Странно...

Вземам купа с ягоди и я слагам на плота.

Рийд хвърля салфетката си.

— Приключих. Някой иска ли да го закарам?

Близнаците се надигат, а четвъртият брат, Истън, клати глава.

— Трябва да взема Клер.

— Момчета! — предупредително надига тон баща им.

— Няма проблем — намесвам се аз, тъй като не искам да предизвиквам разпра.

— Спокойно, тате! — подхвърля присмехулно Рийд. — Тръгваме след десетина минути.

Четиримата се изнизват един след друг като патета. Или по-точно като войници под строй.

— Извинявай — въздиша Калъм. — Не знам защо се държат така. Така или иначе, щях да те закарам, но се надяхах да са по-любезни с теб.

Замирисва на загорели яйца и двамата се обръщаме към печката.

— По дяволите! — пустосва той, а аз надничам в тигана със загорял бъркоч. — Никога не готвя, но мислех, че поне мога да опържа две яйца — добавя Калъм и се усмихва виновно. — Явно не мога.

Никога не готви, ала готви за непознатото момиче, което е отвлякъл? Може би греша, но в гласа му се прокрадва раздразнителност.

— Гладен ли си? На мен ми стига да хапна плодове и кисело мляко. — Много рядко ям плодове. Прясната храна е за привилегированите.

— Умирам от глад — жално ме поглежда той.

— Мога да опържа яйца — предлагам аз и Калъм ми подава бекон. — Е, добре, яйца с бекон.

Започвам да готвя, а той се обляга на шкафа.

— Пет момчета, а? Цяла армия.

— Майка им почина преди две години. Още не са се съвзели. Мария беше нашата спойка. Отсъствах доста, преди да почине. Имах проблеми с „Атлантик Авиейшън“ и непрекъснато пътувах, за да

склучвам сделки. — Калъм въздиша и добавя: — Оправих бизнеса, но състоянието на семейството е все още в процес на обработка.

Наблюденията върху синовете му ми подсказват, че процесът е далеч от финализиране, но родителските умения на Калъм изобщо не ме засягат. От устата ми излиза странно, изразяващо безразличие междуметие, ала той го тълкува като знак да продължи.

— Най-големият е Гидиън. Живее в колежа, но си идва през уикендите. Май си има приятелка, но още не съм я виждал. Довечера ще се запознаеш и с него.

Боже мой, още един!

— Ще се радвам. — Ще се радвам, колкото бих се радвала на клизма.

— Сега ще отидем да те запишем в училището. А Брук, приятелката ми, ще те заведе на пазар. Може да тръгнеш на училище в понеделник.

— Много ли съм закъсняла?

— Учебната година започна преди две седмици. Видях оценките ти и смятам, че ще се справиш.

— Твоите детективи си ги бива. — Свъсвам вежди и разбърквам яйцата.

— Местила си се неведнъж и дважд, но щом разбрах името на майка ти, беше доста по-лесно да науча онова, което ми трябваше.

— Мама правеше всичко за мен — заявявам и вирвам брадичка.

— Била е стриптийзърка. Караше ли те и ти да се събличаш? — неодобрително пита Калъм.

— Не. Правех го по собствено желание. — Изсипвам яйцата със замах в чинията му. Да си готви сам тъпия бекон. Никой няма право да критикува мама пред мен.

Той хваща ръката ми.

— Не исках...

— Да не преча? — Рийд стои на прага. Гласът му е леден, а очите горят. Не му харесва, че баща му е близо до мен. Съзнавам, че постъпвам скандално, но правя крачка и почти се облягам на рамото на Калъм. Той гледа сина си и не реагира на неочакваната ми близост, докато присвитите очи на Рийд ми подсказват, че е забелязал моя ход.

Вдигам ръка, слагам я на рамото на Калъм и заявявам с мила усмивка:

— Не пречиш. Правя закуска на баща ти.

Рийд гледа още по-ядосано — ако това разбира се е възможно.

— Забравих сакото си — казва той и го грабва от облегалката на стола.

— Ще се видим в училище — предизвикателно подхвърлям аз.

Рийд ми хвърля още един убийствен поглед и излиза. Свалям ръка от рамото на Калъм, който промълвява:

— Дразниш лъва.

— Той започна.

Калъм поклаща глава.

— А аз си въобразявам, че е голям зор да отгледаш пет момчета. Изглежда, още нищо не съм видял, нали?

ГЛАВА 6

Калъм ме кара до училището, в което ще уча през следващите две години. Всъщност кара Дюранд. С Калъм седим отзад, той преглежда някакви чертежи, а аз зяпам през прозореца и се опитвам да не мисля за сутрешното посещение на Рийд.

Калъм вдига поглед след десетина минути.

— Извинявай, ама трябва да наваксам. След смъртта на Стив отсъствах известно време и бордът настоява да приключа с някои сделки.

Изкушавам се да го помоля да ми разкаже за Стив — добър човек ли е бил, как се е забавлявал, защо е забременил мама и е изчезнал яко дим... Налагам си да не питам. Част от мен не иска да знае за него. Защото може да се превърне в истински. Може дори да стане *добър*. По-добре да си мисля за него като за гадняра, изоставил мама.

Посочвам чертежите и питам:

— Това проекти на самолети ли са?

— Да. Нов боен самолет. Военна поръчка.

Господи! Той не прави обикновени самолети. А военни самолети. За наистина много пари. Какво ли се чудя — при тази къща...

— Моят ба... Стив... И той ли проектираше самолети?

— Той отговаряше за изпитанието им. Аз също се занимавах с това, но баща ти беше луд по летенето.

Баща ми е обичал да лети. Слагам това сведение в досието му.

Замълчавам, а Калъм казва с мек глас:

— Ела, можеш да ме питаш каквото искаш за него. Познавах го по-добре от всеки друг.

— Не съм сигурна, че съм готова да знам какъв е бил — продумвам аз.

— Разбирам. Когато си готова, ще се радвам да ти разкажа. Той беше страхотен човек.

Не искам да спорим и премълчавам факта, че надали е бил толкова страхотен, след като ме е изоставил.

Забравям за Стив, когато минаваме през високите поне шест метра порти и се понасяме по павирана алея. Тия Роял не спират да минават от порти на порти. Спираме пред голяма, увита в бръшлян готическа сграда. Слизаме, оглеждам се и забелязвам още няколко такива здания сред тревните площи и дървесата на кампуса на „Астор Парк Преп Академи“. Сигурно затова в името на училището има и думата *парк*.

— Почакай ни тук — обръща се Калъм към Дюранд. — Ще ти звънна, когато сме готови.

Черната кола се отправя към паркинга в дъното на алеята, а Калъм ме уведомява:

— Директорът Берингър ни очаква.

Опитвам да не гледам със зяпнала уста, докато вървим по широките стъпала към вратата. Такова училище не съм виждала. Тънещо в разкош и много пари. Изкусно подравнената морава и безкрайният двор са пусли. Сигурно всички са в час. На едно от игрищата в далечината съзирам момчета с униформи, които играят футбол.

Калъм проследява погледа ми.

— Спортуваш ли?

— Не. Е, танцувам, малко гимнастика... Такива неща. Не ме бива в спортовете.

— Това не е добре. Ако си в селекцията за някой отбор или си вече в отбора, ще те освободят от физическо. Ще попитам дали има място за мажоретка. Мисля, че ще те харесат.

Мажоретка, само дето ми липсва мажоретски дух...

Влизаме във фоайето, което е като във филмите. Големи портрети на завършилите училището висят на дъбовата ламперия, а дъските на пода блестят.

Минават няколко момчета със сини блейзъри, които ми хвърлят любопитни погледи.

— Рийд и Истън играят футбол. Отборът е номер едно в целия щат. Близнаците играят лакрос. Може да те одобрят за мажоретка на някой от техните отбори.

Питам се дали си дава сметка, че така допринася още повече за нежеланието ми да бъда мажоретка. Няма начин да подскачам и да размахвам ръце за шибаните Роял.

— Възможно е — смотолевям аз. — Но предпочитам да се съсредоточа върху уроците.

Калъм влиза в директорския кабинет така, сякаш е бил там стотици пъти. И сигурно е бил, тъй като белокосата секретарка го поздравява като стар приятел.

— Господин Роял, радвам се, че този път се виждаме по хубав повод.

— Напълно си права — смее се той. — Франсоа ни очаква, нали?

— Да. Заповядайте.

* * *

Срещата с директора минава много по-леко, отколкото предполагам. Дали Калъм не му е дал малък подкуп, та да не ми задава много въпроси? Във всеки случай директорът знае едно друго за мен, тъй като веднага ме пита кое име предпочитам — Ела Харпър или Ела О'Халоран.

— Харпър — отговарям на мига. Няма да предам фамилията на мама. Тя ме е отгледала, а не Стив О'Халоран.

Вземам учебната програма, в която има физкултура. Въпреки нежеланието ми Калъм казва на директора, че бих искала да бъда мажоретка. Не мога да разбера какво толкова има против физкултурата.

Берингър стиска ръката ми и ме уведомява, че една от съученичките ми ме чака в коридора, за да ме разведе из училището. Поглеждам тревожно Калъм, но той е увлечен в разговор за трудната девета дупка — по всичко личи, че с Берингър са запалени по голфа. Уведомява ме, че Дюранд ще докара колата след час и продължава да приказва с директора.

Излизам от кабинета с прехапани устни. Не знам какво да мисля за това училище. В академичен смисъл е върхът, но всичко останало... Униформи, шикозен кампус... Това не е място за мен. В мига, в който виждам съученичката гид, се убеждавам, че съм права.

Тя е с тъмносиня пола и с бяла риза и от нея сякаш лъха на *пари* — от съвършената прическа до френския маникюр. Представя се като Савана Монтгомъри и кима с усмивка: „Да, да, от онези Монтгомъри“. Само дето нямам абсолютно никаква представа кои, по дяволите, са те.

Оглежда ме и ме преценява за двайсетина секунди. Носът ѝ се сбръчква, когато забелязва тесните ми джинси и потника, поизносените кубинки, косата, липсата на маникюр и небрежния грим.

— Ще получиш униформите през уикенда. Полата е винаги един и същ модел, но дължината ѝ може да варира. — Савана приглася подгъва на полата си, която едва покрива долната част на бедрата. Полите на момичетата в коридора стигат до коленете.

— Срещу някоя и друга свирка може да ти разрешат да носиш по-късо, така ли? — питам любезно аз.

Леденосините ѝ очи се окръглят от ужас. Засмива се смутено и отрича:

— А, не, не... Ако някой учител те изпорти на Берингър, една стотачка оправя нещата и той се прави, че не забелязва.

Сигурно е хубаво да живееш в свят на стотачки. Аз съм от децата с по един долар в джоба. Толкова ми пъхаха в клуба.

Решавам да не го споделям със Савана, която добавя:

— Хайде, тръгваме.

Веднага разбирам, че никак не ѝ се играе ролята на екскурзовод, а е любопитна да научи нещо повече за мен.

— Класна стая, още една класна стая, дамска тоалетна — нарежда тя и докосва вратите с красивите си нокти. — Как стана така, че Калъм Роял е твой настойник? Класна стая, класна стая, учителска стая... Защо ти е настойник?

Няма да я зарадвам с никакви подробности.

— Познавал е баща ми.

— Били са бизнес партньори, нали? Родителите ми бяха на погребението. — Савана отмята кестенявата си коса и отваря няколко врати. — Класните стаи на първокурсниците. Няма дълго да си тук. Второкурсниците са в източното крило. У Роял ли живееш?

— Да. — Този отговор ѝ е достатъчен.

Минаваме покрай дълга редица шкафове в коридора, които нямат нищо общо с тесните, ръждясали гардеробчета в държавните училища, които съм обиколила през всичките тези години. Тези са тъмносини,

поне три пъти по-широки и блестят на светлината, която струи от редицата прозорци в коридора.

В следващия миг се озоваваме навън и тръгваме по павирана пътека с красиви сенчести дървета от двете страни. Савана сочи една потънала в бръшлян сграда.

— Там са първокурсниците. И, разбира се, твоите класни стаи. Без физкултурния салон. Той е на южната морава.

Източно крило. Южна морава. Да си умреш от смях.

— Запозна ли се с братята Роял? — Савана спира и забива пронизателен поглед в мен. Отново ме преценява.

— Да — отвърщам на погледа ѝ аз. — Не съм впечатлена.

Савана се засмива.

— Значи си изключение. — Погледът ѝ отново е изпитателен. — Елинор, първото, което трябва да знаеш за „Астор“, е, че Роял командват всичко и всеки тук.

— Ела — поправам я аз.

Тя маха с ръка.

— Както и да е. Те определят правилата. И ги налагат.

— А вие ги следвате като послушни овчици.

Савана се усмихва язвително.

— Ако се инатиш, предстоят ти кошмарни години.

— Пет пари не давам за тъпите им правила. Може да живея в къщата им, но не ги познавам и не искам да ги познавам. Тук съм, за да завърша и да взема диплома.

— Не е лошо да научиш и още нещо за „Астор“. Единствената причина, поради която съм любезна с теб, е...

Боже мой, и ако това е *любезно*...

— ... фактът, че Рийд още не е излязъл с декрет.

— Ще рече?

— Ще рече, че ако реши, ще се превърнеш в кръгла нула. Незабележима. Невидима. А дори и по-лошо.

Засмивам се на свой ред.

— Плашиш ли ме?

— Това е истината. Чакахме появата ти. Бяхме предупредени и инструктирани да очакваме наредби.

— От кого? От Рийд? Кралят на „Астор Парк“? Леле, гащите ми се разтрепериха.

— Още не са взели решение за теб. Но аз те познавам от пет минути и вече мога да ти кажа какво ще е то. — Тя се подсмихва. — Жените имат шесто чувство. Бързо усещаме нещата.

Аз също се подсмихвам.

— Така е.

Гледаме се няколко секунди, които ми стигат, за да ѝ дам да се досети, че не ми пука нито за Рийд, нито за нея и цялата социална йерархия, на която се подчинява.

— Хайде, Елинор, ела да ти покажа футболното игрище. То е истинско произведение на изкуството.

ГЛАВА 7

Турът приключва след оглед на олимпийския плувен басейн. Единственото, което Савана одобрява в мен, е фигурата ми. Не пропуска да ме уведоми, че предпочитаният поглед е леко отегченият, а нейната троснатост все повече започва да ми се струва черта на характера ѝ, а не резултат от отношението ѝ към мен.

— Може да си мислиш, че съм кучка, но аз съм просто искрена. „Астор Парк“ е напълно различно училище от държавните училища, които си посещавала.

— И какво от това? Училището си е училище. Е, има различни клики. Любимците на училището, богатите деца...

Тя вдига ръка, за да ме накара да замълча.

— Тук е съвсем различно. Нали видя физкултурния салон? — Кимам. — Отначало беше предназначен за футболния отбор, но семейството на Джордан Карингтън вдигна такава олелия, че веднага бе превърнат в салон за общо ползване, с изключение на времето от пет до осем сутринта и от два до осем следобед, когато е само за футболистите. Готино, нали?

Питам се дали се шегува, тъй като ограниченият достъп ми се струва абсурден. Любопитно ми е и питам:

— А защо протестираха Карингтън?

— „Астор Парк“ е училище с главно „у“. — Савана продължава да върви и не спира да говори. Не изключва дори за миг. — Няма семейство в страната, което да не иска детето му да учи тук, но това не е толкова просто. Многото пари не са достатъчно условие. Всеки ученик притежава нещо специално, нещо необичайно — дори тези, които са със стипендии. Може да си добър футболист или пък да блестиш в отбора, който печели национални научни награди, а това означава медийна слава. Джордан например е капитан на отбора на мажоретките, който според мен е почти стриптийзъорски, но...

Да му се не види, дано не това да бе причината, поради която Калъм ми предлагаше да участвам в отбора.

— Но пък момичетата си ги бива и на „Астор“ му харесва да ни сочат в пресата като най-добрите.

— Чудя се какво ли правя тук — измърморвам под нос, ала слухът на Савана е повече от отличен и веднага пояснява:

— Ами ти си един вид Роял. Е, какъв точно, предстои да видим. Ако проявиш слабост, училището ще те смели, затова ще бъде добре да се възползваш от всичко, което фамилията ти предлага, пък било то и насила.

Чува се затръшване на вратата на кола. Към нас се задава много слабо, платиненорусо момиче с тесни джинси и обувки на високи около педя тънки токчета.

— Здравей! — Тя слага ръка на челото си, сякаш засенчва слънцето въпреки огромните черни очила, които скриват лицето ѝ.

Моята екскурзоводка прошепва:

— Това е приятелката на Калъм Роял. Не се налага да си любезна с нея. Тя е просто ей така, между другото.

Изрекла мъдрото напътствие, Савана си тръгва и ме оставя с кльощата.

— Елейн, нали? Аз съм Брук, приятелката на Калъм. Ще ходим на пазар. — Тя сключва ръце, като че това е най-прекрасното нещо на света.

— Ела — поправам я аз.

— О, извинявай! Хич ме няма с имената — усмихва се Брук. — Екстра ще си прекараме!

— Може и да не ходим на пазар — колебливо казвам аз. — Ще се разходя из училището, докато дойде автобусът.

— Автобус няма — чурулика тя. — Пък и Калъм ми каза да те заведа на пазар и няма как да не отидем!

Сграбчва ръката ми неочаквано силно и ме мъкне към лимузината с Дюранд зад волана. Той започва да ми става все по-симпатичен.

— Здравсти, Дюранд — махам аз. — Брук, може ли да седна отпред при него, а ти се разполагай отзад?

— Не. Искам да си приказваме и да те опозная. — Тя ме буца на задната седалка и се настанява до мен. — Хайде, слушам те.

Сподавам въздишка, тъй като изобщо не ми се споделя с гаджето на Калъм, макар да не съм права — Брук не ми е направила нищо и е

любезна с мен. Обикновено не съм чак толкова критична и решавам да се поотпусна. Пък и щом съученичката на синовете на Калъм я определя като „просто ей така, между другото“, тя вероятно ще се окаже мой тип.

Млада е. Много млада. Калъм може да ѝ е баща.

— Нямам какво толкова да ти кажа — свивам рамене аз. — Името ми е Ела Харпър. Калъм твърди, че баща ми е Стив О'Халоран.

— Да, той ми каза сутринта — кима Брук. — Невероятно как те е намерил! Беше разстроен заради майка ти, която починала... — Тя стиска ръката ми и сияйната ѝ усмивка посърва в ъглчетата на устните. — Моята майка почина, когато бях на тринайсет. От мозъчен аневризъм. Бях съкрушена и знам как се чувстваш.

Когато стиска ръката ми, усещам буца в гърлото и преглъщам два пъти, преди да успея да отговоря.

— Съжалявам за майка ти.

Брук затваря очи, сякаш и тя се бори с чувствата си.

— Е, сега и двете сме по-добре, нали? Калъм спаси и мен.

— И ти ли си била стриптийзьорка? — изтърсвам аз.

Брук се ококорва и прихва, преди да затисне устата си с ръка.

— Ти такава ли беше?

— Не събличах всички дрехи. — Изненадана съм от кискането ѝ и съжалявам, че споменах работата си.

Брук се овладява и потупва ръката ми.

— Извинявай, засмях се, но не на теб, а на Калъм, който сигурно се е ужасил. Той се старае да е идеалният баща и фактът, че най-малкото създание под опеката му е работело в стриптийз клуб, е бил истински шок.

Изчервявам се и смутено извърщам очи. По-лош ден от това, здраве му кажи. Започна се с агресивната омраза на Рийд и последвалите я странни чувства, после се появи снизходителната Савана и нейните напътствия, а сега взех, та направих това тъпо признание пред гаджето на Калъм. *Мразя* да се чувствам не на място. Първият ден в ново училище... Първото качване в училищния автобус... Първото...

Сепвам се от потупване по челото.

— Ей, сладурче, къде се отнесе?

Поглеждам Брук през рамо и отвърщам:

— Никъде. Тук съм.

— Майната му на миналото — непринудено изрича тя. — Аз не съм се събличала, но съм правила други неща, за да преживявам. Не те съдя за нищо. За нищичко. Важното е, че вече не ти се налага да правиш всичко това. Ако си умна, уредена си за цял живот. — Тя ме плясва лекичко и добавя: — Хайде, усмихни се, отиваме на пазар!

Няма да си кривя душата и няма да кажа, че това не ми харесва.

— А колко може да похарчим?

Ходила съм по моловете и знам, че сметката може да хвъркне доста бързо, особено по време на разпродажби, но след като имам униформа, няма да ми трябват повече от едно-две неща. Панталони. Една-две блузи. Плажът е наблизко, така че може би и бански. Няколкостотин долара ще бъдат достатъчни.

Брук се оживява и размахва кредитна карта.

— Неуместен въпрос! За всичко плаща Калъм и колкото и да мрънка, че бизнесът му се е сринал преди няколко години, може да купи и продаде целия мол и да му остане достатъчно, за да докара до оргазъм и най-скъпата проститутка.

Онемявам и не знам какво да кажа.

* * *

Молът представлява десетки малки бутикови магазинчета. Цените са невероятно високи. Тъй като не мога да се престраша и да избира каквото и да е — има обувки за хиляда и петстотин, сякаш са от злато. — Брук започва да трупа дрехи и обувки вместо мен.

Кутии, торби... Може да се наложи Дюранд да докара камион. След десетия магазин съм напълно изтощена и от въздишката на Брук се досещам, че и тя се чувства така. Тръшва се на един плюшен стол и маха на продавачката.

— Какво ще обичате, госпожо Дейвидсън?

— Коктейл „Мимоза“^[1].

После ми подава картата, която все още не се е разтопила между пръстите ѝ, и нарежда:

— Ти продължавай с покупките! Калъм ще бъде разочарован, ако не си напълнила багажника с тоалети. Подчерта изрично, че имаш

нужда от всичко.

— Ама аз... — Ако съм в „Уол март“ или дори в „Гап“, ще се справя, но тук? Тези дрехи сякаш дори не стават за носене. Брук обсъжда с продавачката преобладаващите есенни тенденции — сив фланелен плат или сив туид.

Кредитната карта тежи повече от другите кредитни карти. Дали в нея няма вградена още една, та затова Брук премете магазините, а парите така и не свършват... Втрещена от цените, купувам още няколко неща и съм доволна, когато Дюранд идва да ни върне в палата.

Брук не спира да бърбори и да ме съветва как да съчетавам дрехите, за да постигна идеалния дизайнерски „ансамбъл“. Някои предложения ме разсмиват и установявам, че не сме прекарвали времето си толкова лошо. Въодушевлението на Брук е прекалено, тя е и доста обсебваща, но ако не друго, поне е забавна.

— Благодаря, Дюранд — казвам.

Той помага на Брук да слезе от колата и ѝ подава ръка, докато изкачва стълбите. Аз вървя след тях като някоя „ей така, между другото“.

— Аз ще донеса покупките — обръща се Дюранд.

Изпитвам неудобство. Трябва да си намеря работа.

Инак имам усещането, че не съм полезна. Ако имам свои пари и истински приятели, сигурно отново ще се чувствам нормално.

Мечтите ми за бъдещето не включват лимузини, палати, снизходителни компаньонки и дизайнерски дрехи. Махалото на живота ми заби в напълно противоположна посока.

Калъм ни чака във фоайето.

— Благодаря за помощта — обръща се той към шофьора.

— Скъпи! — грейва Брук и се хвърля на врата му. — Прекарахме чудесно!

Калъм кима доволно.

— Радвам се. — Поглежда ме и казва: — Гидиън пристигна. Вижте се и си поговорете. После ще обядваме.

— О, Гидиън е тук! — радва се Брук. — Колко време не съм виждала това мило момче! — Тя се вдига на пръсти и целува Калъм по бузата. — Ще се радвам да обядваме заедно. Нямам търпение!

Задушевият ѝ тон ме кара да се изчервя. Калъм се покашля смутено.

— Хайде, Ела, ела да се запознаеш с най-големия ми син. — Казва го гордо и аз го следвам с нетърпение до басейна с бели и сини плочки, който краси грижливо поддържаната морава зад къщата.

В басейна преминава нещо като торпедо — резки, равномерни замахвания прорязват водната повърхност и макар тялото на най-големия син да е под нея, няма спор, че мускулите му са силни и изваяни. Може би точно те са причината за сподавената въздишка (или стон?) на Брук. Всички синове на Калъм си ги бива и сигурно и той не пада по-долу.

Брук вероятно има право да се вълнува при споменаването на името му, макар че това е доста странно — все пак тя е гадже на баща му. Аз май не разбирам възрастните. Но пък и не ми е работа да тълкувам връзките им.

След още две дължини Гидиън излиза от водата. Тя изобщо не е охладила и смалила добре очертаната в спидото му надареност.

— Как си, татко? — Той изтрива косата си, мята хавлията на раменете си и не обръща внимание на стичащата се вода.

— Гидиън, това е Ела Харпър, дъщерята на Стив.

— Значи я намери — поглежда ме той.

— Да.

Говорят за мен така, сякаш съм изгубено кутренце.

Калъм слага ръка на рамото ми и ме побутва напред.

— Приятно ми е — кимам, избърсвам ръка в джинсите и я подавам.

— И на мен. — Здрависваме се и въпреки сдържания му тон, аз усещам, че освен бащата, той е другият по-сърдечен член на семейството.

— Трябва да се обадя на няколко души и да се изкъпя — казва Гидиън. — Ще се видим по-късно.

Обръщаме се след него и аз съм смаяна от жадния поглед на Брук. На лицето ѝ е изписано силно желание — същото, което изпитваше мама, когато искаше да се сдобие с нещо екстравагантно и недостъпно.

Калъм не забелязва алчния ѝ взор. Брук несъмнено си пада по Гидиън, но само аз ли забелязвам?

Престани, Ела. Това не те засяга.

— Предлагам да хапнем нещо — прекъсва мислите ми Калъм. — На пет минути оттук има хубаво кафене. Предлагат чудесни продукти от близката ферма.

Ястията им са прекрасни. Здравословни.

— Ами добре — с готовност се съгласявам.

— Отиваме! — присъединява се Брук.

— Извинявай, Брук, но бих искал да съм насаме с Ела. Каквито и да са желанията на приятелката му, тонът на Калъм не търпи възражения.

---

[1] Слабоалкохолен коктейл от шампанско и портокалов сок. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 8

Обядът с Калъм е неочаквано приятен. Не настоявам, ала той ми разказва за Стив и твърди, че това му носи утеха. Признава, че не е прекарвал достатъчно време с жена си и синовете си, ала към Стив е бил винаги всеотдаен. Изградената връзка като Тюлени е безспорно неприкосновена.

Не ми се смее, когато питам дали са станали добри приятели, „бъде“, по време на участието във военноморските сили, но се усмихва, докато обяснява, че БЪД/С е тренировъчна програма. След обяда вече имам по-добра представа за Роял Старши — той е предан, малко твърде праволинеен, но не управлява напълно живота си. Не споменаваме синовете му и по-късно ги намираме в голямата зала в дясното крило на къщата. Калъм я нарича „игралната зала“. Тя е огромна и въпреки черните стени не прилича на пещера. Противно на очакванията на баща си, братята ни посрещат с ледено мълчание.

— Къде ще ходите довечера? — непринудено пита той.

Никой не продумва. По-малките братя поглеждат Рийд, който се е подпрял на стола до бара. Гидиън е зад плота и ни наблюдава.

— Гидиън? — настоява за отговор Калъм.

Най-големият брат свива рамене.

— У Джордан Карингтън ще има купон.

Рийд поглежда Гидиън, сякаш е извършил предателство.

— Ще заведете Ела — нарежда баща им. — Трябва да се запознае със съучениците си.

— Ще има пиене, дрога и секс — предупреждава Рийд. — Наистина ли искаш да я заведем?

— Предпочитам да остана вкъщи. Уморена съм — обаждам се аз, но никой не ме чува.

— Тогава и петимата ще я пазите. Тя е вече ваша сестра. — Решен да спечели съревнованието по силна воля, Калъм скръства ръце на гърдите си и пренебрегва споменаването на пиене, дрога и секс. Страхотно. Направо фантастично.

— О, осинови ли я? — саркастично пита Рийд. — Но какво има да се чудим! Вършенето на дивотии зад гърба ни е твоя запазена марка, нали тате?

— Не искам да ходя никъде — настоявам аз. — Уморена съм. По-добре да си остана вкъщи.

Калъм ме прегръща през рамо.

— Добре, Ела. Двамата ще гледаме телевизия.

По лицето на Рийд потрепва мускулче.

— Едно на нула за теб — казва той. — Ще я заведем у Джордан. Тръгваме в осем.

Калъм пуска раменете ми. Явно съм грешала в преценката си за него. Той не е вчерашен и знае, че момчетата не искат да оставам насаме с него.

Стоманено синият поглед на Рийд се спира на мен.

— Хайде, *сестричке*, отивай да се издокараш. Не може да се излагаш на дебюта си с такова облекло.

— Рийд! — гълчи го Калъм.

Синът му гледа невинно.

— Какво? Старая се да съм любезен.

Истин стои до масата за пул и едва сдържа усмивката си. Гидиън не реагира, а близнаците се стараят да не ни обръщат внимание.

Обзема ме паника. На училищните партита, на които съм ходила, всички бяха с джинси и тениски. Момчетата се държаха по-разпуснато, но по съвсем допустим начин. Изкушавам се да попитам какви дрехи са подходящи за купона, но не искам братята да злорадстват над неведението ми.

Осем без петнайсет е и торбите с дрехи са в редица до леглото ми. Не съм забравила за предупрежденията на Савана. Ако ще бъда тук през следващите две години, трябва да направя добро впечатление. Но защо изобщо ми пука? Не държа да бъда харесвана от тези хора, искам да завърша гимназия и толкова.

И все пак ми пука. Мразя се, че е така, ала не мога да преодолеем отчайващата нужда да *опитам*. Да опитам да се пригодя и да превърна живота си в новото училище в различен от живота ми в предишните училища.

Навън е топло и обличам къса тъмносиня пола и копринена блуза с памучни нишки в снежно синьо и бяло. Тя струва колкото всичките

дрехи в „Уол март“, но е зашеметяващо красива. Оглеждам се и въздишам.

Изваждам тъмносини равни обувки с широка сребърна ретро катарамата. Сресвам се, връзвам косата на опашка, но после решавам да я пусна. Слагам сребристите диадема, която взех по настояване на Брук, тъй като „аксесоарите са задължителни“. Вече разполагам с цяла торба с гривни, гердани, шалове и чанти.

Гримирам се леко. Мацвам едва забележими сенки с надеждата, че опитът ми от стриптийз клубовете и баровете няма да проличи. Не съм свикнала да ходя на училищни купони. Свикнала съм да съм сред трийсетинагодишни, които се опитват да изглеждат с десет години по-млади и смятат, че ако не си с три пласта грим, значи не си за тази работа.

Оглеждам се и все едно виждам някаква непозната. Издокарана. Елегантна. Савана Монтгомъри, а не Ела Харпър. Но в това няма нищо лошо.

Братята Роял ме чакат на алеята с колите и, уви, в реакцията им няма нищо одобрително. Гидиън гледа учудено, от близнаците и Истън се разнасят многозначителни въздихания, а Рийд се хили.

Споменах ли, че всичките са с плитки джинси и много тесни тениски?

Нарочно ме подведоха с това облекло.

— Ама сестричке, ние сме тръгнали на купон, а не на чай с кралицата. — Този път дълбокият глас на Рийд не ми въздейства. Отново ми се подиграва и се забавлява на мой гръб.

— Ще се преоблека за пет минути — съдържано заявявам аз.

— А, не, време е да тръгваме.

Без да се обръща, той се запътва към един от рейндж роувърите, Гидиън ме оглежда още веднъж, въздъхва и го следва.

Купонът е в къща, далеч от брега. Пътувам с Истън. Другите тръгват преди нас и той не е доволен, че се налага да ме вземе. Не продумва. Не пуска радиото и тишината е доста неловка.

Поглежда ме чак когато минаваме през портите на голяма триетажна къща, и казва:

— Хубава диадема.

Иде ми до го фрасна, та да спре да се подсмихва подигравателно.

— Благодаря. Струва сто и трийсет долара. Дар от вълшебната черна карта на татко ти.

Той ме поглежда с неприязън.

— Внимавай, *Ела*.

Усмивам се и отварям вратата на колата.

— Благодаря за транспорта, *Истън*.

Увлечени в тих разговор, Рийд и Гидиън стоят пред колоните на фасадата. Дочувам гневните думи на Гидиън.

— Това не е добре, брат ми. Не и по време на сезона.

— Сякаш ти пука! Нали даде да се разбере какво е мнението ти и, мамка му, ти вече не си сред нас.

— Брат си ми и се безпокоя за... — Гидиън не довършва, когато вижда, че съм наблизко.

Двамата мълчат напрегнато, после Рийд ми дава указания:

— Това е домът на Джордан. Семейството ѝ е в хотелиерския бизнес. Не се напивай. Не излагай семейството. Не се мотай около нас. Не се възползвай от името Роял, за да се сдобиеш, с каквото и да е. Ако се държиш като уличница, ще те изхвърлим. Гид ми каза, че майка ти е била проститутка. Не си и помисляй за подобни дивотии.

Прословутите декрети на Роял.

— Майната ти, Роял! Тя *не беше* проститутка. Или за теб танцуването е секс? Е, ако е така, значи си доста зле със секса. — Дръзко посрещам острия му поглед и добавям: — За нищо не ставаш. В сравнение с онова, което съм преживяла, ти си един прост аматьор.

Понасям се с валсова стъпка и влизам в къщата, сякаш е моя. Веднага съжалявам, тъй като всички във фоайето са се вторачили в мен. Басът на музиката тътне, тресе стените и пода, а от свода на портала вляво долитат смях и висок говор. Две момичета с оскъдни потничета и супер тесни джинси ме зяпат неодобрително. Високо момче с поло риза ми се хили и надига бутилка бира.

Иде ми да се обърна и да избягам. Но ако проявя малодушие, ще бъда на прицел през следващите две години, така че се налага да бъда смела, та дори и безстрашна. При възможност ще се старая да се приобщавам все повече и повече. Няма да се държа като кучка, няма и да мътя водата.

Ето защо се усмивам учтиво на зяпналите ме гости, а когато отправят погледи към братята зад гърба ми, използвам възможността

да изчезна в най-близкия коридор. Стигам до най-отдалечения ъгъл — потънала в тишина и полумрак ниша, подходяща за влюбени гълъбчета.

— Още е рано — сепва ме женски глас. — Но дори и да не е, никой не идва тук.

— Ох, не те видях в тъмното! — стряскам се аз и притискам ръка до бумкащото си сърце.

— Не си единствената.

Момичето се надига от стола в ъгъла. Нисичка е, с черна коса до ушите и с малка бенка над горната устна. Бюстът ѝ е направо за завиждане.

— Валери Карингтън — представя се тя.

Сестрата на Джордан?

— Аз съм...

— Ела Роял.

— Всъщност Харпър.

Оглеждам се, за да разбера какво прави Валери тук. Телефонът ѝ е на стола. Може би си чати с гаджето?

— Криеш ли се?

— Да. Бих ти предложила стол, но е само един.

— Много добре знам защо се скатавам — казвам с наивна искреност, — но се питам какво е твоето обяснение. Нали това е домът ти?

Валери се засмива.

— О, аз съм бедната втора братовчедка. Обект на благотворителност.

Сигурна съм, че Джордан не спира да ѝ го натяква.

— В криенето няма нищо лошо — свивам рамене. — Защото ако избягаш, трябва да продължиш да се бориш. Така мисля аз.

— А ти защо се криеш? Нали вече си Роял? — подсмихва се тя.

— А ти пък си Карингтън.

Валери свива вежди.

— Разбрах намека.

Прокарвам ръка по челото си. Не биваше да го казвам!

— Извинявай. Не исках да прозвучи така. Последните няколко дни всичко ми дойде в повече и не съм на себе си.

Валери килва глава и ме оглежда.

— Е, Ела, *Харпър*, да намерим нещо, което да те развесели — набляга тя на презимето, сякаш ми предлага маслинена клонка. — Можеш ли да танцуваш?

— Горе-долу. Ходех на уроци като малка.

— Значи ще ти бъде приятно. Хайде, отиваме да се веселим.

Повежда ме по коридора към стълбите.

— Да не би да спиш под тях?

— Ха-ха! Имам стая на горния етаж. На долния живее персоналът, а синът на икономката, Там, ми е гадже. Замина да учи в колеж и остави игрите си тук. Много обичахме да играем на ДДР.

— Какво е това? — Когато живеехме в Сиатъл, с мама няхахме дори телевизор.

— Данс-Данс-Революция. Имитираш движенията на екрана и получаваш оценка за уменията си. Много ме бива. А ти имаш опит в танците, така че няма да си като паднала от небето.

Когато се усмихва, ми иде да я прегърна — не помня откога не съм имала приятелка. До този момент дори не бях се замисляла за това.

— Моят Там никак не го биваше — споделя тя и по тъжния ѝ тон разбирам, че приятелят ѝ ѝ липсва. И то много.

— Не си ли идва често? — питам, тъй като се сещам за Гидиън, който си беше у дома само след две седмици в колежа.

— Не. Няма кола. Ще се видим чак за Деня на благодарността. Майка му ще го докара. Ще отида с нея да го вземем. — Валери почти подскача от радост. — Е, все някой ден ще си купи кола.

— Значи си имаш гадже?

— Да — тя ме поглежда с укор. — Нещо против ли имаш?

Вдигам извинително ръце.

— Разбира се, че не. Просто попитах.

Валери отваря вратата към малка стая с идеално оправено легло и телевизор с прилична големина. Слага играта и се обръща към мен:

— Как се държат младите Роял?

— Добре — лъжа аз.

— Наистина ли? — Тонът ѝ е скептичен. — Защото момчетата не говорят добре за теб.

Някакво неоснователно чувство на лоялност ме кара да възразя:

— Мисля, че постепенно ще се променят. — Бързам да сменя темата, като предлагам да започнем с танците.

Валери се съгласява на мига, грабва две бутилчици Уайн Кулър от минихладилника и ми подава едната.

— Наздраве за криеницата, която ни забавлява!

Играта е много лесна. Дори твърде лесна. Валери танцува страхотно, но аз съм израснала в такава среда и нито едно завъртане на ханша или извиване на ръцете не може да ми се опре. Приятелката ми решава, че ни трябва предизвикателство, спира играта и надигаме виното. Алкохолът нарушава ритмичните ѝ движения, но на мен ми действа като магия и аз се отдавам на музиката.

— Я гледай колко те бива в танците — хвали ме Валери. — Трябва да се явиш на телевизионен конкурс!

— О, не — поклащам глава и отпивам. — Не желая да се появявам по телевизията.

— А трябва. Виж се! Привлекателна си дори в този тоалет на богата кифла, да не говорим за уменията ти да танцуваш. Ти си готова звезда.

— Не си падам по такива неща.

— Твоя воля — засмива се тя. — Отивам да пишкам.

Аз също се засмивам и Валери се отправя към тоалетната. Прелива от енергия и толкова ми харесва! Ще я питам дали учи в „Астор Парк“ — така ми се иска да имам приятелка там. Песента свършва и аз се отдавам на следващата — „Touch Myself“ на „Дивайнълс“. Не следвам движенията на играта, просто танцувам. Бавен, чувствен танц. Кръвта ми кипва и дланите ми се изпотяват.

Без да помислям за Рийд, неочаквано си представям сините очи и страхотното му тяло. Да му се не види, обсебил е мислите ми и не знам как да го прогоня. Затварям очи и си представям как ръцете му се плъзгат по бедрата ми и ме притискат, а кракът му е между тях и...

Лампата светва. Спирам да танцувам.

— Къде е той? — Сякаш чувам гласа на дявола.

— Кой? — питам, сепната. Не мога да повярвам, че Рийд Роял е във фантазиите ми — та той смята, че чукам баща му.

— Тъпанарят, за когото танцуваше. — Рийд прекосява стаята и сграбчва ръката ми над лакътя. — Предупредих те да внимаваш какви ги вършиш с приятелите ми.

— Че тук няма никого. — Опияненият ми мозък не проумява думите му. Валери пуска водата в тоалетната. Рийд отваря вратата. Чува се писък, той се извинява и я затръшва.

— Не ти ли казах, че съм лесбийка? — подсмихвам се аз.

Но на него не му е смешно.

— Защо не ми каза, че си с Валери?

— Защото ми е забавно, когато правиш разни заключения. Пък и да бях ти казала, нямаше да повярваш. Вече си решил коя съм и каква съм.

Той се намръщва, но не ми противоречи.

— Да вървим, Ела.

Прокарвам пръст по долната си устна, сякаш обмислям предложението му.

— Чакай да си помисля... Ами... Не. Няма да дойда.

— Тук не ти харесва.

— Благодаря, господин Прозрение.

Рийд не обръща внимание на сарказма ми.

— На мен също не ми харесва. Но работата е там, че ако не дойдеш с мен, баща ми ще продължи да те кара да ходиш на такива купони. Ако обаче помръднеш задника си и ме последваш, а всички докладват на родителите си, че са ни видели заедно, баща ми ще се откаже. Ясно?

— Не съвсем.

Рийд се приближава и аз съм отново зашеметена от физиката му — толкова е висок, че ако беше слаб, прякорът му щеше да е „тръстиката“ или нещо подобно.

Ала той не е слаб. А як. Едър и мускулест. Алкохолът ме кара да тръпна и да го желая.

Рийд продължава да говори, без да се досеща за нечестивите ми мисли.

— Ако баща ми те има за изгубено наивно агънце, ще настоява да излизаме групово. Това ли искаш? Да те виждат с нас по купони?

Обвиненията му ме изкарват от алкохолното опиянение и заявявам:

— Точно така! Ето на, цяла вечер сме *неразделни*.

Изражението му не се променя. Не признава, че иронията ми е уместна.

— Хайде, Валери! — провиквам се аз. — Купонът ни чака.

Тя отвърща от банята.

— Ти как си го представяш? Рийд Роял ме видя в тоалетната.

— Кретенът си тръгна. Пък и ти сигурно си най-красивото и най-привлекателно момиче, което е видял тази вечер.

Рийд завърта негодуващо очи, запътва се към сочената от мен врата и излиза. Валери се показва и пита:

— Защо да оставяме този малък рай?

— За да ни видят и да ги видим.

— Звучи ужасно!

Съгласна съм.

ГЛАВА 9

Влизаме в хола. Савана Монтгомъри е първият човек, когото виждам. Джинсите ѝ са със срязани ивици на коленете, а потникът ѝ е над пъпа. Не отлепя очи от гърба на Гидиън, който бърбри с някакво момче.

Сякаш усетила погледа ми, тя обръща глава. Не маха и не казва „здрасти“, а очите ни се срещат само за миг.

Музиката ечи, всички пият, танцуват или се натискат по ъглите. Басейнът с формата на бъбрек отвъд френския прозорец хвърля синкави сенки по лицата на наобиколилите го тийнейджъри. Шумно е, горещо е и ми се иска да се върна сред тишината на стаите на персонала.

— Трябва ли да стоим тук? — мърмори Валери.

Рийд ни наблюдава от дъбовия плот на бара. До него е Истън. Двамата забелязват, че ги гледам, и поклащат заканително глави.

— Трябва.

— Е, добре — примирява се тя. — Тогава ще трябва да отсеем зърното от плявата.

Добре че е Валери. Тя ме хваща под ръка и ме представя ту на този, ту на онзи, като ми шепне подробности.

— Клер чука Истън Роял. Разправя навсякъде, че му е гадже, ама Истън само я чука... Томас върши глупости заради кокаина, но татко му е сенатор и потулва белите. Стой далеч от Дерек. Той завежда отдел „Хламидия“.

Едва се сдържам да не прихна. Приближаваме трио момичета в пастелни минирокли.

— Лидия, Джини, Франсин, това е Ела. — Валери маха и ги подминава заедно с мен. Пастелките дори не успяват да зяпнат. — Тези трите са доказателство, че някои хора се раждат без мозък. От такива е тръгнал изразът „куха лейка“.

Забавлявам се със запознанствата, и по-точно със съпровождащите ги коментари. Прави ми впечатление, че никой не ми

казва нищо повече от смотолеveno „здравей“, последвано от поглед към братята Роял в очакване на реакцията им.

— Това беше лесната част — заявява Валери. — Време е да обезглавим дракона.

— Какъв дракон?

— Братовчедка ми. Пчелата майка на „Астор Парк Преп“. Внимавай много, тъй като тя бди като орлица над братята Роял. Сигурна съм, че има вземане-даване с всичките, дори с близнаците.

На път към басейна минаваме покрай Соьер. Знам, че е той, тъй като е с черна тениска, а бях чула Гидиън да се обръща със Себастиан към близнака с бялата фланелка. Червенокосо миньонче се е прилепило до Соьер и обсипва с целувки врата му, но той не отлепя очи от мен.

— Гаджето на малкия Роял — Лорън или Лора, нещо такова... — пояснява Валери. — Извинявай, но не съм много наясно с второкурсниците.

Но пък е наясно с почти всички останали. Уж предпочита да се крие в дъното на коридора, а е неизчерпаем източник на клюки. Може би това е най-добрият начин за наблюдение — седиш в полумрака и събираш сведения за всеки и всичко.

— Пригответи се — предупреждава ме тя. — Ноктите ѝ са много остри и дерат.

Става дума за ноктите на красива брюнетка със зелена копринена рокля, която едва покрива ханша ѝ. Излегнала се е на елегантен шезлонг, сякаш е Клеопатра. Приятелките ѝ са с подобни дрешки и в подобни пози.

Усещам как настръхвам. Обръщам се и виждам Рийд и Итън до френския прозорец. Рийд ме гледа в очите. Облизва за миг горната си устна и сърцето ми прескача. Мразя съблазнителността му. Мисля, че дори е вредна.

— Джордан, чудесно парти! Както винаги — възкликва Валери.

Брюнетката разтяга устни в нещо като усмивка.

— Какво правиш тук, Вал? Защо не си в стаичката си на тавана?

— Тази вечер реших да го ударя на живот.

Джордан поглежда зачервеното лице на братовчедка си.

— Виждам. Пила ли си?

Валери ме побутва пред себе си.

— Това е Ела. — Посочва другите момичета и добавя: — А това са Шей, Рейчъл и Аби.

Само една ме удостоява с поглед. Шей.

— Запознала си се със сестра ми Савана — подхвърля тя.

Кимам.

Да. Много готино момиче.

Шей присвива очи в желанието си да разбере дали го казвам с ирония, или не. Бадемово кафявите очи на Джордан проблясват, когато пита:

— Е, Ела, значи Калъм Роял е новият ти татко.

Около басейна настъпва мълчание. Дори музиката в хола като че утихва. Всички погледи са извърнати към нас. И по-скоро към Джордан. Израженията на приятелките ѝ са почти ликуващи.

Стягам се за предстоящата атака.

Джордан изправя гръб и кръстосва съблазнително крака.

— И как е да въртиш свирка на стар мъж?

Някой се изсмива. Настръхвам от хихиканията зад гърба си.

Гърлото ми се свива от притеснение. Тези хора ми се подиграват. Роял явно са ги уведомили за мен още преди да се появя и дори не им е хрумвало да се държат човешки с мен.

С ужас усещам, че сълзите ми напират. А, не така! Майната им. И на Джордан, и на всички тези копелета. Може и да не съм от семейство с „хотелиерски бизнес“, но струвам повече от тази кучка. Преживяла съм много повече, отколкото тя би могла да понесе.

Мигам и успявам да си придам безразлично изражение.

— Ако питаш за баща си, него си го бива, само че дърпа назад косата ми и ме кара да му казвам *татенце*. Как сте вкъщи?

Валери се усмихва доволно.

Една от приятелките на Джордан ахва.

В очите на Джордан лумва пламъче, но само след миг отново ги присвива, засмива се подигравателно и казва на някого зад мен:

— Беше прав. Тя е голям боклук.

Не се обръщам. Знам, че говори на Рийд.

Лицето на Валери е изопнато, когато се тросва на братовчедка си:

— Голяма си кучка, да знаеш!

— По-добре кучка, отколкото никой — заявява Джордан с усмивка и маха с ръка, за да ни отпрати. — Хайде, изчезвайте. Искam

да се забавлявам.

Освободени от домакинята, ние се обръщаме и тръгваме, но преди да излезем, приближавам Рийд, чиито сини очи са непроницаеми, ала брадичката му потрепва. Прошепвам през стиснати зъби:

— Приключих с кралското си задължение. Извикай ме, когато е време да си вървим.

Подминавам го и не се обръщам.

* * *

Потегляме след един. Истън ме намира в стаята на Валери. Двете лежим и гледаме „Мислиш си, че можеш да танцуваш“. Валери е записала един цял сезон и ме убеждава, че трябва да участвам. Засега отказвам.

Истън заявява, че тръгваме, и гледа учудено, докато прегръщам Валери и казвам, че ще се видим в училище в понеделник.

Гидиън и близнаците вече са поели в един от рейндж роувърите и аз сядам отзад в колата с Истън и Рийд, който кара. Двамата разговарят все едно ме няма.

— Ще размажем „Уайът Преп“ като едното нищо. Половината им нападатели завършиха миналата година, така че пътят ни е отворен право към „Донован“.

Рийд изразява одобрението си и брат му продължава:

— След това е ред на „Девин Хай“. Те не са проблем. Ще ги пометем за нула време. Куотърбековете им се моткат, а рисийвърите им са като от желе. — Истън не спира да говори без следа от напрежението, което обикновено го сковава. Или е пиян, или най-сетне се е примирил с моето присъствие.

Решавам да се включа в разговора.

— Какви са позициите ви?

— Лайнбекър — казва Рийд, без да се обръща.

— Дефенсив енд — измърморва Истън.

Отново не ми обръщат внимание, докато Истън разказва за момичето, което му е духало на купона.

— Половинчатата работа. А преди беше като торнадо. Все едно лапаше шоколадова пръчка, а сега само няколко близвания и *хайде да се гушкаме*.

— Тя смята, че ти е гадже. Гаджетата няма за какво да се натягат.

— Май й е време да заминава.

— Големи сте свини — обаждам се аз.

Истън се обръща и сините му очи ме гледат подигравателно.

— Не всички сме морално извисени, жрицо на секса.

— Не съм жрица на секса — заявявам през стиснати зъби.

— Да, бе... — обръща се напред той.

— Не съм. — Усещам се безпомощна и в гърлото ми засяда буца.

— Майната ви и на двамата. Изобщо не ме познавате.

— Знаем всичко, което е необходимо — казва Рийд.

— Знаете таратанци. — Прехапвам устни и гледам през прозореца.

По средата на пътя към къщи Рийд набива спирачките. Поглеждам го в огледалото за задно виждане. Лицето му е безизразно.

— Последна спирка. Слизай.

Не вярвам на ушите си.

— Какво?

— С Истън отиваме на друг купон. Натам — сочи вляво. — Ще се прибереш пеша.

— Но...

— Само две мили. Нищо работа.

Рийд има доволен вид, а Истън отваря вратата на колата и ми подава ръка.

— Скачай, сестричке, че не искаме да закъсняваме.

Завива ми се свят, докато ме измъква и ме оставя до канавката. Наистина ли ме зарязват в един след полунощ? Толкова е тъмно.

Изобщо не им пука. Истън се настанява до Рийд, затръшва вратата и ми маха. Джипът се понася, Рийд завива рязко наляво и смехът им долита от отворения прозорец.

Не плача. Просто вървя.

ГЛАВА 10

На другата сутрин закусвам сама в кухнята. Краката ме болят и стъпалата ми са разранени от двете мили, които извървах с новите, още твърди обувки. Сънувах Рийд. Гонеше ме в тъмен тунел и горещият му дъх лазеше по шията ми. Събудих се, преди да успее да ме хване, но ми се иска да мисля, че ако ме беше хванал, щях да го удуша.

Не ми се ходи на училище в понеделник и десетте хиляди долара в раницата ми шептят: *Хайде, бягай. Изчезвай. Започни начисто.* Ала тогава няма да мога да взема другите купища пари...

Може пък Роял да са прави. Може би съм проститутка. Аз не спя с никого за пари, ала взех и ще вземам от Калъм за някакви неясни услуги в бъдеще. Брук спомена, че Калъм я е спасил, а по всичко личи, че спи с него.

По коридора се задават стъпки. В кухнята влиза Истън. Гол до кръста и с толкова плитък анцуг, та полагам усилия да не зяпам очертаните коремни мускули. Задържам поглед на малката рана на дясното му слепоочие. Тя не кърви, но червената резка загрозява гладката му кожа.

Истън не ме поглежда, взема кутията с портокалов сок от хладилника и я надига.

Трябва да внимавам да не пия от същата кутия, та да не лепна някой херпес.

Ям си киселото мляко и се правя, че не го виждам. Не знам къде са били с Рийд и кога са се прибрали снощи, а и не искам да знам.

Усещам, че ме гледа. Обръщам се. Синият му поглед следи лъжицата, която вдигам до устата си, после пълзи надолу към ръба на късата ми нощница.

— Виждаш ли нещо, което да ти харесва? — подхвърлям аз и лапвам поредната лъжица с мляко.

— Не съвсем.

Соча слепоочието му и питам:

— Да не си фраснал главата си в кормилото, докато си духал на брат си?

Той се засмива и поглежда към вратата.

— Чу ли, Рийд? Новата ни сестричка мисли, че снощи съм ти духал.

Рийд е на прага на кухнята. Също така гол до кръста и с анцуг.

— Тя ги разбира тия работи. По всичко личи, че е добра свиркаджийка — заявява той, без да ме поглежда.

Показвам му среден пръст, макар че е с гръб. Истън обаче ме вижда, усмихва се и казва:

— Харесвам борбените момичета.

После тръгва към мен с палци под ластика на анцуга.

— Е, какво ще кажеш, Ела? — Произнася името ми така, сякаш е мръсна дума. — Ще ни покажеш ли това, което знаеш?

Сърцето ми спира. Не ми харесва арогантният му поглед. Застава пред мен, плъзга ръка под ластика и се опипва.

— Нали си ни сестра? Помогни на братлето.

Не мога да дишам. Изпитвам... страх.

Поглеждам Рийд, но той се обляга на плота и ни гледа с интерес.

Погледът на Истън е замъглен.

— Какво има, сестричке? Да не си глътна езика?

Не мога да продумам. Поглеждам към вратата. Но ако побягна, не искам да се обръщам с гръб към Истън.

Той долавя страха ми и прихва. Измъква ръка от анцуга.

— Рийд, видя ли колко я е страх? Мисли си, че ще я нараним.

Рийд също се засмива.

— Моля, моля, това не е в стила ни. Ние не нараняваме с чукане.

Отварям уста да кажа, че сексуалното насилие не е просто чукане, а налагане на сила, но осъзнавам, че не е имало защо да се страхувам. Те не желаят да ме наранят, макар силата да е в техни ръце. Беше само... сплашване... Игра... Искаха да ме накарат да се почувствам неудобно и успяха.

Тримата кръстосваме погледи и в този миг влиза Калъм. Намръщва се, когато забелязва, че Истън е на крачка от мен и че облегналият се на плота Рийд ни наблюдава.

— Всичко наред ли е?

Братята очакват да се оплача от тях.

Но аз не се оплаквам.

— Всичко е чудесно. — Лапвам още една лъжица, но вече не ми се яде. — Приказваме си и се опознаваме. Тези двамата имат страхотно чувство за хумор.

Истън изчаква баща си да се обърне и отново пъха ръка в анцуга.

— Хареса ли ти купона снощи? — пита Калъм.

Рийд ме поглежда с вдигната вежда. Вероятно мисли, че ще кажа как са ме зарязали на пътя. Само че не е познал.

— О, да! Беше много яко.

Калъм се старае да бъде като буфер между мен и момчетата, а те дори не крият подигравателните си погледи.

— Какво ти се прави този уикенд?

— И така съм си добре. Не е необходимо да ме забавлявате.

Калъм се завърта на стола, вирва брадичка и пита момчетата:

— А вие какво ще правите?

Подтекстът е: *Какво ще правим с Ела?* Изтръпвам и усещам онова силно напрежение, което стяга гърба ми между плешките и което наричам „роялски тормоз“.

— Вече имаме планове — промърморва Рийд и излиза, преди Калъм да успее да продума. Той се обръща към Истън, който вдига ръце и мига невинно.

— Не питай мен. Аз съм средното дете. Правя каквото ми кажат.

Калъм го гледа озадачено, а аз въздишам сподадено и съм все още доста напрегната. Истън прави каквото си иска. Никой не го кара да се опипва и да ме дразни. Това просто го забавлява. Нарочно изкарва Рийд водач, тъй като така не носи отговорност.

Калъм не се предава.

— Е, може би ще ми кажеш какви са плановете на Рийд, в които си включен и ти.

Истън пламва. Едно е да показваш, че Рийд е водачът, а друго е да ти намекуват, че си послушно паленце.

— Кога ли те е интересувало какво правя през уикендите! — Той оставя сока в хладилника, измерва баща си с такъв гневен поглед, та се чудя как косата му не побелява, и излиза.

— Не ставам за баща на годината, нали? — въздъхва Калъм.

Почуквам с лъжицата по масата и мълча, тъй като не бих искала да пъхам носа си там, дето не ми е работа. Калъм ме въвлече в една

доста объркана ситуация и ако не успее да овладее положението и да удържи юздите, проблемите и от двете страни ще бъдат наистина големи.

— Калъм, не ме разбирай погрешно, но макар да не познавам децата ти добре, смяташ ли, че е уместно да им натрапваш присъствието ми? Честно казано, предпочитам да не ми обръщат внимание. Забелязвам, че не са щастливи. Натресох се в живота им и добре че къщата е достатъчно голяма, та да можем да не се срещаме дни наред.

Той ме гледа изпитателно, сякаш иска да разбере дали съм искрена, после казва със смутена усмивка:

— Права си. Преди майка им да умре, всичко беше наред. После нещата се промениха. Жалко, но момчетата са разглезени. Нуждаят се от голяма доза реалност.

Да не би да очаква аз да им я дам?

Свивам вежди и подхващам:

— Аз не съм пример за подражание. Освен това имам опит с такава гадна реалност, че бих я спестила на хората, които обичам. Бих ги защитила от нея.

Ставам и излизам.

Рийд стои в коридора и изглежда, ме чака.

— Искаш да ми кажеш нещо ли? — питам аз, като изобщо не съжалявам за пренебрежителния си тон.

Сините му очи пълзят по тялото ми и се спират на голите крака.

— Чудя се каква игра играеш.

— Старая се да оцелея и да уча в колеж. — Отговорът ми е напълно искрен.

— Като отнесеш куп от нашите пари?

Настръхвам. Този тип няма да ме остави на мира.

— Може да отнеса и няколко ваши сърца — подхвърлям закачливо.

Налагам си да плъзна бавно пръст по голите му мускулисти гърди, като нокътят ми стърже по гладката кожа. Дъхът му секва.

Сърцето ми се качва в гърлото и кръвта ми затуптява на места, които не бих желала да имат нищо общо с Рийд Роял.

— Играеш опасна игра — предупреждава ме той.

Като че ли не знам. Само дето не искам да забележи колко много ме привлича. Дърпам ръка и свивам пръсти в юмрук.

— Не знам други игри.

Тази истина сякаш го слисва и аз тръгвам. Ще ми се да вярвам, че съм спечелила този рунд, ала съзнавам, че всяка среща с Рийд разбунва нещо жизненоважно в мен.

* * *

Цял ден разучавам новия си дом и всичко около него. До басейна е разположен павилион с прозорци вместо стени. Вътре има диван, няколко стола и малка кухня. Стълбата води към брега, който е доста скалист, и трябва да повървиш, за да стигнеш до плажа. Красиво е и с удоволствие бих седяла долу с книга и чаша горещо какао.

Не мога да повярвам, че живея така. Дори да трябва да изтърпя две години обиди от момчетата Роял, животът ми пак ще е песен в сравнение с онова, което съм преживяла. Вече нямам грижа нито за храна, нито за подслон. Край на местенето от град на град и трескавото търсене на работа. Не искам да си спомням и за болките на мама и как се тресеше и плачеше, а аз бях безпомощна, тъй като нямахме пари за лекарствата, които щяха да ѝ помогнат.

Мъката ме пронизва като кинжал. Също като Калъм мама не беше най-прекрасният родител на света, но правеше всичко за мен и аз я обичах. Когато беше жива, не бях абсолютно сама.

Стоя на брега пред безкрайния, блискащ се океан, наоколо няма жива душа и изпитвам болезнена самота. Каквото и да приказва и да прави Калъм, никога няма да бъде част от семейство Роял.

Прибирам се да почета. Момчетата са излезли. Калъм ми е написал бележка, че отива на работа, и ми е дал паролата на безжичния интернет и номерата на своя телефон и на телефона на Дюранд. Под бележката има бяла кутийка със смартфон. Разглеждам го със затаен дъх, сякаш е от захарни кристали. С предишните телефони можех само да се обаждам и да ме търсят. Но този... Имам чувството, че става дори за хакерство.

Цял следобед разучавам телефона. Зяпам всякакви тъпотии, но и страхотни видеа в „Ютюб“. Върхът!

Към седем Калъм се обажда, за да ми каже, че вечерята е готова. С Брук са на верандата.

— Нещо против да вечеряме тук?

Гледам вкусната храна и приятно осветената веранда и се старая да не издам учудването си — та кой нормален човек би имал нещо против да вечеря тук?

Сядам и забелязвам една друга, по-чувствена и по-крехка Брук. Пърха с мигли, докато скланя глава към Калъм, и по всичко личи, че на шефа на корпорацията, която строи военни самолети, му е наистина приятно.

— Скъпи, искаш ли още вино? — предлага Брук, макар чашата му да прелива.

— Не, благодаря — усмихва се той. — Двете най-прекрасни момичета в света вечерят с мен, стекът е чудесен, а днес подписах договор със „Сингапур Еър“.

Брук пляска с ръце.

— Ти си прекрасен! Казвала ли съм ти колко си прекрасен?

Тя се навежда към него, гърдите ѝ се притискат в ръката му и го млясва по бузата. Той поглежда бързо към мен и леко се отдръпва. Брук въздъхва негодуващо, но се обляга назад.

Не съм яла по-сочен стек.

— От стека се пълнее. Както и от всяко червено месо — предупреждава ме Брук.

— Ела няма защо да се тревожи — заявява Калъм.

— Сега не. Но по-нататък...

Поглеждам вкусното месо и слабичката Брук. И тя е бедна като мен. Разчита на щедростта на Калъм и вероятно се бои, че ако напълнее и погрознее, той ще я остави. Не знам дали е права, но загрижеността ѝ е налице. Така или иначе, аз съм гладна и искам да си изям стека.

— Благодаря за информацията — кимам.

Калъм прикрива смеха си, а Брук се мръщи. По лицето ѝ пробягва сянка на нещо, което не мога да определя — може би разочарование, може би неодобрение.

Стисва пълните си устни и заговарва Калъм за партито, на което са били преди вечерята.

Чувството на вина вгорчава следващата ми хапка. Брук е обидена и ме изолира от разговора. Освен Валери тя е единствената, която се държи приятелски с мен, а аз я засегнах.

— Да устроим ли на Ела купон за добре дошла? — пита Калъм, като се надява да разведри обстановката.

От мига, в който ме измъкна от „Деди Джи“, той се държи чудесно с мен, но откъде му хрумна да организира парти с тия копелдаци от училище! Бих предпочела да изтръгнат ноктите ми.

Оставям вилицата до чинията.

— Не искам парти. Вече ми даде всичко, от което имам нужда.

Брук сгущва глава до рамото му.

— Калъм, не се безпокой за Ела. С времето ще си намери приятели, нали мила?

Кимам.

— Точно така.

Усмиввам се с най-хубавата си усмивка и явно успявам да го убедя.

— Е, добре. Щом не искаш... — въздъхва Калъм.

— Мъж мечта, нали? — Брук върти горното копче на ризата му. Държи се обсебващо, сякаш отбранява територията си. Искане ми се да я успокоя, че нямам никакви претенции към гаджето ѝ, ала едва ли ще ми повярва. — Ние сме неговите улични врабчета. Да се надяваме, че няма да ни отпрати, след като се отърсим от калта...

— Никой никъде няма да отпрати Ела. Тя е вече Роял.

Поглеждам Брук и от изражението ѝ разбирам, че е забелязала неспоменаването на името си.

— Така ли? Мислех, че е дъщеря на Стив. Да не би да има нещо, което не знаем? — чурулика тя.

Калъм се отдръпва назад, сякаш го е ударила.

— Какво говориш? Разбира се, че е дъщеря на Стив. Но Стив... — Той преглъща и продължава: — ... Стив го няма и Ела е част от семейството ни така, както моите синове щяха да бъдат част от семейството на Стив, ако нещо се беше случило с мен.

— Разбира се — мърка Брук. — Нямах предвид нищо друго, освен щедростта ти. Голямата ти щедрост.

С всяка дума тя се примъква все повече и повече към Калъм и почти се настанява в скута му. Той премества вилицата в лявата си

ръка и обгръща с дясната облегалка на стола на Брук. Очите му сякаш ми казват: *Използвам я така, както и тя мен.*

Разбирам го. Наистина го разбирам. Загубил е един подир друг жена си и най-добрия си приятел. Познавам чувството на загуба и се радвам, че тази жена запълва празнотата в душата му.

Само дето не искам да ги гледам как се натискат.

— Ще ида да... — Още преди да довърша изречението, Брук възсяда Калъм и дърпа ушите му все едно е на конче.

— Не тук — казва той и ме поглежда.

Запътвам се към кухнята, но чувам как Брук го успокоява:

— Скъпи, та тя е на седемнайсет. Сигурно знае за секса повече от двама ни заедно. Ако ли пък не, момчетата ти ще осквернят невинността ѝ много скоро.

Потрисам се от думите ѝ, а тя продължава да омайва Калъм, който шепне и стене:

— Почакай малко, Брук. Изчакай малко...

Тя се киска и пъшка, а столът на Калъм започва да скърца. Тази веранда сякаш няма край! Най-сетне влизам в кухнята и на прага се разминавам с Истън, който нехае за двамата на стола.

— Добре дошла в обител „Роял“ — казва той с арогантна усмивка и се провиква към верандата: — А преди да го положиш, гумичката да му сложиш! Не искаме повече незаконни деца, които да обират парите ни!

Усмивката ми застива.

— На уроци по гаднярство ли си ходил, или си природно талантлив?

Истън замълчава, но само след миг слага ръка на пакета си.

— Защо не дойдеш в стаята ми да ти покажа колко съм добър?

— Пас — заявявам и вървя колкото може по-спокойно чак до стълбите, където хуквам.

Заклучвам се и прехвърлям всички причини, поради които не трябва да си тръгвам. Не съм гладна. Имам десет хиляди в раницата. Не се събличам пред ненаситни мъже с долар в потните длани. Все някак ще изтърпя две години със сексуални покани и унизителни обиди от страна на наследниците Роял.

И все пак цяла вечер търся почасова работа на мак бука, който се появи като с магическа пръчка на бюрото ми. Наблизо няма обществен

транспорт, но онази вечер забелязах, че на около четвърт миля от къщата има автобусна спирка.

На другия ден вървя до спирката, като засичам времето. Десет минути бърз ход. Неделното разписание е само на кръгъл час и последният автобус минава в шест. Ако си намеря работа, в неделя трябва да свършвам рано.

Докато се връщам, покрай мен минава Гидиън в лъскав джип. Косата му стърчи, а вратът му пламти, сякаш току-що е правил секс, но видът му е толкова гневен, че изключвам тази възможност. Кой знае, може да се е борил с миеща мечка...

— Какво правиш? — вика той.

— Разхождам се.

— Качвай се. Не бива да ходиш сама.

— Защо? Толкова е спокойно и тихо. — Къщите са огромни. Моравите — безкрайни. Вече имам опит — нали братята му ме зарязаха на пътя посред нощ. — Най-страшното беше един лош мъж, който опита да ме вкара в колата си, ама аз не съм вчерашна.

Гидиън се усмихва.

— Нямам нито бонбони, нито сладолед за прилъгване, а това означава, че съм напълно безобиден.

— Просто си неподготвен похитител.

— Ще се качиш ли, или ще задръстваме пътя?

Зад него се задава кола. Решавам да се кача. Пътят до нас е само няколко минути.

Гидиън разтрива ръката си от време на време и мълчи. Спираме пред къщи и аз му благодаря. Тръгвам към входа, но тъй като ме следва, питам:

— Накъде си се запътил?

— Отивам да плувам. Имам нужда.

Пак разтрива ръката си, сякаш на нея има засъхнала кал, от която иска да се отърве. Забелязва, че го гледам, и свъсва чело.

Изкушавам се да попитам какво му е, но на лицето му пише „Минаването забранено“ и веднага преглъщам думите. Надявам се угрижеността на погледа ми да предаде посланието, че съм виждала какви ли не ужаси, но той стиска зъби и мълчи.

* * *

На леглото ме чака друга бележка от Калъм. Покатервам се върху облака от розови и бели завивки и сядам до таблата на леглото.

Извинявай за снощи. Повече няма да се повтори. Дюранд ще те закара на училище. Кажи му в колко часа.

П. С. Колата ти скоро ще пристигне. Искях да е точно такава, каквато трябва, и единствената с подходящ цвят беше в Калифорния.

О, Боже, не позволявай да е розова! Ще умра, ако трябва да карам любимата кола на Барби от Малибу.

Скачам от леглото. Как може да мисля такива неща! Колата си е кола и толкова. Трябва да съм благодарна, че ще я имам, а не да се тюхкам за цвета. Ако е розова, просто ще целуна калника, все едно е розова дъвка.

Боже мой. Трябваше ми само един уикенд, за да се превърна в разглезена лигла.

ГЛАВА 11

Ставам призори. Няма да повтарям грешката с обувките от купона. Измъквам чифт бели маратонки сред избраните от Брук скъпи обувки, обличам тениска и обувам тесни джинси.

Не знам какво да правя с раницата — да я взема ли, или да я оставя вкъщи? Ако я взема, някой гадняр в училище може да я свие. Ако я оставя, братята може да я присвоят. Решавам да я взема, макар да изпитвам параноя с десетте хиляди на гърба си.

Гаврътвам едно кафе и се отправям към колата и Дюранд. Два часа преди първия учебен час.

— Благодаря ти, Дюранд.

Той кимва едва забележимо.

Пожелавам да сляза пред пекарната, която е на една крачка от училище и още от прага ухае вълшебно. Жената зад тезгяха е на възрастта на мама, със сламеноруса коса, прибрана в стегнат като на балерина кок.

— Здравей, миличко. Какво да бъде? — пита тя с опрени на плота ръце.

— Казвам се Ела Харпър. Интересувам се от свободното място за помощник-пекар. В обявата пише, че работният ден ще бъде съобразен с училищната заетост. Уча в „Астор Парк“.

— Ааа, значи стипендиантка. — Не я поправам, тъй като това донякъде е истина. Нали съм на стипендия „Калъм Роял“. Поемам дъх, а тя ме оглежда. — Имаш ли някакъв опит в лекарството?

— Не, но бързо схващам и много се старая. Мога да работя с удължено работно време, рано сутрин или късно вечер.

— Не съм склонна да назначавам ученици — стиска устни жената. — Но пък защо да не опитаме? Ще трябва да обслужваш съучениците си. Това няма ли да те притеснява?

— Абсолютно не.

— Някои асторци не са лесни...

В превод: училището бъка от задници.

— Уверявам ви, че клиентите нямат значение за мен.

Тя въздиша.

— Добре тогава. Наистина ми трябва помощник. Ако през следващите шест дни идваш навреме и работиш добре, ще останеш. — Усмивам се и тя притиска ръка до сърцето си. — Миличко, как хубаво се усмихваш! Цялата се преобрази. Повече усмивки — повече бакшиши. Не го забравяй!

Никак не си падам по усмивките и дори лицето ме боли от тях. Но искам тази симпатична жена да ме вземе на работа и усмивката не слиза от лицето ми.

— Започвам в четири, но ти ще идваш в пет и половина през седмицата и ще работиш до началото на часовете. В четвъртък и петък ще идваш след училище и ще затваряме заедно в осем. Това ще пречи ли на часовете ти?

— Не.

— Дори в петък?

— Работата ме интересува повече от всичко, което се случва в училище в петък вечер.

Шефката ми се усмихва за пореден път.

— Е, вземи си една кифла, а аз ще ти направя кафе. Казвам се Луси. Тълната ще се появи след час. Дано не е уплашиш от лудницата.

* * *

Луси е права. Пекарната е претъпкана, но това не ми пречи. Тичам зад тезгяха, подавам поръчките и така се разсейвам, за да не мисля за училище.

Чувствам се особено с униформата, но се надявам скоро да свикна. Въпреки еднаквото облекло момичетата са измислили свои начини да изглеждат секси — полите са подкъсени, а някои блузи са разкопчани до дантелата на сутиена. Аз обаче не желая да привличам внимание — моите копчета са закопчани почти до яката и полата ми е до коленете.

Имам увод във висшата математика, предприемачество и английски. Валери не е в класа ми по тези предмети, а с Истън сме заедно в часовете по английски. Той сяда отзад с приятелите си и не ми

обръща внимание. Пет пари не давам за вниманието му. Дано не ме забелязва до края на срока.

Всички се държат с мен така, все едно ме няма. Само учителите ми говорят. Няколко пъти се усмихнах на учениците в коридора, но усмивки не получих и затова реших да ги подминавам, като че ги няма.

Чак на обяд виждам познато лице. Валери ми маха от витрината със салати в кафетерията.

Кафетерия едва ли е подходяща дума за огромната зала, в която обядваме. Стените са с ламперия, столовете — с кожена тапицерия и блюдата са подредени като в бюфета на луксозен хотел. Френските прозорци в дъното са широко отворени към откритата трапезария. Краят на септември е, слънцето грее и можем да седнем навън, ала там са Джордан Карингтън, приятелите й, Рийд и Истън и затова оставаме вътре.

Вземаме си обяд и сядаме на една отдалечена маса. Учениците около нас са от горните класове.

— Не виждам първокурсници.

— Те обядват един час по-рано.

— Ясно. — Забивам вилица в спагетите и се оглеждам. Никой не вдига очи към мен. Сякаш двете с Валери не съществуваме.

— Свиквай с това, че си незабележима — подхваща тя. — Гледай на това като на комплимент. Богатите кучки смятат, че не си достойна за тъпото им внимание, тъй че не си правят труда да те тормозят.

— А в какво се изразява тормозът?

— В банални неща. Писане на гадости със спрей на шкафа в коридора, спъване, простотии онлайн. Джордан и джуджетата й са много изобретателни.

— Значи тя е нещо като женски еквивалент на Рийд.

— Аха. Ако зависи от нея, ще виси на врата му по цял ден и ще го чука по цяла нощ, но, уви, не й се отваря парашутът.

Засмивам се.

— Как така знаеш всичко?

— Наблюдавам. Слушам. И запомням.

— Разкажи ми за семейство Роял. — Неудобно ми е, че любопитствам, но след срещите ми с братята, ще бъде добре да разполагам с някои тайни боеприпаси.

— О, да не си лапнала по някой от братоците? — въздъхва приятелката ми.

— Ти пък! Абсурд! — Налагам си да не мисля за вълнението, което ме обзема, когато видя Рийд. Не си падам по него, не, не и не. Той е мръсник и не желая да имам нищо общо с него. — Само искам да съм по-наясно с тях.

Валери си отдъхва.

— Добре тогава. Вече ти казах за Истън и Клер. Единият близък си има гадже, а другият не подбира като големите братя. За Рийд не съм сигурна. Половината от момичетата твърдят, че са спали с него, ама кой знае дали е истина. Сигурна съм само за Аби, приятелката на Джордан. Братовчедка ми беше бясна.

— Някакви скандали? Или слухове? — Задавам въпрос след въпрос, все едно съм детектив.

— Приятелката на бащата е от занаята. Ходят от няколко години. Сетих се за скърцащия стол и кимнах.

— Да, знам.

— Така... Майка им почина. От свръхдоза — пошепва Валери.

— Наистина ли? — изненадвам се аз.

— Да. Съобщиха по новините и във всички вестници. Взела приспивателни, но ги комбинирала с други хапчета. Лекарят имаше проблеми заради лекарствата, които ѝ бе предписал.

Въпреки всичко ми става жал за момчетата. Над камината в хола има снимка на майка им. Красива брюнетка с добри очи. Калъм се натъжава всеки път, когато я споменава, та си мисля, че я е обичал истински.

Интересно дали е била близка с момчетата... Мъчно ми е за Рийд и братята му. Тъжно е да загубиш майка си.

Сдобивам се с необходимата информация за семейството и обсъждаме новата ми работа. Валери обещава да се отбива в пекарната. Ядем и се смеем до края на обяда. Вече съм сигурна, че наистина искам да бъдем приятелки.

— Как може да нямаме заедно часове! — ядосва се тя. — Ама и ти! За какъв дявол са ти всичките тези науки, математики и бизнес? Трябва да идваш с мен в часовете по практически умения. Учим как да кандидатстваме за кредитни карти.

— Тук съм, за да уча, а не да си губя времето.

— Натегачка.

— Мързелана.

Разменяме си телефонните номера, Валери обещава да си чатим и се разделяме пред лабораторията. Имам час по химия. Учителят става, за да ме посрещне. Прилича на хобит, с бухнала брада, която почти скрива лицето му. „Господин Невил“, представя се той.

Не гледам другите ученици, но успявам да зърна Истън. Единственото свободно място е до него. Това не е добре.

— Добре дошла, Ела — казва господин Невил. — Приятно съм изненадан от досегашните ти бележки по научните предмети.

Свивам рамене. Математиката и научните предмети не са проблем за мен. От мама съм наследила уменията да танцувам, но тя не можеше да изчисли дори процента на бакшиша в ресторанта. Предполагам, че съм наследила математическите способности от баща си, Стив — Тюлен / пилот / мултимилионер.

— Господин Роял е разговарял с директора и е помолил да седиш до Истън. — Невил понижава тон и добавя: — Дано Истън стане дисциплиниран, пък и ще учите заедно вкъщи.

О, радост. Едва сдържам въздишката си и сядам до Истън. Той просъсква:

— Доста шибана идея.

— Нямам нищо общо. Това е работа на баща ти.

Истън гледа право напред и мускулчето на брадичката му потрепва.

— Кой знае...

За разлика от другите часове химията сякаш няма край. Вероятно защото Истън не спира да ме гледа навъсено. От време на време ми хвърля подигравателна усмивка и ми нарежда да направя сместа за кристалите.

Най-сетне чувам звънеца и скачам, за да се отърва колкото може по-бързо от недружелюбния „брат“.

Запътвам се към следващия час по история, но се сещам, че трябва да взема учебника от шкафа си. Всичките ми предмети са за напреднали, учебниците ми са като тухли и не мога да ги нося наведнъж.

Добре че шкафът ми е близо до кабинета по история. За съжаление Джордан и приятелките ѝ се появяват на ъгъла и когато ме

виждат, спират. Подсмихват се и нито една от четирите не казва „здрасти“. Пука ми. Аз също не ги поздравявам. Подминавам ги, като си придавам безгрижен вид. Може да са кучки, но красиви кучки. Всички момчета — включително Истън, който ги приближава, — ги зяпат. Джордан слага ръка с дълъг маникюр на рамото му и му шепне.

Той свива рамене и тъмносиният блейзър се опъва върху широкия му гръб. Истън е най-привлекателното момче в радиус от пет мили, макар че двете момчета на крачка от него също не са лоши.

Обръщам им гръб и завъртам ключалката с кода. Още два часа и край на училището, а и на погледите за днес. Ще се прибера, ще напиша домашните и ще спя. Няма да се отпускам и няма да обръщам внимание на глупости. Ето това ще бъде мотото ми.

Не съм сигурна в кода, ала ключалката веднага щраква и си отдъхвам. Но...

Отвътре се изсипва купчина миризливи боклуци.

Надавам вик. Иде ми да се гръмна, задето не се овладях. Групата се кикоти. Затварям очи и се моля да спра да пламтя.

Не искам да виждат зачервеното ми лице и да злорадстват.

Изритвам бананова обелка и дишам през устата, за да не се просълзя от вонята на развалена храна. На пода се търкалят какви ли не гадории — използвани носни кърпи, салфетки, кървав тампон...

Няма да плача.

Кикотът не спира. Не мигвам и се навеждам да взема учебника по история от долния рафт. Первам настрани топката от стари вестници, която се е заклешила на ключалката и затръшвам вратичката.

Обръщам се. Всички ме гледат, но аз спирам погледа си на бадемово кафявите очи на Джордан, в които проблясва ненавист. Тя ми маха с жест на кралица.

Изправям рамене и пъхам учебника под мишница. Тръгвам и едно високо момче с кафяви къдри се изсмива. Боже мой, на подметката ми е залепнала дамска превръзка. Преглъщам неудобството, изритвам я и продължавам да вървя.

Истън ме гледа, отегчен.

Спирам пред Джордан с вдигната вежда и казвам с подигравателна усмивка:

— Излагаш се, Карингтън. Засипваш с боклук боклука, който съм аз? Тц-тц-тц! Разочарована съм от липсата на оригиналност.

Очите ѝ проблясват, но аз я подминавам с безгрижна походка.

Още една точка за моя отбор. Е, не съвсем, тъй като никой освен мен не знае колко ми струва да не се разплача.

ГЛАВА 12

Изкарвам целия ден, без да пророня сълза, а част от мен гори от желание да се развилнея и хубаво да натрия носовете на тези богаташки копелета, та боклукът в шкафовете да е най-малкото нещо, което може да им се случи.

Валери ми изпраща есемес в час по история.

Ко става? 4ух за шкафа. Джордан е гъз.

Отговарям: *Споко.*

А тя: *Мн зле. Боклук, а? Изт@ркан Дисни клип.*

Аз: *6те измисли и др.*

Тя: *Споко.*

Аз: *10х. ББ засега.*

Бързо прибирам телефона, защото учителката ме поглежда. Песента на звънеца най-сетне възвестява края на часа. Хуквам и се оглеждам за Дюранд. Веднъж да се прибера в розово-белите покои на принцеса Ела.

Шумният паркинг гъмжи от скъпи коли и хора, но Дюранд го няма. Валери приближава и ме пита:

— Къде е шофьорът?

— Не знам.

Тя цъка.

— Ела с мен, но едва ли ще искаш да си в една кола с Джордан.

— Права си.

— По-добре тръгвай. Не е хубаво да се застояваш след края на часовете.

— Дори когато е светло? — Това е доста тревожно. Валери поглежда загрижено.

— Не подценявай Джордан. Може да измисли друга простотия. Стискам раницата и ми иде да се гръмна заради парите, които нося. Трябва да намеря някое място в огромния палат, където да ги скрия.

— Що за статут има тази Джордан? Савана ми каза, че всички в училището притежават специални качества. Защо не друг, а точно тя е

водачът?

— Благодарение на връзките на семейството й. Карингтън не са супербогати като Роял, но познават всички. Имат бизнес с известни личности и с кралски особи. Лелята на Джордан по бащина линия е омъжена за италиански граф. Ако дойде за Коледа, трябва да й казваме лейди Перино.

— Не може да бъде!

— Така че Джордан е в известен смисъл... А, ето я и нея! Поемам си дъх и се стягам. Джордан се носи като най-ярката звезда в съзвездие, което ситни подир нея. Приличат на реклама за зъбна паста: низ от бели, блестящи зъби и дълги, веещи се коси.

— Мисля, че ще те зарадвам, като ти кажа, че косата на Джордан е доста къдрава и всяка сутрин я изправя по цял час — шепне Валери.

И все пак дали не знае нещо по-отвратително за моя враг? Това, че прекарва време в грижи за косата си, не е най-лошото нещо на света.

— Ето защо съм много повече от нея — шеговито заявявам аз.

Валери се усмихва съучастнически и стиска ръката ми.

Джордан спира до мен и души въздуха.

— Миришеш. Но не от боклука. Просто миришеш.

— Благодаря за откровеността. Ще вземам душ два пъти дневно вместо веднъж — отговарям любезно, ала се питам какво ли, ако наистина мириша... Все едно да вървя със залепена за подметката дамска превръзка.

Тя въздиша и отмята коса.

— Тази миризма не се измива. Това е вонята на пройдохите. Поглеждам Валери. Тя е не по-малко слисана.

— Добре че ми каза — мило изричам аз, тъй като няма смисъл да се поддавам на обидите й.

Въпреки непоклатимостта ми тя не се отказва и добавя:

— От пройдохите смърди на отчаяние.

Така е. Отчаянието е парфюмът на стриптийз клубовете.

Свивам рамене.

— Не знам какво е значението на пройдоха на езика на кучките, но май е нещо лошо. Така и не разбирам защо си въобразяваш, че мнението ти ме засяга. Джордан, светът е голям и след две години

боклуците и обидите ти няма да имат никакво значение. Не че сега означават каквото и да е.

Устата ѝ зейва, а Валери затиска лице в ръкава ми, за да заглуши смеха си. Усещам шум и движение зад гърба си. Още преди червените устни на Джордан да изрекат името, аз знам кой е зад мен.

— Рийд — поема дъх тя, — не те видях.

Неувереността в гласа ѝ ме изненадва. Интересно какво повелява неговият анти-Ела декрет? Може би Валери вече знае.

— Приключи ли? — пита той. Не знам дали говори на мен, или на Джордан. Тя примигва и мълчи.

— Искаш ли да прегледаме подготвителния тест за изпита по английски? — пита Джордан.

— Вече го прегледах — рязко отвърща Рийд.

Джордан стисва устни все едно я е зашлевил. Става ми жал... Почти.

— Здравсти, Рийд! — дочува се звънлив глас. Момичето е слабичко, със златисторуса коса на завити на корона плитки. Очите ѝ са с цвят на синчец и се спотайват зад невероятно дълги мигли, които трепкат като перушинки. Чертите на лицето му тутакси омекват.

— Привет, Аби.

Половината от момичетата твърдят, че са спали с него, ама кой знае дали е истина. Сигурна съм само за Аби, приятелката на Джордан.

Значи това е момичето, което бе хванало Рийд — поне веднъж. Красива е и си заслужава. Джордан също е красива, но Аби е много крехка. Джордан и аз не сме. Такива ли момичета харесва Рийд? Нежни създания, които мълвят със сведен поглед? Вероятно затова не се интересува от... от... Ама от къде на къде ми хрумна това? На мен изобщо не ми пука дали Рийд се интересува от мен, или не. Нека си ухажва бледите, нежни девойки като Аби.

— Липсваше ми — казва тя и копнежът в гласа ѝ кара всички наоколо да се чувстват неудобно.

— Бях много зает през лятото — отвърща той и пъха ръце в джобовете си. Не поглежда Аби, а тонът на гласа му е категоричен и не предполага каквито и да е противоречия.

Приятелката му се засяга и очите ѝ се навлажняват. За него може всичко да е приключило, но за нея не е. Изпитвам съжаление към Аби.

Едва не подскачам, когато Рийд слага тежката си ръка на рамото ми. Забелязвам омразата в очите на момичето от рекламата за зъбна паста и изражението на ранена птица, покрусило лицето на Аби. Ако Рийд Роял докосва някого, то това не бива да съм аз.

— Готова ли си, Ела? — пита той.

— Ами... да...

Рамото ми изтръпва под ръката, която ме напътства към вана на Истън.

— Къде е брат ти?

— Той взе близнаците.

— Нарочно ли тръгна с мен? За да се отървеш от бившето си гадже?

Рийд отваря вратата и ме побутва към седалката.

— Тя не ми е бивше гадже.

Заобикаля колата отпред, а аз виждам как Валери се е ухилила до уши и ми маха. Аби прилича на сритано кученце.

— Сложи си колана — нарежда Рийд и подкарва колата.

Закопчавам колана за безопасност, а не защото ми е казал.

— Къде е Дюранд? — Махам на Валери, а тя вдига палци. Надявам се, че Джордан не я е видяла, инак ще ѝ се наложи да се премести в някой килер в сутерена. — Защо не ме чакаше?

— Трябва да поговорим, тъй като zlepоставяш семейството ни.

Смаяна съм и се обръщам да го погледна, като избягвам да задържам очите си върху силните мускули на ръцете му, които потрепват, когато завърта кормилото.

— Защо, да не би аз да натъпках шкафа си с боклуци?!

— Нямам предвид детинските глупости на Джордан, а работата ти в пекарната.

— Ти откъде знаеш, господин Преследвач? Освен това не разбирам с какво zlepоставям семейството?

— Сутрин ходя на футболни тренировки и видях, че Дюранд те остави пред пекарната. След като работиш, излиза, че не се грижим за теб. Днес някой попита в училищната трапезария дали Калъм Роял е купил пекарната, та новият член на семейството работи там.

Облягам се и скръствам ръце.

— Боже мой, какъв ужасен въпрос! Сигурно си се почувствал много неудобно. Все едно са те уцелили с тампон в лицето!

Той се засмива и аз се вбесявам. Всичките обиди и унижения ме връхлитат като ураган, писва ми да се правя на добро и спокойно момиче. Коленича на седалката и го удрям по главата.

— Ей, малката! Защо ме удари? — избухва Рийд.

— Защото си задник! — удрям го още веднъж с кокалчетата на пръстите — както ме е учило гаджето на мама.

Рийд ме избутва към вратата.

— Сядай и не мърдай, момиченце! Ще катастрофираме.

— Няма да седна! Драйфа ми се от теб, от обидите ти и от отвратителните ти приятели!

Той ме отблъсква с една ръка.

— Ако си откровена, може и да не те тормозя. Кажи ми какво целиш? Замахвам, но ръката му ме държи на разстояние и хващам въздуха.

— Колко пъти да повтарям? Искам да завърша, да взема диплома и да уча в колеж. Ето това е целта ми!

— А защо дойде тук? Взела си пари от баща ми.

— Никога не съм искала да живея тук!

— Но и не си се опъвала, нали?

Обвинението ме засяга. Отчасти е истина, но отчасти е и несправедливо.

— Е, да, не се опъвах — все пак не съм идиот. Баща ти ми предложи бъдеще и трябва да съм най-тъпият човек на света, за да не се съглася. Наречи ме меркантилна или златотърсачка и няма да ти противореча. Но не съм и от хората, дето оставят някого да върви две мили пеша на непознато място посред нощ.

Забелязвам със задоволство мигновеното му угризение.

— Значи признаваш, че нямаш никакъв срам — изсъсква Рийд.

— Нямам никакъв проблем да си го призная. Срамът и принципите са за хора, които не трябва да се тревожат за дребни неща като каква храна да намеря за един долар, та да ми стигне за цял ден, как да платя медицинските сметки на мама или да купя малко трева, че да изкара един час без болки. Срамът е лукс.

Облягам се изтощена назад. Вече не замахвам, пък и няма смисъл. По дяволите, той е твърде силен!

— Скръбта не е твое запазено право. Не си единственият, загубил майка си. Горкичкият Рийд Роял... Е, да, държи се като задник,

ама нали загуби майка си... — иронично нареждам аз.

— Млъкни.

— Ти млъкни.

Изведнъж осъзнавам нелепостта на разговора и прихвам. Само преди минута си крещяхме като петгодишни хлапета. Смея се истерично и чак заплаквам. Или пък плачът ми прилича на смях? Навеждам глава между коленете си. Не искам Рийд да забележи колко съм разстроена.

— Спри да плачеш.

— Спри да ми нареждаш какво да правя.

Той мълчи и най-сетне стигаме до къщата. Наистина ли казах, че не изпитвам срам? Всъщност това не беше сто процента истина. Как можах да рева цели пет минути пред Рийд Роял!

— Свърши ли със сълзите? — пита той и изключва двигателя.

— Гледай си работата — уморено изричам аз.

— Искам да не работиш в пекарната.

— Аз пък искам на Джордан да ѝ порасне сърце. Но невинаги получаваме онова, което искаме, нали?

— Калъм не би се съгласил да работиш. — В тона му долавям нотки на разочарование.

— Боже мой! Непрекъснато ми даваш нареждания. Ела, стой настрани от мен. Ела, качвай се в колата. Ела, не огорчавай баща ми. Ела, не работи. Не знам какво искаш от мен.

— Аз пък не знам ти какво искаш от мен — мрачно заявява Рийд.

Не желая да се замислям за това дори за миг. Слизам и макар дяволчето в мен да се съживява, решавам да подхвърля нещо несприетно:

— Рийд, друг път не ме използвай като параван, за да избягаш от бившето си гадже!

— Тя не ми е бивше гадже — вика той.

Странно, но това ме радва.

ГЛАВА 13

Бързо се качвам по стълбите и се заключвам в стаята. Изсипвам учебниците на леглото и грабвам първото домашно, но ми е трудно да се съсредоточа. Все още съм смутена от разговора с Рийд.

Обяснявам си защо избухнах с това, че животът ми се обърна надолу с главата преди по-малко от седмица. Калъм ме измъкна от Къркуд, довлече ме в този странен град и палат, за да живея в него с шибаните братя. Братята Роял ме тормозят от мига, в който ме видяха. На тъпия купон приятелите им се държаха идиотски с мен и ме направиха за посмешище с боклуците в училище. За капак Рийд Роял не спира да налага железни правила, но и непрекъснато ги променя.

Кое седемнайсетгодишно момиче няма да превърти?

Но какво стана със способността ми да скривам чувствата си на всяка цена? Иде ми да се гръмна, задето не успях да се овладеея, разплаках се пред Рийд и позволих да забележи несигурността и уязвимостта ми.

Мразя да проявявам слабост.

Свършвам с домашните към шест. Гладна съм, ала не ми се слиза долу. Искане ми се да може да си поръчвам храна в стаята. И без това къщата прилича на хотел.

Не се крий от него. Не му доставяй това удоволствие.

Ако не отида на вечеря, Рийд ще реши, че ме е победил. Няма да му позволя да ме пречупи.

Решавам да не се предавам и да сляза, но се мотая — застоявам се под душа, мия си косата, обущавам изрязани черни боксерки и червен потник, реша се, проверявам дали Валери ми е писала...

Край на мотаенето. Стомахът ме присвива от глад, докато слизам по спираловидното стълбище.

Единият близък разбърква нудълс в тигана, а другият наднича в хладилника и мърмори:

— Не знам какво ще ядем. Мислех, че Сандра се е върнала от почивка.

— Утре се връща.

— Откога прислугата тръгна по почивки? Писна ми да си готвим сами. Трябваше да вечеряме навън с татко и Рийд.

Бързо обработвам информацията. Първо, тия двамата са големи лигльовци. Второ, Рийд е отишъл на вечеря с Калъм, който вероятно го е принудил с пистолет в челото.

Близнакът до печката ме забелязва и пита:

— Какво надничаш?

— Гледам как загаряш вечерята.

Той поглежда тигана, от който се вие пушек.

— Ужас! Себ, подай ми ръкавицата!

Тези двамата не знаят какво правят. За какво му е кухненска ръкавица?

Сойер хваща хвърлената от брат му ръкавица, слага я и издърпва тигана за дръжката, която не би трябвало да пари (освен ако тиганът не е дефектен). Горещата мазнина цвърчи и изгаря китката на Сойер.

Той вие от болка. Брат му изключва котлона и двамата се вторачват в изгорялото пилешко с нудълс.

— Мюсли? — предлага Себастиан.

Сойер въздиша.

Въпреки ужасната миризма на загоряло, стомахът ми свири от глад. Отварям шкафовете и започвам да вадя кутии с продукти.

— Ще направя спагети. Искате ли?

Близнаците ме гледат отчаяно. След дълга пауза единият смотолевя:

— Да.

Готвя, а те мълчат и не помръдват от масата, както приляга на мързеливи богаташки синове. Не ми помагат и след двамадесет минути тримата ядем в пълна тишина.

Накрая на вечерята се появява Истън. Присвива очи, когато вижда, че слагам чинията си в миялната. Братята му дояждат втора порция спагети.

— Върна ли се Сандра?

Себастиан клати глава и пъха още спагети в устата си.

Близнакът му ме сочи с глава.

— Тя сготви.

— Тя си има име — срязвам го аз. — И добре че ми благодарихте за вечерята, лигльовци такива. — Мърморя това под нос, докато излизам от кухнята.

Решавам да отида в библиотеката. Калъм ми я показва онзи ден и аз се смаях от високите до тавана рафтове с книги. Има и едновременна стълба, с която можеш да стигнеш до най-горния ред. Отправлям се към уюта на камината и двата стола с издута плътна тапицерия. Сядам на единия. Не ми се чете, но вдишвам мириса на кожа и стари книги. Заглеждам се в снимките на полицата над камината и сърцето ми се разтуптява. Една от снимките грабва вниманието ми — Калъм като млад с военна униформа е праметнал ръка върху раменете на висок рус мъж също с униформа.

По всяка вероятност Стив О'Халоран. Баща ми.

Гледам изваяните му черти и сините очи, които проблясват палаво пред фотоапарата. Моите очи са същите. Имам и същата руса коса.

Дочувам стъпки, обръщам се и виждам Истън.

— Разбрах, че за малко не си убила брат ми днес.

— Сам си го търсеше. — С крайчеца на окото си забелязвам сърдитото му изражение.

— Нека бъдем откровени. Смятам, че не си очаквала да се появиш тук под ръка с баща ни и да ти се зарадваме.

— Не съм под ръка с баща ви. Аз съм просто под негова опека.

— Така ли? Погледни ме в очите и кажи, че не го чукаш.

Господи! Стисвам зъби и забивам поглед в присвитите му очи.

— Не чукам баща ви. Иде ми да повърна от подобни намеци.

— Намек или не, татко си пада по младите мацки.

Камък в градината на Брук. Премълчавам и се заглеждам в снимката над камината.

Мълчим толкова дълго, че започвам да се чудя защо е дошъл Истън. Най-накрая той казва:

— Чичо Стив беше красавец. Гащите на момичетата падаха, като го видеха.

Пак ми се повдига. Не желая да чувам такива подробности за баща си и все пак моля Истън да ми разкаже за него.

— Ами аз не го познавах много добре. С братята ми не сме били често с него. Той стоеше с часове с татко в кабинета му и си

приказваха.

Долавям тъжна нотка и питам:

— Да не би татко ви да е предпочитал компанията на татко ми пред вашата? Затова ли ме мразите толкова много?

Той ме измерва с възмутен поглед и заявява:

— Предупреждавам те, че ще улесниш живота си, ако престанеш да дразниш брат ми. Инак ще имаш проблеми.

— Че нали това е целта ви?

Истън не отговаря и си тръгва, а аз продължавам да гледам снимката на баща си.

* * *

Събуждам се от шепот в коридора пред вратата ми. Скапана съм, нямам сили да се надигна, но съм достатъчно будна, за да разпозная гласа на Рийд.

Не съм го виждала след свадата в колата. Когато се върна с Калъм от вечеря, вече бях заключена в стаята си, ала дочух гневни стъпки и затръшване на врати, което подсказваше злополучния развой на вечерта.

Кой знае защо, но се запътвам на пръсти към прага. Подслушването не е в мой стил, но искам да чуя за какво и с кого разговаря Рийд. Може би обсъждат мен, колкото и самолюбиво да звучи.

— ... тренировки сутрин... — Дочувам откъслечно гласа на Истън. — ... Но по-малко по време на сезона...

Рийд мърмори нещо, което не чувам.

— Добре, разбрах. Мен също не ми е приятно, че е тук, но това не е причина да... — отвърща Истън, но краят на изречението му глъхне.

— Не става дума за нея.

Не знам дали да си отдъхна, или да съжалявам, че не говорят за мен.

— ... тогава идвам с теб!

— А, не! — рязко заявява Рийд. — ... сам тази вечер.

Накъде ли се е запътил? Толкова късно? И не през уикенда? Тревожа се, но и ми е малко смешно, защото се безпокоя за Рийд Роял, когото нападнах в колата.

— Държиш се като Гид — възмущава се Рийд.

— Може и така да е, но пък ти...

Отново не чувам и се нервирам, защото знам, че обсъждат нещо важно. Изкушавам се да отворя вратата и да попреча на Рийд да направи онова, което е намислил, но само след няколко секунди се чуват отдалечаващи се стъпки и затваряне на врата, а други стъпки заглъхват по стълбите.

Някой пали кола в двора и аз знам, че е Рийд.

ГЛАВА 14

На другата сутрин заварвам Рийд на алеята с колите. С маратонки, дълги шорти за фитнес и изрязан потник. Подпрял се е на вана на Истън и е непоносимо привлекателен. Бейзболната шапка е нахлупена над очите му.

Не виждам черната лимузина и питам:

— Къде е Дюранд?

— Ще ходиш в пекарната ли?

— Да не би да искаш да я запалиш, та да не петня името ви?

Рийд сумти възмутено.

Отвърщам със същото.

— Е, и? — настоява за отговор той.

— Да, отивам на работа.

— Имам тренировка и мога да те закарам. Инак ще вървиш пеша.

Да го вземат дяволите Дюранд!

Рийд пали колата и аз се качвам. Какво толкова може да ми се случи — до пекарната има само двайсетина минути път.

— Коланът! — нарежда той.

— По-спокойно. — Казвам наум кратка молитва за търпение.

Рийд тръгва чак след като закопчавам колана. — Да не би да си пред цикъл или си винаги в такова гадно настроение?

Той мълчи.

Мразя се, защото не мога да не го гледам. Очите ми пълзят по профила му на киноартист и идеалната форма на ухото под тъмната коса. Косите на братята са с различни кафеникави нюанси. Неговата е почти кестенява.

Носът му е с малка гърбица. Дали някой от братята му го е счупил?

Не е честно, че е чак толкова привлекателен. Силното излъчване на лошо момче, по каквито обикновено не си падам, го прави още по-неустойчив. Дали пък харесвам лошите момчета?

Но какви са тези мисли?! Не харесвам лоши момчета и не харесвам Рийд. Та той е най-големият задник и понякога...

— Защо ме зяпаш? — ядосано пита той.

Налагам си да потисна всички непристойни мисли и отвърщам:

— А защо не?

— Харесваш ме, нали?

— Всъщност запаметявам профила ти, та да бъда готова, ако по рисуване трябва да изобразим глупак.

Макар и през зъби, той се засмива, а аз усещам, че за пръв път се отпускам в негово присъствие.

Пристигаме доста бързо. Дори прекалено бързо. За мое съжаление пекарната е вече пред нас. Що за парадокс! Уж не харесвам Рийд, а пък...

— Всеки ден ли ще ме караш, или само днес?

— Зависи. Колко още ще играеш тая игра?

— Това не е игра. А печелене на пари.

Бързо слизам пред витрината. Надявам се да не му дам възможност за още някой обиден коментар.

— Ей! — вика той след мен.

— Какво?

Обръщам се и като го виждам в анфас, ахвам. Лявата половина, която несъмнено бе крил от мен, е насинена, устната му е подута, веждата му е сцепена и скулата — лилава.

— Боже мой! Какво се е случило?

Бързо се връщам до колата и докосвам с пръсти лицето му.

Той се дръпва.

— Нищо.

— Не ми прилича на нищо.

— Това не те засяга.

Рийд отпрашва със смръщено лице, а аз се чудя какво е правил снощи и защо извика „ей“ след мен, сякаш искаше да ми каже нещо важно. Едно е безспорно — ако някой ме удари така по лицето, аз също ще бъда неговорчива на другия ден.

Искам, не искам, цяла сутрин се безпокоя за Рийд. Луси ме поглежда загрижено, но аз работя старателно и не ми казва нищо.

След работа бързам за училище. Не виждам Рийд нито на пътеката към джипа, нито в коридорите, нито на обяд.

Дюранд ме чака след часовете. Държи вратата отворена и не мога дори да се помотая на паркинга. *Така е по-добре. Нищо хубаво няма да излезе от общуването с Рийд Роял.*

Укорявам се през целия път до вкъщи, а когато минаваме през портите от ковано желязо, Дюранд допринася за тревожността ми, като ми съобщава с дълбокия си басов глас, че господин Роял иска да говори с мен. Седя и не помръдвам. Господин Роял е вероятно Калъм.

— В павилиона до басейна е.

— Той да не е нещо като директорски кабинет?

Дюранд ме поглежда в огледалото за задно виждане.

— Не, Ела.

— И все пак се притеснявам.

— Да те поразходя с колата още малко?

— Дали междувременно може да се откаже от разговора?

Шофьорът поклаща отрицателно глава.

— Е, тогава ще се престраша — драматично заявявам аз.

Тъглчетата на очите на Дюранд се повдигат, а за него това е равносилно на широка усмивка.

Пускам раницата до спираловидното стълбище, прекосявам дългата веранда и стигам до басейна и павилиона с три стъклени стени. Тази, която е най-близо до басейна, е по-скоро огледална, отколкото прозрачна.

Приближавам се и забелязвам, че всъщност стените са плъзгащи се врати, които са отворени, за да пропускат океанския бриз.

Калъм седи на дивана с лице към океана. Обръща се, когато чува стъпките ми по плочките.

— Ела, как беше училището днес?

Без боклуци в шкафа и без тъпи шег...

— Можеше да е и по-зле — отговарям сдържано.

Калъм кима и ме кани да седна на дивана.

— Това беше любимото място на Мария. Шумът на океана се чува, когато всички врати са отворени. Тя обичаше да става рано, за да гледа зората. Веднъж ми каза, че всеки изгрев е истинско вълшебство. Слънцето дърпа мастиленосинята завеса и разкрива многоцветно съчетание от цветове, по-красиво и от творбите на най-великите художници.

— Това са думи на поет.

— Тя беше с поетична душа — усмихва се Калъм. — Казваше, че ритъмът на приливите и отливите на океана звучи като брилянтно оркестрово изпълнение.

Заслушваме се в шепота на пълзящите вълни, които се приближават и отдръпват, сякаш водени от невидима ръка.

— Тук наистина е прекрасно — промълвявам аз.

Калъм въздиша дълбоко. В едната му ръка е обичайната чаша с уиски, а с другата е стиснал толкова силно снимка на тъмнокоса жена, че кокалчетата на пръстите му са побелели. Очите на жената светят като слънчеви лъчи.

— Това сигурно е Мария — соча снимката.

Той преглъща и кима.

— Красива е, нали?

Съгласна съм и кимам.

Калъм отмята глава, гаврътва питието на една глътка и си налива още, преди да е оставил чашата на масата.

— Тя бе спойката на нашето семейство. „Атлантик Авиейшън“ беше в доста тежко състояние преди десетина години. Можеше да загубя всичко и да не оставя нищо на синовете си. Хвърлих се да спасявам положението и почти не ми оставаше време за семейството. Мария ми липсваше. Много искаше да има дъщеря.

Пак кимам. Трудно ми е да внимавам в непоследователния разказ. Не разбирам защо ми говори всичко това.

— Щеше много да те обича. Би те взела от Стив и би те отгледала като свое дете. Толкова много искаше дъщеря.

Седя и не помръдвам. Тази тъжна история няма да завърши добре.

— Синовете ми ме обвиняват за смъртта ѝ. — Неочакваното откровение ме стъписва. — И са прави. Затова им позволявам едва ли не всичко. Знам глупостите им, ала не мога да се възпротивя. Опитвам да вкарам някакъв ред в живота ни, но признавам, че всичко е ужасно объркано. Обърках живота на семейството ни, а и аз самият съм много объркан. — Калъм прокара трепереща ръка през косата си, като продължава да стиска чашата, сякаш кристалният съд е котва, която го държи приземен.

Не знам как да го успокоя и казвам:

— Съжалявам.

— Сигурно се питаш защо ти разказвам всичко това.

— Ами... да.

Усмивката му е непревзета. Стомахът ми се обръща заради приликата ѝ с усмивката на Рийд.

— Дайна иска да те види.

— Коя е Дайна?

— Вдовицата на Стив.

Усещам пулса си.

— О...

— Изчаках да минат няколко дни след пристигането ти. Искях първо да дойдеш при мен. Тя и Стив... не бяха в добри отношения към края.

Сдържаността ми рухва.

— Защо ми се струва, че онова, което ще ми кажеш, няма да ми хареса?

— Имаш добра интуиция. — Той изпива поредната чаша. — Тя иска да се срещне само с теб.

Значи ще трябва да се срещна с жената на починалия си баща, която Калъм изобщо не харесва, и май затова не спира да се налива с уиски.

— Дали не сгреших, когато казах, че денят ми може да е и лош? — въздишам.

Калъм се засмива.

— Дайна подчерта, че връзката ми с теб е второстепенна. Тя е вдовицата на баща ти, а аз съм само бизнес партньор и приятел.

Усещам ледени тръпки.

— Да не искаш да кажеш, че настойничеството ти не е законно?

— Временно е, докато мине срокът за узаконяване на завещанието на Стив. Дайна може да го оспорва.

Скачам като ужилена. Заставам в дъното на павилиона и гледам към океана. Чувствам се ужасно тъпо. Вече бях повярвала, че мога да се установя в този дом въпреки омразата на Рийд и издевателствата на учениците в „Астор Парк“. За мен тези неприятности са временни. По дяволите! Калъм ми обеща бъдеще, а сега ми съобщава, че някаква си Дайна може да ми го отнеме!

— Ако не се срещна с нея, ще създава проблеми, нали?

— По всичко личи, че да.

Събирам кураж и питам:
— Тогава какво чакаме?

* * *

Дюранд ни закарва в града и спира пред висок блок. Калъм казва, че ще ме чака в колата, и това ме притеснява още повече.

— Ама че гадост — заявявам.

Той докосва ръката ми.

— Не е задължително да ходиш.

— Какъв избор имам? Или отивам на тази среща и продължавам да живея с вас, или оставам в колата и Дайна ме присвоява. Кое да избира, кажи!

— Ела — вика ме Калъм, когато стъпвам на тротоара.

— Какво?

— Стив те искаше. Когато разбра, че има дъщеря, полудя от радост. Щеше толкова много да те обича. Кълна ти се. Не го забравяй, каквото и да ти наговори Дайна.

Дюранд ме изпраща до входа, а последните, не много окуражаващи думи на Калъм, не излизат от главата ми. Фоайето е страхотно, но ослепителната мраморна облицовка, кристалните полилеи и внушителните дървени корнизи не ме слисват кой знае колко, след като вече съм опознала разкоша на палата „Роял“.

— Госпожицата е поканена от Дайна О'Халоран — казва Дюранд на портиера.

— Заповядайте.

Дюранд ме побута леко.

— Последният асансьор. Натисни „П“ за пентхаус.

Асансьорът е с мокет и с дървена ламперия. Няма музика. Чува се само тихо механично жужене. Спира след секунди.

Вратите се отварят и аз се озовавам в просторно, но не дълго антре. В дъното има двойна врата. Гледай ти, Дайна май живее на целия етаж...

Вратата се отваря и на прага застава жена с униформа на домашна помощница.

— Госпожа О'Халоран ви чака в хола. Да ви предложи нещо за пиене?

— Вода — отговарям с прегракнал глас. — Вода, моля.

Маратонките ми потъват в дебелия мокет, докато следвам прислужницата.

Чувствам се като агнец на заколение.

Дайна О'Халоран седи под огромна картина на гола жена с дълга златиста коса и зелени очи, които гледат изкусително. Боже! Моделът е самата тя!

— Харесва ли ти? — пита Дайна. — Имам и други, но тази е най-консервативна.

Консервативна?! *С добре изваяна цепка на задника?*

— Хубава е — лъжа аз. Кой нормален човек украсява къщата си с голи портрети?!

Понечвам да седна, но острият ѝ глас ме сепва:

— Да съм казала да седнеш?

Изчервявам се и замръзвам на място.

— О, извинете.

Дайна ме оглежда и пита:

— Значи ти си момичето, което Калъм твърди, че е дъщеря на Стив. Това доказано ли е с тест за бащинство?

Какъв тест за бащинство?

— Ами...

Смехът ѝ е отвратителен.

— Как може да сме сигурни, че не си копеле на Калъм, което ни пробутва като дъщеря на Стив? Много хитро, нали? Калъм все се кълне, че е бил верен на женичката си, ала ти може и да си доказателство, че не е било така.

Дъщеря на Калъм? Същото беше намекнала и Брук, а Калъм се бе засегнал. Мама ми беше казала, че името на баща ми е Стив. Имам и часовника му.

Изправям рамене, налагайки си увереност, но стомахът ми е на топка.

— Не съм дъщеря на Калъм.

— Откъде знаеш?

— Калъм не е човек, който да не се интересува от детето си.

— Живееш у Роял от седмица и си мислиш, че ги познаваш? — Тя се изсмива и се навежда към мен. — Стив и Калъм са били бойни приятели. Тюлени!

Броят на общите им гаджета е повече от играчките, които споделят децата в детската градина.

Изумена съм и я зяпам с отворена уста.

— Сигурна съм, че тази проститутка, майка ти, е чукала и двамата.

Думата, с която определя мама, ме изкарва от състоянието на ступор.

— Не говори така за мама. Не я познаваш.

— Знам достатъчно. Била е бедна като църковна мишка и е искала да изнудва Стив за пари. Ама нищо не е станало и е измислила, че детето ѝ е негово. Само дете не е знаела, че Стив не можеше да има деца.

Обвиненията на Дайна ми приличат на шепа запокитени в стена спагети, които се надява да залепнат и да я омърсят — нещо като тампоните на Джордан. Започва да ми писва от тези простотии и казвам:

— Ами хайде да направим тест за бащинство. Аз нямам какво да губя. Ако съм Роял, ще претендирам за една шеста от богатството. Не е ли по-изгодно, ако Калъм Роял ми е настойник...

Изказването ми не прави впечатление на Дайна и тя подновява атаката:

— Да не мислиш, че Калъм Роял го е грижа за теб? Та той не опази дори жена си. Тя предпочете да умре, вместо да бъде с него. Ето с какъв човек си имаш работа. Ами синовете му? Разглезени от богатство и привилегии и оставени да вилнеят без никакъв контрол. Надявам се, че се заключваш вечер.

Веднага се сецам за Истън и ръката му в анцуга. Стискам зъби.

— Защо поиска да се срещнем?

Питам я, тъй като не виждам никаква причина. Изглежда, ѝ е приятно да се държи язвително и да ме вбесява с приказките си.

Дайна се усмихва лукаво и отговаря:

— Искях да видя коя си. — Повдига вежда и добавя: — И не съм особено впечатлена.

Станахме две.

— Ще ти дам един съвет — продължава тя. — Вземи онова, което Калъм ти е дал, и изчезни. Тази къща е отровна за всички жени и много скоро ще стане на пух и прах.

Тръгвай си, докато все още можеш.

Дайна грабва звънчето и прислужницата се появява като послушно куче. Носи поднос с чаша вода и нищо друго.

— Госпожица Харпър си тръгва. Няма да пие вода.

Едва ли не хуквам надолу и като ме вижда как изхвърквам от асансьора, Калъм пита, обезпокоен:

— Какво има, как си?

Разтривам раменете си с две ръце, тъй като треперя от студ.

— Стив наистина ли ми е баща? Наистина ли?

Калъм не е изненадан от въпроса и отговаря спокойно:

— Да, разбира се.

Той се навежда с разперени ръце, за да ме прегърне, но аз се дърпам, все така дълбоко разстроена от думите на Дайна. В този миг нямам нужда от успокояване. Искам да знам истината.

Повлияна от циничното твърдение на Дайна, питам:

— Защо трябва да ти вярвам? Не си ми показал теста за бащинство.

— Ами щом искаш доказателство, ще ти го дам. ДНК резултатът е в сейфа ми. А Дайна вече го е виждала. Адвокатите ѝ имат копие.

Онемявам. Значи ме е излъгала? Или той е лъжецът?

— Значи има ДНК тест?

— Не бих те довел тук, ако не бях абсолютно сигурен. Взех косъм от косата на Стив от банята му в офиса, наех следовател и беше направено сравнение с твоето ДНК.

Дори не исках да знам как е взел проба от мен.

— Искам да видя резултата.

— Разбира се. Но можеш да ми вярваш, че си негова дъщеря. Бях сигурен в мига, в който те видях. Имаш неговата упорита брадичка. Неговите очи. Бих те разпознал сред десетки момичета. Дайна е паникьосана и бясна. Не позволявай да ти влияе.

И как да стане това? Тя ме засипа с толкова главозамайваща информация!

Качваме се в колата. Не мога да погледна загрижения Калъм в очите. Думите на Дайна не излизат от главата ми.

— Ела, времето след смъртта на жена ми беше много тежко за мен... — изрича Калъм, сякаш да потвърди, че знае какво ми е наговорила Дайна.

Не го поглеждам, но казвам:

— Беше? Струва ми се, че ти е все така тежко.

Той пълни чашата си.

— Може и така да е.

Пътуваме в мълчание.

ГЛАВА 15

Срещата с Дайна се върти в главата ми и се повтаря като на скапана лента. Мълча и работя, и Луси вероятно си мисли, че е наела робот. Страх ме е, че ако отворя уста, ще се разрева, а искам да запазя работата си и да изпълнявам задълженията си, без да се оплаквам.

Обратът в живота ми е наистина ужасен. По-ужасен дори от бягството ми от социалните служби в Сياتъл, които искаха да ме натикат в приемно семейство, както и от едноседмичния ми престой на улицата, преди да се установя в Къркуд. Смятах, че фалшифицирането на подписа на починалата ми майка на училищните документи е с пълна лудост, но още не бях срещнала братята Роял и антуража им.

Валери не спира да ме пита какво се е случило и не знам как да се измъкна без обяснения. Колкото и да я харесвам, засега не бива да узнава за всичките тези истории, които може и да не са истина, но аз не съм готова да ги споделя.

Калъм ми показва резултата от ДНК изследването, веднага след като се прибрахме онази вечер, но съмнението ме гризе вече три дни. Тази сутрин се взех в ръце, когато след поредната безсънна нощ си наложих да мисля само за едно: *Мама не ме е излъгала.*

Онова, което бе ми казала за баща ми, можеше да се преброи на пръстите на едната ми ръка. Казвал се Стив. Бил рус. Бил моряк. И й е дал часовника.

Всичко това съвпаднаше с онова, което ми каза Калъм, а като прибавя и очевидната ми външна прилика с мъжа на снимката в библиотеката, стигам до простото заключение, че Дайна О'Халоран е мръсна лъжкиня.

— Да не чукаш някого?

Грубият въпрос на Рийд секва мислите ми. Седя до него в рейндж роувъра и едва потискам прозевките си.

— Моля? Защо ми задаваш такъв въпрос?

— Заради тъмните сенки. Имаш вид на недоспала и от вторник се носиш из къщата като зомби. Та затова питам дали не чукаш някого

нощем?

— Не.

— Да бе, да!

— Ами да, Рийд, не ходя по срещи, а дори и да ходех, не е твоя работа.

— Всичко, което правиш, е моя работа. Всяка твоя стъпка засяга семейството ми.

— Не думай! Сигурно е готино да живееш в свят, в който всичко се върти около теб.

— Тогава какво ти е? Не си на себе си.

— Така ли? Да не би да ме познаваш добре, та да правиш такива изявления! Ще ти кажа всичките си тайни само ако споделиш къде ходиш всяка нощ и се връщаш със синини и рани.

Очите му ме стрелкат.

— Точно такъв отговор очаквах — заявявам, скръствам ръце и прикривам поредната прозявка.

Рийд вторачва гневния си поглед в предното стъкло, а големите му ръце стискат кормилото. Всяка сутрин в пет и половина ме кара до пекарната, а после отива на тренировка. Истън е в същия отбор, но ходи сам. Вероятно Рийд иска да останем насаме в колата, за да продължи с кръстосаните разпити.

— Да не би да си решила да си тръгнеш? — Освен обичайната доза гняв, в гласа му се долавя и нотка на поражение.

— Не. Няма да си тръгна.

Спираме пред пекарната, той се обръща и ме пронизва със сините си очи.

— Какво има? — питам, озадачена.

Свива устни и казва:

— Мачът довечера.

— Какво за мача? — Часовникът на таблото показва пет и двайсет и осем. Слънцето не е изгряло, но витрината е осветена и Луси ме чака.

— Татко иска да дойдеш.

Усещам стягащата болка на „Роял тормоз“ между плешките.

— Браво на него.

Рийд ме гледа така, сякаш едва се сдържа да не ме удуши.

— Ще дойдеш.

— Няма да стане. Не обичам футбол. Пък и съм на работа.

Навеждам се към дръжката на вратата, но той сграбчва ръката ми. От пръстите му плъзва гореща вълна, която стига чак до корема ми. Заповядвам на тялото си да не ми изменя и не дишам, за да не усещам привлекателното мъжествено ухание на Рийд. Защо мирише толкова хубаво, защо?

— Не ме интересува какво обичаш и какво не обичаш. Свършваш работа в седем и идваш. Започваме в седем и половина. — Гласът му е плътен и като че ли ромоли... Не, вече не е гневен, а наситен с... и аз не знам с какво. Знам само, че Рийд е притеснително близо до мен и че сърцето ми ще изхвъркне.

— Няма да дойда на тъпия ви училищен мач, за да крещя в подкрепа на отбор глупаци. — Не се предавам и измъквам ръката си. Потръпвам от липсата на топлина. — Калъм някак ще се примири.

Слизам от джипа, затръшвам вратата и бързам по тъмния тротоар към пекарната.

* * *

Втурвам се в училище малко преди звънеца за първия час. Бързо обличам униформата в тоалетната и прекарвам цялата сутрин в полусънно състояние. На обяд се наливам с толкова много кафе, че Вал едва ме спира да не пия още едно и още едно.

Вече събудена, сядам до Истън в часа по химия и смотолевям „здрасти“.

— Знаеш ли, че сутринта хъркаше в час по английски? — подсмихва се той.

— Няма такова нещо. Дори не съм задрямвала. — А дали беше така? Не бях напълно сигурна.

— Ох, сестричке, скапваш се от работа. Загрижен съм за теб.

На свой ред го поглеждам иронично и си казвам, че въпреки голямото си желание само да уча и да не се преуморявам, Калъм се примири с настояването ми да работя и да запълвам свободното си време с няколкото часа в пекарната. Дали обаче наистина беше така? Дали не бе замислил нещо зад гърба ми?

След часа по математика към мен се приближава дребничка, стройна жена. Върви като балерина и не съм изненадана, когато се представя като треньорката на мажоретките.

— Ела — подхваща госпожа Кели, — твойт настойник ми каза, че танцуваш от дете. Къде си учила танци?

Мълча притеснено и най-накрая лъжа:

— Не съм учила танци. Не знам защо господин Роял ви е казал така.

Тя ме поглежда проникателно и казва:

— Остави на мен да преценя. След училище ще подбираме нови членове.

Моля? И дума да не става. Аз — мажоретка! Що за тъпотия! Пък и... о, ужас, Савана бе споменала, че Джордан е капитан на отбора. Няма да участвам в *никакъв случай*.

— След училище съм на работа — троснато заявявам аз.

— На работа? — Госпожа Кели мига, сякаш не знае значението на думата „работа“. Онези, които учат в „Астор Парк“, а и работят, са малцинство и аз несъмнено принадлежа към него. — В колко започваш?

— В три и половина.

Тя се намръщва.

— Заета съм до четири. Но капитанът на отбора ще прецени уменията ти. Карингтън знае какво момиче ни трябва. Вижте се в три и след това ще отидеш на работа.

Вцепенявам се от ужас. Джордан ще ме... изпитва?! *Няма* да го бъде.

Госпожа Кели забелязва физиономията ми и отново се мръщи.

— С господин Роял държим да дадеш своя принос за „Астор Парк Преп Академи“. Всички ученици го правят. Извънкласните дейности са полезни и продуктивни занимания за запълване на свободното време.

Идеята с мажоретките е сто процента на Калъм — треньорката дори цитира онова, което бях му казала за запълване на свободното време.

— Ела в салона след последния час. С физкултурен екип.

Кели ме потупва по ръката и си тръгва. Иде ми да се развикам, но мълча. Семейство Роял е всемогъщо. Не желая да бъда мажоретка,

но трениорката ще докладва на Калъм и ако той се ядоса, ще ме спре от работа. Или още по-лошо — ще излезе, че не притежавам специални качества като останалите в „Астор“, и Берингър ще ме изхвърли от училището, а това никак няма да се понрави на настояника ми.

Честно казано, аз също не искам да напускам. В сравнение с предишните държавни училища това е със светлинни години напред.

Последния час изобщо не мога да се съсредоточа. Ужасявам се от срещата с Карингтън и тръгвам към съблекалнята, все едно отивам на заклание. Трябваше да питам Вал как се е измъкнала от отбора на мажоретките — тя умее да танцува, а никой не я е поканил...

Съблекалнята е пуста. На дългата лъскава пейка има правоъгълна кутия, на която пише ЕЛА. До името ми има сгъната бележка.

Стомахът ми се обръща. Разгъвам бележката и чета.

Извинявай, мила, но в отбора ни няма долни стриптийзъорки. Но пък съм сигурна, че веднага ще те вземат в нощния клуб „Ексакалибър“. Толкова съм сигурна, че ти купих костюмче за представянето. Намира се на ъгъла на улица „Боклук“ и булевард „Помиа“. Побързай!

Джордан

Името ѝ е изписано със заврънкулки, от които струи злорадство.

Ръцете ми се разтреперват още повече, докато отварям кутията и разгръщам тънката опаковъчна хартия. Иде ми да потъна в земята, когато изваждам изрязани червени бикини, обувки на тънък висок ток и дантелен червен сутиен с черни пискюлчета. Грозно бельо на проститутка, каквото никога не бях носила в „Мис Кенди“.

Кой беше им казал за работата ми? Калъм сигурно бе споменал пред синовете си и Рийд или Истън бяха се разплямпали. Най-вероятно Рийд.

Освен смут, изпитвам и ярост. Огненият гняв се надига у мен и краищата на пръстите ми тръпнат. Писна ми.

Писна ми да ме съдят, обиждат и унижават. Писна ми от всичко.

Смачквам бележката и я хвърлям, завъртам се на пета и тръгвам към вратата.

Спирам, обръщам се и поглеждам белъто на пейката.

Ще видят те!

Мислят си, че съм боклук? Тогава ще видят боклук.

Заради гнева, обидата или болката на безсилие в гърлото, движенията ми са нервни и хаотични. Толкова съм бясна, че усещам вкуса на обзелия ме бяс. Като на автопилот свалям дрехите си със замах, а устата ми се пълни със слюнка. На устните ми избива пяна.

Нахлузвам миниатюрните бикини, щраквам закопчалката на сутиена и се запътвам към салона.

Не обувам обувките. Трябва да пазя равновесие.

Шляпам боса по коридора и с всяка крачка ядът и възмущението ми растат. Тези хора не ме познават. Няма право да ме съдят. Отварям вратата и влизам в салона с високо вдигната глава.

Чува се ахкане, а след това и мъжки глас, който кънти от дъното на салона, където са уредите.

— Майчице мила!

Разнася се тътен от изпусната щанга.

Стъписвам се. Целият отбор по футбол вдига тежести и тренира. Хвърлям мигновен поглед към момчетата и лицето ми пламва. Всички ме зяпат с отворена уста и блеснали очи. С изключение на един. Рийд стиска устни и ме пронизва с убийствен поглед.

Отмествам очи и полюлявайки леко бедра, се запътвам към момчетата, които се упражняват на сини постелки.

Отборът замръзва и всички ме гледат, ококорени.

Изненадата на Джордан е мигновена и преминава в отегчение. Само че, когато вижда изражението ми, потреперва. След секунда скача на крака и кръстосва ръце на гърдите си.

Шортите ѝ са къси, потникът — опънат, а тъмната коса е на опашка. Тялото ѝ е издължено, стегнато и силно. Като моето.

— Ти май нямаш срам! — подиграва ми се тя.

Спирам пред нея и не продумвам. Всички в салона ни гледат. Всъщност гледат *мен*. Полугола съм, но знам, че изглеждам добре. Може родителите ми да не са богати като техните, но съм наследила красотата на мама.

Момичетата оценяват тялото ми и в погледите им прозира завист, маскирана с неприязън.

— Какво искаш? — пита Джордан. — Треньорката може да приказва каквото си иска, но ти няма да бъдеш в отбора.

— Тъй ли? — мигам престорено. — Толкова се надявах.

— Няма да стане.

Усмивам се и казвам:

— Колко жалко. Много ми се искаше да видите как го правим в канавката. И затова смятам да ви покажа.

Замахвам с ръка и удрям Джордан в лицето.

Настъпва пълна какофония. Джордан изкрещява с отметната назад глава, но викът ѝ потъва в заглушаващите го мъжки подсвирквания и виковете.

— Женски бой! Женски бой!

Джордан се нахвърля отгоре ми. Каква силна кучка. Падаме на постелките. Тя е върху мен и ме удря с юмруци.

Успявам да се извъртя, сръгвам я с лакът в стомаха и дърпам с всички сили опашката ѝ. Пред очите ми пада перде. Удрям я още веднъж в лицето, а тя забива нокти в лявата ми ръка.

— Изчезвай, кучко такава! — вика капитанката, но аз не обръщам внимание на болката в ръката си, вдигам юмрук и заявявам:

— Не си познала!

Преди да размажа надменната ѝ физиономия, някой ме дърпа рязко назад. Удрям силните мускулести ръце, които ме държат настрана от Джордан, и крещя:

— Пусни ме!

— Спри веднага! — изсъсква мъжки глас в ухото ми.

Рийд.

Приятелките на Джордан ѝ помагат да стане. Тя докосва зачервената си буза и погледът ѝ е унищожителен. Засилва се да ме удари, ала Шей и Рейчъл я държат.

Адреналинът кипи във вените ми и се чувствам като навита пружина, но съзнавам, че нямам много сили. Отмаляла съм и горната част на тялото ми трепери до силните гърди на Рийд.

— Рийд, остави я на мен — настоява Джордан. Косата ѝ е рошава и виси над гневните очи, а на скулата ѝ има подутина. — Тази кучка заслужава...

— Престани! — Властният му тон я стряска и тя отмества заплашителния си поглед.

Той ме пуска, сваля потната си фланелка и половината момичета зяпват плочките на корема му. Останалите продължават да ме гледат презрително.

— Облечи я — подава ми фланелката той.

Нямам нужда от повторна покана. Нахлузвам фланелката под омразния поглед на Джордан.

— Тръгвай — нарежда Рийд. — Облечи се и се прибири вкъщи.

Към нас върви трийсет и няколко годишен мъж с униформа на треньор и свирка на врата. Това не е главният треньор Луис, когото съм виждала в коридорите на училището. Мъжът крещи:

— Тези момичета отиват право в кабинета на директора!

Рийд го поглежда пренебрежително.

— *Сестра ми* се прибира, а Джордан може да върви, където ще.

— Рийд, не ти отговаряш за дисциплината — предупреждава треньорът.

— Те приключиха спора. Всичко е наред. Нали? — пита Рийд и ни поглежда.

Кимам утвърдително.

Джордан също.

— По-добре да не губим времето на Берингър. — Тонът на Рийд е повелителен с леко закачлива нотка — изглежда, се забавлява, че командва треньора. — Така или иначе, той няма да предприеме нищо. Баща ми ще даде необходимата лепта и на Ела ще ѝ се размине само с шляпване по ръката. Същото се отнася за Джордан и баща ѝ.

Треньорът стисва зъби и не възразява, тъй като знае, че Рийд е прав. След дълго мълчание се завърта на пета, надува свирката и всички подскачаме от пронизващия ѝ писък.

— Хайде, зяпачи, обратно към уредите — командва той и зрителите на женския бой се втурват като стрели към дъното на салона.

Рийд стои до мен.

— Прибери се. Довечера имаме мач и момчетата ми се разсеяха с уличния ти тоалет. Хайде, тръгвай.

Той се отдалечава, а голият му гръб блести на процеждащите се през оберлихта слънчеви лъчи. Някой му хвърля фланелка. Рийд

тръгва към брат си. Истън ме поглежда, но изражението му е непроницаемо. Двамата братя разговарят шепнешком.

— Кучка — съска Джордан, но аз я подминавам.

ГЛАВА 16

Не отивам на мача. Няма сила, която да ме закара в училище след днешната случка в салона. В пекарната работих като истинска фурия — адреналинът ми от боя с Джордан още бушуваше — и Луси изрази съжалението си, че вече не е толкова млада.

Едва се сдържах да не ѝ кажа, че дори да си млад, ако си като някое от разглезените копелета от „Астор“, едва ли има за какво толкова да съжаляваш. Прецених, че не е възпитано да споря с шефката си, и премълчах.

Още не мога да повярвам, че цапардосах Джордан Карингтън.

Мога обаче пак да го направя. Сама си го търсеше.

Тази вечер искам да се изолирам от всичко и всички. Все едно братята и снобският им кръг не съществуват. Въпреки самоизолацията в стаята не се стърпявам и слушам мача по местната радиостанция.

Братята Роял са основният обект на спортния коментар. Рийд и Итън бележат успех след успех. Коментаторите ахкат ли, ахкат в хвалби по тях.

— Ето на това се казва удар! Но и двамата ще трябва да налагат синините си с лед...

„Астор Парк“ печели, аз мърморя подигравателно: „Велик отбор!“, и изключвам радиото.

За разнообразие се заемам с домашните, но получавам съобщение от Валери. В дома на Уейд има купон, но ако предпочитам, може да потанцуваме у тях. Отказвам поканата. Нямам настроение да се преструвам, че всичко ми е наред.

Мразя училището. Мразя съучениците си. Освен Валери, но не съм сигурна дали изключителната ми, бликаща от идеи и енергия приятелка — всъщност единствената ми приятелка — може да компенсира тормоза, на които съм подложена. Слизам в кухнята. С червена копринена рокля и на високи обувки с тънки каишки, Брук пие вино и изглежда неспокойна.

— Здравсти — казвам тихо.

Тя кима.

— Всичко наред ли е?

Вземам царевични пръчици от шкафа и се питам защо се чувствам задължена да подхвана разговор.

— Калъм закъснява — оплаква се Брук. — Ще ходим на вечеря в Манхатън, а още го няма.

— О! Съжалявам. — Ще летят до Манхатън само за вечеря? Що за хора са това! — Сигурно ще си дойде много скоро. Задържали са го в офиса.

— Разбира се, че са го задържали в шибания офис — въздиша тя с досада. — Та той *живее* там, мамка му!

Стъписана съм от думите ѝ. Брук забелязва и се извинява:

— Съжалявам, миличко, днес съм в отвратително настроение. Не ми обръщай внимание. — Усмивка се, но усмивката не достига очите ѝ. — Хайде, разкажи ми нещо, докато чакам. Как беше училището?

— Питай ме нещо друго.

Тя прихва от сърце и потупва стола до себе си.

— Седни и ми разкажи всичко.

Сядам, без да знам защо.

— Какво се случи в училище, Ела?

Преглъщам.

— Нищо особено. Е, ступах там една...

Брук ахва.

— Сериозно?

Кой знае защо, но ѝ разказвам цялата случка. Как Джордан искаше да ме унижи и засрами. Как обърнах гадната подигравка в своя полза. Как ударих кучката в лицето. Когато свършвам, Брук ме потупва неочаквано по ръката.

— Напълно основателно си побесняла. Постъпила си правилно, като си сложила тази отвратителна кифла на място.

Интересно дали и Калъм би ме похвалил и би се гордял с моята реакция.

Надали...

— Не обичам такива разprávии. Избухливостта не ми е присъща. Брук свива рамене.

— Понякога се налага да се противопоставиш. Особено в света на *Роял*. Мислиш ли, че Карингтън ще е единствената, която ще те

тормози заради произхода ти? Не. Примири се, че имаш врагове. Много врагове, Ела. Семейство Роял е влиятелно и ти си вече една от тях. Това ще предизвиква завист и омраза у хората около теб.

Прехапвам устни.

— Аз не съм Роял. Те не са ми дори роднини.

— Не, но имаш кръвна връзка с О'Халоран. А това е същото — усмихва се Брук. — Баща ти беше много богат. Калъм е много богат. Следователно — ти си едно много богато момиче. — Тя отпива малка глътка вино. — Свикни със сплетните, скъпа. Свикни, че непрекъснато ще шушукат зад гърба ти. Свикни, но не се давай на клюките. Удряй, когато те удрят. Не бъди слаба.

Тя говори като генерал преди битка, но аз не съм сигурна дали съм съгласна. В едно съм сигурна — доволна съм, че префасонирах самодоволната физиономия на Джордан.

Външната врата се отключва и Калъм влиза в кухнята. Костюмът му е официален. Когато се обръща към Брук, изглежда притеснен.

— Знам какво ще кажеш — бързо изрича той. И добавя по-мило: — Извинявай, че закъснях. Тъкмо си тръгвах и бордът свика съвещание. Преобличам се и Дюранд ще ни закара на летището. Здравсти, Ела. Как беше училището?

— Екстра. — Скачам от стола и избягвам многозначителния поглед на Брук. — Приятна вечеря! Отивам да довърша домашните си.

Изхвърчам от кухнята, преди Калъм да разбере, че въпреки желанието му не съм отишла на мача.

Връщам се в покоите си на принцеса и два часа решавам досадни уравнения. Малко след единайсет вратата се отваря и Истън влиза, без да почука.

— Защо не чукаш? — скачам аз.

— Едно семейство сме. Чука се на чужди врати. — Изглежда сърдит. Взел е душ и тъмната му коса е мокра. Облечен е с анцуг и с тясна фланелка, а в дясната си ръка държи бутилка „Джак Даниълс“.

— Какво искаш?

— Не дойде на мача.

— Е, и?

— Рийд ти каза да дойдеш.

— Е, и?

Намръщва се и пристъпва към мен.

— Налага се да се съобразяваш. Татко държи да се включваш в нашите дейности. И ако не страниш, ще ни остави на мира.

— Не обичам мачове. Ти и братята ти не желаете да сте с мен. И аз не искам да съм с вас. Защо да се правим на такива, каквито не сме?

— А, не, ти искаш да си с нас. — Той се прилепва до мен и приближава устата си до ухото ми. Дъхът му гъделичка шията ми, но не ми мирише на алкохол. Още не е пил. — А може и аз да искам да съм с теб.

Присвивам очи.

— Какво търсиш в стаята ми?

— Скучно ми е. И само ти си вкъщи.

Истън се тръшва на леглото до мен и се обляга на лакти с бутилката под мишница.

— Валери каза, че има някакъв купон след мача. Защо не си там?

Той вдига ризата, показва синината на гърдите си и се оплаква със смръщено лице:

— Пострадах на мача. Не ми се излиза.

Изпълва ме подозрение и питам:

— Къде е Рийд?

— На купона. Близнаците също. Както казах, тук сме само ти и аз.

— Аз вече ще си лягам.

Истън спира поглед на тънката ми прилепнала тениска и на голите ми крака. Не продумва и се изляга до мен.

Взема дистанционното и пуска телевизора на спортната програма. Стисвам зъби и заявявам:

— Изчезвай. Искam да спя.

— Още е рано. Не се дръж като кучка и ела тук, до мен.

Странно, но не го казва заядливо, а шеговито. И все пак сядам надалеч от него, като внимавам да не падна от леглото.

Той оглежда розовата ми стая и се засмива.

— Баща ми е проявил страшен вкус!

— Няма опит в отглеждането на момичета — не успявам да сдържа усмивката си аз.

— Както и на момчета — промърморва той.

— А сега следват оплакванията — татко все го нямаше, татко ме пренебрегваше, татко не ме обичаше...

Истън не обръща внимание на ироничния ми тон и казва:

— Да знаеш, че брат ми ти е бесен.

— Брат ти е винаги бесен за нещо.

Той отпива глътка и мълчи.

— Е добре, ще проявя любопитство и ще попитам защо е бесен.

— Защото се нахвърли върху Джордан.

— Тя си го търсеше.

Истън надига бутилката и кима.

— Така беше.

Вдигам учудено вежди.

— Да не би да си съгласен с мен? Нали излагам семейство Роял и ви разочаровам?

Устните му трепват от изненада и се разтягат в закачлива усмивка.

— О, боят ви беше суперсекси. Двете, вкопчени на пода! Върхът! Чудесна гледка за ръчно задоволяване.

— Не искам да слушам за ръчното ти задоволяване.

— Искаш, искаш. Пийни си — подава ми той бутилката.

— Не желая, благодаря.

— Хайде, стига си се правила! Отпусни се. Пийни!

Отпивам.

Не знам защо. Може би имам нужда от малко алкохол. Може би защото за пръв път някой от братята се държи що-годе човешки с мен.

Пийвам голяма глътка и очите на Истън заблестяват одобрително. Прокарва ръка през косата си и се мръщи заради болката от травмата в гърдите. Жал ми е за него.

Мълчим и си предаваме бутилката един на друг. Усещам замайване и спирам да пия. Той ме побутва, без да отлепя очи от телевизора.

— Не пиеш достатъчно.

— Не искам повече. — Облягам се на таблата на леглото и затварям очи. — Не обичам да съм пияна. Спирам на подпийнала.

— Някога била ли си пияна?

— Да. А ти?

— Никога — невинно отвърща Истън.

— Да не повярваш! Сигурно се напиваш от десетгодишен.

Въздишам и той ме поглежда въпросително.

— Какво има? — Когато прави физиономии, е доста привлекателен.

— Сетих се за нещо. — Трябва да сменя темата. Обикновено избягвам да говоря за миналото, но споменът е дълбоко в мен и добавям през смях: — То не е много за разправяне.

— Стана ми интересно!

— Бях на десет, когато се напих за пръв път.

— Ти пък!

— Мама ходеше с Лио. — Премълчавам, че гаджето ѝ беше от гангстерските среди, и продължавам: — Живеехме в Чикаго. Един ден ни заведе на мач на „Къбс“. Лио пиеше бира и аз го врънках да ми даде да си пийна. Мама не даваше и дума да се издума, ала той я убеди, че една глътка няма да ми навреди. — Затварям очи и си спомням топлия юнски ден. — Опитах и вкусът на бирата беше ужасен. Лио реши, че съм направила много смешна физиономия и само чакаше мама да се обърне, за да ми подаде бирата. Изпих не повече от четвърт бутилка, но се напих.

Истън се смее. За пръв път чувам смях в палата на Роял.

— Майка ти ядоса ли се?

— О, да. Да ни беше видял... Залитах като стар пияница и пелтечех: „Как... т-така... няма да ми вземеш хот-т дог-г?“.

Смеем се и матракът се тресе. Приятно е. Но само за малко. Истън изведнъж се вторачва в мен и пита:

— Наистина ли си била стриптийзърка?

Застивам. Думата „не“ е на езика ми. Но какво значение има? Съучениците ми ще разправят, че съм такава, без значение дали е истина, или не.

Кимам.

— Нещо като лошо момиче — сериозно заявява той.

— О, не. Съвсем не.

Истън докосва рамо в рамото ми. Не знам дали е нарочно, но когато обръща лицето си към моето, веднага разбирам, че е целенасочено. Не откъсва поглед от устните ми.

— Ако не се заяждаш, си много готина.

Не помръдвам и сърцето ми тупти силно, но не от страх. Очите на Истън са изпълнение с желание. Същите сини очи като на Рийд.

— Върви си — преглъщам аз. — Искам да спя.

— Не, не искаш.

Прав е. Не искам. Мислите ми са хаотични. Представям си Рийд, мъжествената му брадичка и идеалните черти на лицето. Брадичката на Истън е същата. Не осъзнавам как протягам ръка и я докосвам. Той изстенва, притиска я към пръстите ми и наболата му брада драска нежната ми кожа.

С изненада установявам, че слабините ми туптят.

— Дойде тук и обърка всичко — шепти той.

Притиска устни в моите.

Сърцето ми бие лудо в ритъм с алкохолното опиянение. Поемам дъх и се отдръпвам, за да спрем дотук.

Правя се, че нищо не се е случило, но подценявам сексапила на Истън Роял. Той е красавец. Миглите му са дълги и гъсти, а излъчването — толкова мъжествено... Като на брат му. Тъпият му брат. Защо не излиза от главата ми?

Истън ме притегля към себе си. Отново докосва устните ми с устни и ме поглежда подканващо.

Погалвам лицето му и затварям очи. Безпогрешен сигнал. Не знаех, че толкова много се нуждая от близост. Топли устни и ласкави пръсти в косата ми. Може и да съм девствена, но съм имала подобни преживявания и тялото ми помни приятните усещания. Потъвам в прегръдката на Истън. Тежкото му тяло е върху мен, устните му се движат и тялото ми трепери от удоволствие и силно желание.

Целува ме жадно и страстно.

Езикът му е в устата ми, когато чувам:

— Ти майтап ли си правиш, или какво!

Двамата извъртаме глави към вратата. Рийд стои на прага и ни гледа с недоумение.

— Рийд... — подхваща Истън, ала брат му се обръща и си тръгва.

Стъпките му отекват като ударите на сърцето ми.

Истън ляга по гръб, поглежда към тавана и промърморва: — По дяволите!

ГЛАВА 17

Секунда. Две. Три. Истън се втурва след Рийд и го чувам да обяснява:

— Напих се...

За пръв път ме жегва толкова силно чувство на унижение и срам. Излиза, че ме е целунал само защото е бил пиан.

Рийд отвърща с отегчен глас:

— Не ме лъжи, Истън. Винаги правиш онова, което искаш.

Глупавото ми, зажадняло за ласка самотно сърце, разрешило целувките, страда за Рийд.

— Що не си гледаш работата, Рийд! Нали искаше да не вземам болкоуспокояващи? Е, не вземам, но оная канара ме премаза и ребрата така ме святкат, че спасението е или пиене, или оксиконтин^[1].

Приближавам безшумно до прага и надничам в коридора. Двамата влизат в стаята на Рийд. Отивам на пръсти до вратата.

— Защо се прибра от купона? Аби ти беше толкова навита след мача. Не си рекъл, не си...

Рийд го прекъсва и заявява:

— Не желая да се връщам назад.

— Защо изобщо ходеше с нея?

Затаявам дъх. Искам да знам какво харесва и какво не харесва Рийд.

Не чувам отговора на Рийд. Знам, че е неразумно, ала чувам тъпо тупване, после още едно — прилича на топка, която удря стената.

— Приличаше ми на... мама. Нежна. Тиха. Ненатрапчива.

— Като Ела. — Истън се смее саркастично. Отново тупване в стената. — Ей, за малко да ме уцелиш!

Братята се засмиват. На мен ли се смеят?

— Ист, стой настрана от нея. Не знаеш с кого е била — предупреждава го Рийд и аз чувам как продължават да подхвърлят топката, докато обсъждат сексуалния ми живот.

— Тя наистина ли е била стриптийзърка? — пита Истън. — Може и да лъже.

— Така каза Брук. Има го и в проучването на татко.

Брук им е казала, че съм била стриптийзърка! Повече нищо няма да споделям с нея. Калъм пък ме е *проучвал*!

— Не съм чел проучването. Дали има снимки?

Слисана съм от неприкритото любопитство в гласа на Истън.

— Да.

— Снимки как се съблича? — нетърпеливо пита той.

— Не. Обикновени снимки. Миналото лято е работила на три места. Сутрин в офиса на тираджийска станция, следобед в магазин, а вечерта — стриптийз.

— Гледай ти! — За разлика от възмутения си брат Истън е изненадан и пита: — А Джордан откъде знае за стриптийза?

— Единият от близнаците е изплямнал, вероятно докато му духа.

— Това ще да е Сойер. Не може да си държи устата затворена, когато му го лапат.

— Така е. Мисля си, че ако Ела те харесва, можеш да я използваш, както пожелаеш. Проучи какво наистина иска. Все още ми се струва, че между нея и татко има нещо.

— Тя твърди, че не го чука.

— И ти й вярваш?

— Донякъде. — Скептичността на Рийд е заразила Истън. — С колко мъже е била според теб?

— Знам ли. Златотърсачки като нея вдигат краката си за няколко долара.

Кретени с кретени! *Аз не съм златотърсачка!* Как така обсъждате бурния ми „сексуален живот“! Аз дори не съм правила орална любов. На скалата за секс съм по-близо до *пуританка*, отколкото до *проститутка*.

— Дали може да ме научи на това-онова? — пита Истън.

— Ще те научи на някоя венерическа болест. Но ако искаш да я чукаш, чукай я. Не ми пука.

— Така силно мяташ топката, че май ти пука.

Тупкането спира.

— Прав си. Пука ми.

Слагам ръка на гърлото си. Туп. Туп. Туп. Отново мятат топката. Или чувам туптенето на надеждата?

— Пука ми за теб. Как си, добре ли си, наранен ли си. А за нея изобщо не ми дреме.

Очаквам да прокървя от нанесената рана. Но не виждам нито капчица кръв.

* * *

Будилникът звъни в пет. Клепачите ми тежат и всичко ме боли. Преди да заспя, си поплаках, сега обаче съм изпълнена с решителност. Няма смисъл да се надявам братята да ме харесат. Най-вече Рийд. Вдовицата на Стив е кучка, но поне ми е ясна. Същото се отнася и за Истън. Ако започне да ме използва, аз ще го използвам двойно повече.

Оказва се, че нямам тайни. Те са описани в *проучването* на Калъм.

Връзвам маратонките и мятam на гръб олекналата раница. Разнасянето на десетте хиляди ме изнервяше и затова са под мивката в банята. Надявам се там да са на сигурно място.

Ставането преди зори в събота е направо убийствено, но Луси ме помоли да ѝ помогна с някаква поръчка и не ми беше удобно да ѝ откажа. Пък и ще изкарам допълнително пари.

Вървя на пръсти в коридора, тъй като не искам да събудя братята Роял. Така съм се вживяла в безшумните си стъпки, че когато чувам гласа на Рийд, за малко да се прекатуря по стълбите.

— Къде отиваш?

Това не те засяга. Ако не му отговоря, може да се прибере в стаята си.

— Както и да е. Върви, където щеш — измърморва той.

Вратата на стаята му се затръшва и аз се поздравявам с елиминирането на още един от заобикалящите ме врагове. Запътвам се в мрака към автобусната спирка. Заставам под заслона и се старая да прогоня всичко лошо от мислите си.

Моята дарба не са танците. А умението да вярвам, че утрешният ден ще бъде по-хубав. Не знам откъде съм се сдобила с толкова

оптимизъм. Може би от мама. Винаги съм се надявала, че след лошия ден се задава нов, по-светъл и по-хубав.

Продължавам да вярвам, че ме очаква нещо прекрасно. Важното е да бъда търпелива. *Сигурна съм*, че лошото не би ме сполетяло, ако зад ъгъла ме чака награда.

Поемам дълбоко дъх. Соленият морски въздух е с приятен, възсолен вкус. Малките Роял са ужасни, Дайна О'Халоран е отвратителна и все пак днес всичко е по-хубаво, отколкото беше преди седмица. Имам топло легло, хубави дрехи и много храна. Ходя в супер училище. Имам приятелка.

Всичко ще бъде наред.

Наистина.

Пристигам в пекарната в най-прекрасно настроение. Личи ми, тъй като Луси ахва:

— Много си хубава днес! Ех, младост!

Тя цъка театрално с език, а аз ѝ връщам комплимента и посочвам малките куполчета с глазура в тавата:

— Лус, ти също изглеждаш прекрасно! А какво е това, дето мирише толкова хубаво?

— Маймунски хлебчета. Топчици от брашно с канела, карамел и масло. Искаш ли да ги опиташ?

Кимам отривисто и протягам ръка.

— Само уханието им ме докарва до оргазъм.

Луси се смее, а късите ѝ къдри подскочат.

— Ще те науча да ги правиш.

Маймунките са голям хит и свършват преди осем. Омесвам тесто и печем още няколко тави. В единайсет и четирийсет и пет идва Валери и аз съм в толкова хубаво настроение, та се втурвам да я прегърна.

— Какво те води насам?

— Минавах наблизо. А ти защо си толкова радостна? Секс снощи, може би?

— Не. Но цяла сутрин имах оргазми, предизвикани от вкусните сладкиши.

Подавам ѝ топла маймунка, Валери я лапва и вие от удоволствие.

— Боже мой, боже мой!

— Нали? — смея се аз.

— С Дюранд ли ще се прибереш, или да те закарам? Днес съм с кола! — хвали се Валери с пълна уста.

— Ще дойда с теб. — Свалям престилката и си вземам чантата. — Луси, ще тръгвам.

Тя ми маха, докато обслужва поредния клиент.

Старата хонда пред вратата е някак не на място сред мерцедесите, ленд роувърите и аудитата на паркинга.

— Колата е на майката на Там — обяснява Валери. — Обещах да ѝ помогна с някои покупки и затова ми я даде.

— Калъм спомена, че ще ми купи кола, така че, щом пристигне, ще ти я давам — казах след кратко колебание дали да споделя за очакваната калифорнийска пратка.

— Благодаря! Ти си най-най-най-добрата приятелка на света! Искаш ли да отидем някъде довечера?

Настроението ми се изпарява. Дано няма предвид купон със съученици.

— Имам домашни...

Валери ме ощипва по ръката.

— Ох! Защо ме ощипа?

— Защото трябва да ми се доверяваш! Няма да ходим на асторски купон. Става дума за един клуб — е, в него може и да срещнем някои навлеци от училище, — в който пускат ненавършили двайсет и една. Ще има момчета и момичета от всички училища.

— Аз дори не съм на осемнайсет. И на единствената лична карта, която имам, пише, че съм на трийсет и четири.

— Няма значение. Толкова си готина, че ще те пуснат — уверява ме Валери.

На вратата не проверяват никого. Охранителят оглежда с фенерчето бухналите ни коси, късите рокли и високите обувки и ни пуска.

Клубът е бивш склад. Басът тресе стените, а дансингът е осветен от пулсиращите строб лампи. Няколко момичета на подиума се вихрят в секси танци.

— Ето къде ще танцуваме по-късно — кима Валери към четирите висящи над дансинга клетки. В едната се усукват момче и момиче, а в другите има по едно момиче.

— Защо? — подозрително питам аз.

— За настроение. Там ми липсва и искам да се забавлявам.

— Не може ли да танцуваме на дансинга?

Вал клати глава.

— Танцуването е вид шоу. Важното е да бъдеш в центъра на вниманието.

Поглеждам я учудено.

— Сякаш не говориш ти.

Тя се смее и облакът от къдри на главата ѝ се люшва.

— Аз не съм мишка. Обичам да танцувам и да ме гледат. Това е моето място. Там ме доведе тук и направо разбихме дансинга. А след това и леглото. — Вал притваря очи, унесена в спомена за бурната нощ с приятеля си.

Оказва се, че е малко ексхибиционистка. Както много от тихите води. Не че не обичам да танцувам пред хора, но и не се превъзнасям чак като нея. Оставям се на музиката и забравям, че някой може да ме гледа.

Може би е защитна реакция, към която привикнах още в началото на стриптийза, когато бях на петнайсет. Вляза ли в ритъма на музиката, няма значение кой е около мен. Танцувам заради музиката, а не заради хората.

— Значи в клетките... Съгласна съм.

— Страхотно! В две клетки или в една?

— Заедно ще е по-добре. Нека видят какво се казва шоу.

Клиентите в „Мис Кенди“ обичаха момичетата да танцуват по две — любимата гледка на всички мъже. Затова и момчетата в салона се зарадваха на тупаника ми с Джордан.

Валери плясва с ръце.

— Чакай ме тук. Ей сега се връщам.

Тя се заговаря с мъжа в сепарето зад перилата до дансинга. Предполагам, че е диджей, но по-вероятно отговаря за танцьорите в клетките. Виждам го, че кима, а тя се протяга над перилата и го прегръща.

Връща се тичешком и казва:

— Като свърши песента, сме ние.

Грабва две газирани води от таблата на минаващата сервитьорка и ми подава едната. Гори от нетърпение и пристъпва нервно от крак на крак. Поглежда ме и ме пита:

— Защо Джордан казва, че си била стриптийзърка?

— Защото бях. Събличах се, за да плащам болничните сметки на мама, а когато почина, за да имам покрив над главата.

Валери зяпва.

— Ама как така! Защо не отиде при някой роднина?

— Не познавам никакви роднини. Цял живот бяхме само двете с мама. Когато си отиде, аз реших, че няма да живея в приемно семейство. Бях се наслушала на какви ли не ужаси за цялата тази система, пък и се грижих толкова дълго за себе си и за мама, че не се уплаших от още две години грижи само за себе си.

— Леле, ти ме шашна!

— Защо? — учудвам се аз. — Да се събличаш за пари не е нещо изключително. — Сещам се за Рийд, за когото стриптийзърството не е занаят за хвалене.

— Ти си една скрита сладка лимонка! И там е очарованието ти.

— Откъде го измисли?

— Ами такава си. Скрита сладка лимонка! Скрита сладка лимонка! — Смехът ѝ е заразителен и аз прихвам. — Хайде, наш ред е! Да вървим!

Вратата на клетката е отворена. Изкачваме стълбите и влизаме. Валери затваря вратата.

— Забавата започва! — вика тя, но музиката я заглушава.

Танцуваме всяка за себе си. Като в началото на видеоигра. Момчетата под клетката се заглеждат в нас с възхищение и за свое учудване усещам, че ми е приятно. Преди танцувах за стотици мъже, но за пръв път изпитвам удоволствие, че ме гледат. Плъзгам ръце покрай тялото си и клякам на дъното на клетката. Вал се е облегнала на решетката и се извива в такт с музиката.

Надигам се и го виждам.

Рийд.

Облегнат на бара с бутилка бира между пръстите. Устните му са полуотворени. От учудване? Или от желание? Не мога да преценя, но макар да е далеч, усещам горещината на пълзящия по тялото ми поглед.

Няма спор, че той е най-готиното момче в целия клуб. С опъната на яките гърди тясна черна фланелка, той е по-висок от почти всички, по-мускулест е и изобщо е по-всичко от всички. Усещам тръпки по

гръбнака. Облизвам устни и се изправям. Вал слага ръка на кръста ми. С високите обувки сме почти еднакви на ръст. Гърдите ѝ се опират в гърба ми, който ѝ служи като пилон.

Публиката под нас става все по-възторжена, но за мен съществува само Рийд Роял. Гледам го.

Той също ме гледа.

Слагам пръст в устата си и бавно го изваждам. Той не отмества поглед.

Плъзвам пръста по шията, между гърдите си и надолу към корема. Възгласите под клетката се засилват и аз свалям ръка под пъпа си.

Рийд е вторачен в мен. Устните му помръдват: *Ела... Ела...*

Валери ме хваща през кръста и скланя глава на рамото ми.

— Песента свърши. Хайде, слизаме!

Поглеждам към бара. Няма и следа от Рийд. Дали не ми се бе привидял? Дали не бях сънувала?

Цялото ми тяло тупти. Не съм веща в секса и не мога да си обясня напрежението в слабините. Дори не знам, че мога да изпитам облекчение, ако си помогна с ръка.

— Браво момичета! Чудесен танц! — вика познатият на Вал от сепарето. — Клетката е ваша цяла вечер!

— Благодаря, Хорхе — усмихва се Вал.

Той ѝ подава две бутилки вода.

— Няма защо, бейби!

— Мисля, че те желае — пошушвам ѝ.

— И така да е, не искам друг, освен Там. — Тя пие вода и опира бутилката до горещото си чело. — И то сега. Нали разбираш какво искам да кажа.

За мое голямо учудване я разбирам.

— Отивам да пишкам. Ще дойдеш ли?

Клатя глава.

— Ще те чакам тук.

Изпивам водата и се оглеждам. Вече е доста претъпкано и доста мъже ме зяпат.

Погледът ми се засича с погледа на готин тип с пънк прическа, маратонки „Конвърс“, джинси и възтрасна тениска. Пулсиращите прожектори осветяват пиърсинга над веждата и горната му устна.

Гледа ме някак свойски, сякаш се познаваме. Усмивам се леко и той отвърща на усмивката. После казва нещо на един от приятелите си и тръгва към мен.

Пред мен изведнъж застава Истън и едрото му тяло препречва пътя на момчето.

— Хайде, сестра ми, ела да танцуваме!

— Почивам си — отказвам аз.

Дали да не махна на момчето и да му кажа, че „брат“ ми няма да го изяде? Истън проследява погледа ми и не отлепя очи от пънкаря, докато той вдига ръка в недоумение и се връща при приятелите си.

— Та какво правехме? — пита. — А, да, танцувахме.

Въздишам и се предавам. Истън дава на всички да се разбере, че друг няма да припари до мен. Сграбчва ме през кръста и ме понася към дансинга.

— Много си секси. Ако не ми беше сестра, щях да те награбя.

— Ти вече ме награби. — Той ме гледа озадачено. — Снощи. Не помниш ли?

— О, да. Хайде да танцуваме.

Няколко момчета го удрят по гърба и подмятат: „Брей, голям пич си“. Не им обръщам внимание и си мисля, че щом Истън е тук, Рийд също трябва да е някъде наоколо. Танцувах за Рийд. Той ме поглъщаше с очи и възпламеняваше тялото ми, което още гори.

— Като те гледам, Истън, би наградил всяко друго момиче.

Ръцете му пълзят по тялото ми и спират на голата кожа под цепките на роклята.

— Ела, имам известни изисквания. Не много, но достатъчно.

— Добре че имам цепки — казвам иронично.

Истън ме притиска, но, кой знае защо, не ме опипва. Сключвам ръце зад врата му и се питам каква игра играе.

— Много хубаво се представи в клетката. Щеше ми се да направиш и стриптийз.

— Първо ти, после аз. Ако, разбира се, остана доволна.

Идеята го забавлява и той отвърща с весело пламъче в очите:

— Сестричке мила, не бива да ти показвам прелестите си. Аз съм съвършен и след това няма да погледнеш друг мъж.

Без да искам, прихвам и отговарям:

— Ти си голяма работа.

— Така е — кима важно той. — Затова и не спирам да мърсувам. Аз не съм само за едно момиче.

Вирвам вежди, заинтригувана от изявлението му.

— Май ти е приятно да говориш за това. Ами действай, братко, кой те спира.

Той навежда глава и мирисът на алкохол почти ме събаря.

— Така и правя.

Побутвам го и заявявам:

— Миришеш на пивоварна.

— Алкохолик съм, не знаеш ли? Пристрастен съм към пиенето. Пристрастеностите ми са наследство от мама. Ти пък си наследила от майка си улични умения. Страхотни качества, нали?

Ако не беше тъгата в очите му, щях да му кажа, че предпочитам да приличам на уличница, отколкото да се напивам, но болката му ми е позната и вместо да го затапя с лекомислен отговор, скланям глава и пошепвам в потната коса до ухото му:

— Истън, на мен също ми е мъчно за мама.

Той потреперва и ме притиска още по-силно. Прилепва устни на вената на врата ми. Усещането не е еротично. Истън просто търси утешение в някого, който не го съди.

Зад приведения му гръб блестят две гневни очи.

Рийд.

Писна ми. Истън може да иска да ме използва, но аз също бих го използвала.

Двамата имаме нужда от... утеха, издръжливост и обич. Вдигам главата му.

— Какво? — мърмори той.

— Целуни ме, ама истински.

Очите му се замрежват, облизва долната си устна. Толкова е секси...

Хвърлям поглед към Рийд, който гледа все така убийствено, и повтарям:

— Целуни ме.

Истън пошепва:

— Няма значение, че си представяш, че съм Рийд. Аз също си представям, че си друга.

Устните му са топли и се сливат с моите. Силното му, стегнато тяло е като тялото на брат му. Отпускам се. Целуваме се пак и пак и се полюшваме в ритъма на песента. Изведнъж някой ни разделя и дърпа встрани от дансинга. Охранителят ни гледа строго.

— Сексът е забранен. Време е да си вървите.

Истън отмята глава и се смее с цяло гърло. Охранителят не помръдва и само сочи изхода. Оглеждам се, ала Рийд отново е изчезнал като с магическа пръчка.

— Къде е Рийд? — наивно питам аз.

— Вероятно чука Аби в колата на паркинга.

Истън започва да търси нещо в джобовете си и, слава богу, не забелязва горчивината в очите ми. Намира ключовете от колата и ми ги подава.

— Пих много. Ти ще караш, сестричке.

Намирам Валери, но тя ми казва, че ще се прибере по-късно сама. Готова е за следващия танц в клетката. Алкохолът е замотал главата на Истън и той се обляга на рамото ми.

— Къде паркира?

— Вляво. Не... вдясно. Ето там.

Виждам вана и бавно се запътваме към него. Три коли по-надолу е паркиран джипът на Рийд. Забелязвам, че се... поклаща...

Истън се разсмява.

— Видиш ли, че клати се колата, не отваряй ти вратата!

Пътуваме към къщи и не спирам да се терзая от мисълта за люшкащия се джип. Добре че Истън заспива пет минути, след като потегляме, та да не слушам подигравателните му подмятания.

Помагам му да се качи по стълбите. Изведнъж завива и влиза в стаята ми, като се просва по очи върху шалтето на леглото. Опитвам да го вдигна и заведа в неговата стая, ала не успявам. След малко захърква и от устата му потичат лиги.

Чудя се дали да не отида в неговата стая и да спя там. После решавам да метна плетеното одеяло върху него, а аз да спя под шалтето. Свалям оскъдното парче плат, което Вал нарича рокля, прозявам се и се мушвам под завивката.

* * *

Отварям очи и виждам навъсения Рийд. Поглеждам към другата страна на леглото, където лежеше Истън, но него го няма.

— Нали ти казах да стоиш далеч от братята ми — казва Рийд.

— Не съм много по слушането. — Надигам се и придържам шалтето към гърдите си. Роклята е на пода и съм само по бикини.

— Сексът си е секс. Ако трябва да те чукам, та да не провалиш всички, ще го направя — заявява той.

Излиза и затръшва гневно вратата. Седя и не вярвам на ушите си.

Какво, по дяволите, означава това?

---

[1] Наркотично вещество, използва се в онкологията като обезболяващ препарат, с по-ниска склонност към пристрастяване, отколкото морфина и хероина. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 18

След отвратителното събуждане не мога да заспя, но и няма да отида да питам Рийд какво има предвид, тъй като знам, че няма да ми каже. Седем часът е и не мога повече да мигна. Страхотно! Не работя през уикенда и се питам какво ще правя цял ден в тази къща! Калъм сигурно ще измисли сбирка за сближаване на членовете на семейството и ще накара синовете си да присъстват. Направо ужас!

Вземам душ и обличам жълтата лятна рокля с презрамки, която купихме с Брук. Струящата през пердетата слънчева светлина обещава чудесен ден и когато отварям прозорците, в стаята нахлува приятен бриз. Краят на септември е, а времето е толкова приятно.

Гидиън дали ще пристигне днес? Миналата седмица дойде в петък, така че може да се появи всеки миг. Дано баща му и братята му се залисат с него и забравят за мен.

В коридора съм, когато вратата на стаята на Сойер се отваря. Червенокосото миньонче, с което се натискаше на купона у Джордан, се показва на прага. Сойер я прегръща през кръста и се навежда да я целуне.

Тя се смее тихичко.

— Трябва да се прибера, преди нашите да разберат, че ме е нямало цяла нощ.

Той шепне в ухото ѝ и тя отново се смее.

— Обичам те.

— И аз те обичам, бейби — отговаря той. Сойер е само на шестнайсет, но гласът му е също така плътен и дрезгав като на по-големите братя.

— Ще ми се обадиш ли по-късно?

— Абсолютно. — Сойер се пресяга и прибира едно червено кичурче зад ухото ѝ.

Боже мой... Та това не е Сойер!

Зяпвам. Изгореното петно на ръката му от готвенето преди няколко дни го няма. А вчера беше там. Видях го.

Това означава, че не Сойер е с приятелката на Сойер, а с нея е... Себастиан. Интересно дали тя знае?

Момичето се смее от целувката по врата и мълви:

— Престани! Трябва да вървя!

Вероятно знае.

Забелязват ме, червенокоската се смущава за миг, смотолевя „здрасти“ и се втурва надолу по стълбите.

Сойер... не, Себастиан ме измерва с поглед и влиза в стаята на... брат си.

Това си е тяхна работа и все едно нищо не е било. Слизам в кухнята, където заварвам другия близък да похапва зърнена закуска. Поглеждам лявата му ръка и да, червеното петно е там. За да бъде напълно сигурна, казвам:

— Добро утро, Себастиан.

— Сойер — поправя ме той и пъха лъжица мюсли в устата си. Преглъщам. Нима това момиче обслужва двамата, а си мисли, че е гадже на Сойер? Колко нагло от тяхна страна. Нагло и извратено.

Сипвам си мюсли и след няколко минути пристига Себастиан. Сойер казва тихо:

— Благодаря, брат ми.

Не мога да се сдържа и се засмивам.

Близнаците ме поглеждат.

— Защо се смееш? — пита Сойер.

— Гаджето ти знае ли, че снощи спа с брат ти?

Чертите му се изострят, но не отрича.

— Само да се разплямаш и... — предупреждава ме той.

— Спокойно, малките. Играйте си секс игрите и не се бойте. Ще мълча до гроб.

В кухнята влиза Калъм. С бяла поло риза и панталони в цвят каки. Тъмната му коса е пригладена с гел и за пръв път ми се струва, че още не е пил.

— Много хубаво, че сте станали — обръща се той към близнаците. — Къде са другите? Казах им да слязат в седем и петнайсет. — Поглежда ме и казва: — Изглеждаш чудесно, но по-добре да облечеш нещо подходящо за плаване.

— Какво плаване? — мигам аз.

— Не ти ли казах снощи? Днес сме на яхтата.

Моля? Не, не ми е казал, защото ако знаех, щях да се измъкна след червенокоската, да се скрия в багажника на колата ѝ и дим да ме няма.

— Ще се влюбиш в лодката „Мария“ — въодушевено ме уверява Калъм. — Днес няма достатъчно вятър и надали ще опънем платната, но пак ще бъде забавно.

Аз и всичките Роял в открито море? Калъм май не е наясно с думата „забавно“.

Появява се Истън — с измачкани карго панталони, изрязан потник и нахлупена бейзболна шапка. Личи му, че е махмурлия, и вече си представям как драйфа над перилата на яхтата.

— Рийд! — провиква се Калъм в коридора. — Побързай! Ела, преоблечи се и обуй обувките за яхта. Брук ти купи, нали?

За пръв път чувам, че има „яхтени“ обувки. Правя отчаян опит да се измъкна от кошмарното плаване, като казвам:

— Имам много домашни...

— Вземи ги. Рийд! — отново вика Калъм.

Боже мой, няма спасение!

* * *

Лодка! Ха-ха! „Мария“ е суперлюксов яхта за мултибогаташ. Чувствам се като в рап видео, докато се облягам на перилата и отпивам от високата чаша с шампанско „Кристал“, която Брук ми подава, когато Калъм не гледа.

— Ако те пита, ще кажеш, че пиеш безалкохолна бира — намирам го. Но той не пита. Калъм беше прав. Носим се по ширналия се красив Атлантически океан и усещането е наистина прекрасно.

Слава богу, че до нея пътувах с Калъм и Брук, а момчетата се качиха в джипа на Рийд. Повдигаше ми се, като си спомнях за клатещата се на паркинга кола.

Интересно кое беше момичето в джипа. Сигурно милата, сладка Аби. Чувала съм, че след секс човек се чувства отпуснат и спокоен, а ето че Рийд няма такъв вид. Необщителен и напрегнат, той стои в другия край на яхтата, колкото може по-далеч от мен и Калъм. С блестяща на слънцето руса коса, голата Брук се излежава на горната

палуба, където са трапезарията и джакузито. Времето не е толкова топло и дори не е за бански, камо ли за без бански, но Брук е на друго мнение.

— Приятно е, нали? — пита Калъм и сочи водната шир.

Не съвсем. Не и когато Рийд не откъсва поглед от мен.

И по-точно, *гневен* поглед от мен.

Истин е на долната палуба, а близнаците спят дълбоко на два шезлонга. Калъм е единствената ми компания и това вбесява Рийд.

— Скъпи! — вика Брук. — Ела да ме намажеш с лосион!

Калъм избягва погледа ми. Може би се опасява, че ще забележа изпълненилото го сладно желание, породено от зова на Брук.

— Имаш ли против да те оставя за малко? — пита той.

— Не. Върви.

Добре ми е да остана сама, но това не продължава дълго. Рийд се приближава със стъпки на хищник и напрежението отново расте. Обляга се на перилата и гледа към хоризонта.

— Ела.

Не знам дали това е поздрав, или въпрос. Вирвам вежди и на свой ред казвам:

— Рийд.

Той мълчи и не откъсва очи от водата.

Поглеждам го крадешком и както винаги, когато е наблизо, сърцето ми подскача. Рийд е възплъщение на мъжествеността. Висок и широкоплещест, с изваяни до съвършенство черти, с мускулести, твърди и силни ръце. Устата ми пресъхва.

По-висок е с педя и половина и когато най-сетне се обръща и ме поглежда, килвам глава, за да видя очите му. Синият му поглед пълзи по възкърсите ми джинсови панталонки и тесния потник, който се връзва на врата, после слиза към яхтените обувки в морскосиньо и бяло. Единият край на устата му се разтегля в усмивка.

Сигурно се кани да се подиграе с обувките ми, но до нас долита охкането на Брук.

— О, да, да...

Стъписваме се и мълчим.

Дочуваме и мъжки стон. Калъм несъмнено няма задръжки, когато синовете му са наоколо. Това е отвратително. И все пак не мога

да го намразя, не и след като сподели, че още тъгува за жена си. Загубата на близки хора ни кара да вършим какви ли не откачени неща.

Рийд стисва зъби, хваща ме за ръка и казва:

— Да вървим.

Желязната му хватка ме принуждава да го следвам към долната палуба.

— Къде отиваме?

Той мълчи. Отваря вратата и влиза в разкошния хол с кожени дивани и стъклени маси. После минава покрай кухнята и трапезарията и се отправя към задните каюти.

Чука на една дебела дъбова врата и влиза.

— Ист! Събуди се веднага!

— Изчезвай — стене брат му. — Главата ми е квадратна.

Рийд влиза, без да чука. Надничам зад широките му рамене. Истън се е проснал на голямото легло с възглавница върху главата.

— Ставай!

— Защо?

— Искам да ангажираш вниманието на татко. Е, той е доста „ангажиран“ в момента — засмива се иронично Рийд, — така че става дума за след това.

Истън маха възглавницата от лицето си и сяда с въздишка.

— Знаеш, че винаги съм те прикривал, но полудявам от пъшкането на тази жена, когато е с татко... Направо кошмар... — В този миг ме вижда зад гърба на Рийд и по всяка вероятност погледът на брат му е достатъчно красноречив, за да стане и да добави: — Ясно. Разбрах.

— Внимавай и за близнаците — казва Рийд.

Истън изчезва безмълвно и той ме повежда към съседната каюта. Спирам на прага и кръстосвам ръце.

— Какво ще правим?

— Ще говорим.

— Можем да говорим тук.

— Влизай, Ела.

— Няма да вляза.

— Ще влезеш.

Отпускам ръце и влизам. Не знам защо, но изпълнявам онова, което ми нарежда. Първо се противопоставям. Но той винаги печели.

Рийд затваря вратата и прокарва пръсти през разрешената си от бриза коса.

— Мислех за разговора ни.

— Всъщност говореше само *ти*. — Сещам се за думите му и пулсът ми се учестява.

Ако трябва да те чукам, за да не провалиш всички, ще го направя.

— Искам да стоиш настрана от брат ми.

— Да не ревнуваш? — Калъм би казал, че дърпам лъва за опашката, но не ми пука. До гуша ми дойде да слушам какво трябва да правя.

Рийд не обръща внимание на подмятането ми и заявява:

— Ти си свикнала на определен начин на живот. Сигурен съм, че в предишното училище за теб е имало опашка от наточени мераклии с дрелки в ръка.

Сърцето ми спира, тъй като съблича фланелката си.

— Нормално е да имаш такива нужди. Напълно те разбирам и знам, че съм пречка за сближаването ти с момчетата в „Астор Парк“. Малцина са тези, които биха се осмелили да застанат срещу мен и да те свалят. Не че не си секси. Всички те харесват.

Защо ми говори всичко това? И защо се съблича?

Шестте коремни плочки са главозамайващи, а опънатите мускули са твърди и излети. Тялото ми пламва. Стисвам бедра, за да спра пулсирането между тях, ала то се засилва.

Рийд се усмихва и е напълно сигурен, че е успял да ме възбуди.

— Брат ми много го бива, но аз съм по-добър от него — уточнява той с пламъче в очите, докато дърпа ципа на панталоните си.

Не мога да дишам. Не мога и да помръдна, докато ги сваля и изритва встрани. Краката ми треперят. Заслепена съм от гладката му златиста кожа и опънатите мускули.

— Предложението е следното. Брат ми и баща ми са табу за теб. Усетиш ли необходимост от дрелка, аз съм насреща.

Голямата му ръка пълзи надолу по корема.

Дъхът ми секва. Не мога да откъсна очи от ръката под колана на боксерките. Рийд хваща възбудения си член. Чувам стон. Спонтанен стон от моите, а не от неговите гърди. Той се усмихва и бавно движи пръсти нагоре-надолу.

— Искаш ли го? Твой е. Ближи го, смучи го, чукай го, прави с него, каквото искаш, бейби. Но само с мен.

Сърцето ми започва да бие още по-силно.

— Разбрахме ли се?

Премереният му тон ме изважда от унеса. Обземат ме ужас и възмущение, залитам назад и се блъскам в леглото.

— Разкарай се, Рийд!

Той не обръща внимание на думите ми.

Облизвам устни. Устата ми е по-суха от Сахара и съм цялата на тръни. Нито стриптийзърството, нито изплъзването от пипалата на гаджетата на мама са ме подготвили за това. Може и да е имало желаещи да спят с мен, но аз бях улисана с работата си, с грижите за мама, а после и с оцеляването си. Не си спомням физиономията на нито едно момче от последното ми училище.

Образът на застаналия пред мен Рийд — гол, як и със златист тен — ще остане завинаги запечатан в паметта ми.

Той притежава всичко, което едно момиче може да желае — страхотно тяло, красиво лице, което ще изглежда чудесно и след много години, богатство, а и още нещо. Чар. Омайване от пръв поглед.

Ябълката от приказката се люлее пред мен, червена, сочна и сладка, а Рийд Роял е предрешеният като принц злодей. Опитам ли ябълката, ще направя огромна грешка.

Принцът ме привлича, ала не искам да го направя за пръв път с някого, който ме мрази. И който предпазва съвсем не беззащитния си брат от невинното ми злосторство.

И все пак се изкушавам да узная вкуса на ябълката. Вероятно защото не съм чак толкова силна или... глупава.

Той може да ме мрази, но ме *желае*. Ръката му в боксерките продължава да се движи нагоре-надолу и сякаш в очакване на докосването ми, тялото му става все по-напрегнато.

За такова усещане говореше Валери, когато танцувахме. Тълпата под клетката не ме вълнуваше, но страстният поглед на Рийд ме следеше и ме караше да се чувствам истинска. Ако надникна в главата му сега, ще видя само себе си.

Вземам колана на сгънатата на стола хавлия. Прекарвам го през пръстите си и питам:

— Значи всичко, което искам, така ли?

Той примигва и ме поглежда с такова силно желание, че коленете ми се огъват.

— Да. Всичко. Но само с мен.

— Защо си толкова нетърпелив? Нали снощи прави секс?

— Няма такова нещо. Ти се натискаше с Ист.

— А кой клатеше роувъра така, та колелата му се бяха развъртели?

— Уейд. — Поглеждам въпросително и Рийд пояснява: — Куотърбекът на отбора. Приятел ми е. Тоалетните бяха заети с двойки. Човекът не можеше да чака.

Иде ми да въздъхна от облекчение. Може би сега е моментът да сме заедно. Може би това е моята възможност да го притежавам. И моята награда. Решавам да опитам и предлагам:

— Ще те завържа.

Мускулите на лицето му се изопват. Вероятно допуска, че си падам по фетишистки номера.

— О, да, бейби, всичко, което искаш.

Не се предава, а се съгласява и за миг се размечтавам, като допускам, че за него съм нещо повече от топло тяло, което му е подръка.

Приближавам го с още по-голяма увереност и питам:

— Това ти харесва, нали?

Той ме гледа внимателно, а аз се навеждам над протегнатите му китки. Правя се, че не ми пука, но дъхът ми секва, когато ръцете му докосват за миг корема ми под късия потник. Нота бене: „За да се опазиш, носи повече дрехи, когато си близо до този тип“.

Не съм скаут, нито пък моряк, така че знам само простия възел за връзване на обувки. Усуквам китките два пъти и коланът докосва издутината в боксерките няколко пъти.

— Направо ме убиваш — процежда през зъби Рийд.

— Чудесно — усмихвам се, макар че ръцете ми треперят и ми е трудно да направя възел.

— Харесва ли ти да са зависими от теб?

— Много добре знаеш, че не си зависим от мен.

Той мърмори, че нищо не ми е ясно, ала аз не му обръщам внимание и се оглеждам за място за връзване. Хубавото на яхтите е, че всичко е застопорено. На пода до стола има лъскава метална халка.

Бутам Рийд да седне и коленича между краката му с колана в ръка. Той седи като Тутанкамон с робиня в нозете.

Туптенето в слабините ми е мъчително. В главата ми се върти дяволски въпрос — какво толкова, ако... Какво толкова...

Рийд ме желае толкова силно, че ерекцията му е все така внушителна. Чака да го докосна според желанието — или молбата му. Никога не съм правила фелацио и нямам представа какво бих усетила.

Не съумявам да се въздържа и дърпам боксерките надолу. Опипвам члена му и се изненадвам — кожата е като коприна.

— Ти си... — Искам да кажа „съвършен“, но се боя, че ще ми се присмее. Галя го с пръсти и поемам дълбоко дъх. Желанието пулсира в мен.

— Това ли искаш? — Въпросът му не прозвучава предизвикателно, а като молба.

Възбуденият пенис ме смущава. На върха му има малка капчица. Облизвам я.

Това не ми стига. Езикът ми пълзи около нея, сякаш е горещ юлски ден и трябва да побързам, че сладоледът във фунийката ще потече. Рийд слага ръце на главата ми.

— Лапни го, по дяволите. Хайде, сигурен съм, че знаеш как.

Грубите му думи ме сепват. Отдръпвам се.

— Сигурен ли си, че знам? — Увереността ми е спаднала дотолкова, че ми е трудно да прикривам спотаената си уязвимост.

— Ами вероятно си го правила... — Млъква за миг, доловил обидата в гласа ми, но довършва мисълта си: — ... хиляди пъти.

— Точно така — засмивам се нервно аз. — Стегни се, тъй като знам такива номера, че свят ще ти се завие.

Връзвам колана за халката на пода. Възелът е стегнат. Очите на Рийд блестят от възбуда. Иде ми да го ударя, и то силно, та да го заболи. Ала той издържа на физическа болка и затова не ми остава друго, освен да го убедя, че ще съсия прекрасното му семейство. Както той ме прави на пух и прах.

Прекрачвам го с лице към него.

— Знам, че ме искаш. Знам, че умираш да съм отново на колене пред теб. — Дърпам главата му назад и го гледам право в очите. — Но това ще стане на куково лято. Не бих го направила дори да ме молиш и дори да ми платиш. А и дори да се закълнеш, че ме обичаш повече,

отколкото слънцето обича луната. По-скоро бих чукала баща ти, но не и теб.

Бутам го назад и слизам от коленете му.

— Защо ли не се заема с Калъм сега? Истън твърди, че обича младите момичета.

Запътвам се към вратата с престорена увереност. Рийд се мъчи да стане, но възлите са стегнати.

— Развържи ме!

— Не си познал. Ще се развържеш сам. — Слагам едната си ръка на дръжката на вратата, другата на кръста си и подхвърлям: — Ако наистина си по-добър от Истън, то баща ви ще е шемет.

— Ела, върни се и ме отвържи!

Усмихвам се и излизам. Той ме вика, но аз се отдалечавам и гласът му се превръща в неприятен спомен. Баща му е на палубата и надига чашата. Истън спи на шезлонга.

— Как си, Ела? — пита Калъм, надига се и тръгва към мен.

Оправям косата си и се правя, че всичко е наред.

— Добре. Мислех си за Стив. Ще ми бъде приятно да науча повече за него.

— Добре. Седни — усмихва се Калъм с озарено лице.

Прехапвам устни и навеждам очи.

— Не може ли да поговорим насаме?

— Разбира се. Да отидем в моята каюта?

— Идеално — отвърщам с усмивка аз.

— Боже мой, все едно видях Стив да се усмихва. — Прегръща ме през раменете и продължава: — Двамата се знаехме от деца. Неговият дядо е бил моряк. Заедно с моя основават „Атлантик Авиейшън“. Със Стив слушахме с часове историите на дядо му. И сигурно затова решихме да станем Тюлени.

Истън надига глава и вижда как баща му е метнал ръка на раменете ми и ме води към каютата си. Очаквам арогантно подмятане, което може би заслужавам, но той ме гледа така, сякаш съм го ритнала в корема или съм го излъгала, което е още по-лошо.

* * *

Калъм говори за добрия стар Стив десетина минути. Най-накрая го прекъсвам.

— Калъм, много ти благодаря, че споделяш всичко това с мен, но трябва да те попитам нещо, което не излиза от главата ми.

— Можеш да ме питаш всичко, Ела.

— Защо синовете ти са толкова нещастни? — Преглъщам, тъй като пред очите ми е непрестанно начумереният Рийд. — Защо са толкова недружелюбни? Искам да знам защо не ме харесват.

Калъм потрива лицето си с ръка.

— Трябва им още малко време да свикнат.

Настанявам се на леглото с подвити крака, а Калъм заема единствения стол. Чувствам се неловко да седя на леглото и да разговарям със заместника на новооткрития си починал баща.

— Спомена го и преди, но това едва ли ще стане. Не разбирам какъв е проблемът. Да не би да е заради парите? Вероятно се дразнят, че ми даваш пари.

— Не, не е заради парите. Идиотска работа... Извинявай за думите — поправа се Калъм и добавя: — Ще ми се да пийна. Но ти сигурно няма да разрешиш.

— Не и сега. — Кръстосвам ръце. Щом иска да съм строга, ще бъда строга.

— О, значи направо и без заобикалки. Напълно в твой стил, щом става дума за идиотски неща.

— Точно така — кимам с усмивка.

Поглежда към тавана.

— Отношенията ми с момчетата са ужасни. И Майка Тереза да доведе, и нея ще обвинят, че ме сваля. Не знам защо мислят, че съм изневерявал на майка им и съм причинил смъртта ѝ.

Слисана съм и едва се сдържам да не го покажа. Това обясняваше донякъде нещата.

— Атака ли беше?

— Не. Никога не съм ѝ изневерявал. Дори не съм се изкушавал. Нито веднъж. Когато бяхме млади, със Стив си поживяхме, но след като се ожених за Мария, не съм поглеждал друга жена.

Звучи искрено, но имам чувството, че това не е всичко.

— Тогава защо децата ти са все така сърдити?

— Стив беше... — Калъм отклонява поглед. — Ела, исках да ти дам възможност да обикнеш баща си, а не да ти разказвам за тъпотииите, които вършеше, защото беше самотен.

Хващам се за всяка сламка, само и само да изкопча тайните, които пази.

— Дано не прозвучи грозно, но аз не познавам Стив, а след като вече не е между живите, няма никакъв шанс да го познавам. За мен той не е реален човек, не е като теб, като Рийд или Истън. Искаш да бъда член на семейството, ала синовете ти не ме приемат. Ще завърша и няма защо да се връщам тук, тъй като съм нежелана.

Емоционалното ми изнудване е успешно. Калъм се вживява и ме трогва със силното си желание да ме приобщи към семейството.

— Стив беше ерген дълго време. Обичаше да се хвали и когато синовете ми бяха малки, гледаха на чичо Стив като на символ на мъжествеността. Разказваше им за похожденията ни на младини и аз не го спирах. Стив винаги се забавляваше, когато пътувахме по работа. Всички смятаха, че и аз го удрям на живот. Но не беше така. — Калъм мърда притеснено на стола и продължава: — Мария изпадна в депресия, но аз не забелязах. Отчуждаването и апатията ѝ бяха сериозни симптоми, ала аз бях твърде зает да запазя бизнеса по време на рецесията. Тя прекарваше времето си само с децата и гълташе все повече и повече хапчета. Когато взе свръхдозата, бях на другия край на света, в Токио, и се опитвах да измъкна Стив от публичен дом. Всички обвиниха мен...

И вероятно са били прави.

— Стив не беше лош човек и ти си... *доказателство* за това. Водеше ме за носа към неща, които в крайна сметка убиха майката на децата ми. — Очите му ме молят за разбиране и дори прошка, но аз не съм тази, която може да му ги даде. — Когато получи писмото от майка ти, Стив се промени. Изведнъж стана нов човек. Кълна ти се, че щеше да бъде най-грижовният и най-всеотдаен баща. Много искаше да има деца и беше на седмото небе, когато разбра за теб. Щеше веднага да те потърси, но с Дайна отдавна бяха замислили това пътуване — искаха да летят с делтапланири на някакво забранено място. Стив подкупи местните служебни лица и взе разрешение. Чакаше с нетърпение да се върне и да започне да те търси. Не го мрази.

— Не го мразя. Аз дори не го познавам. Аз...

Мислите ми са объркани. Осъзнавам, че момчетата свързват по някакъв начин Стив със смъртта на майка си, а аз съм им поддръка като много удобна — при това жива мишена. Не бих могла да променя отношението им, но поне попитах за истината и я научих.

— Благодаря ти, Калъм — мълвя аз. — Благодаря ти, че беше искрен с мен. — Дори да бях свършена, момчетата пак щяха да ме мразят. Дори да приличах на Аби, пак щяха да... — Не успявам да се въздържа и питам: — Каква беше Мария?

— Мила. Мила и добра. Миньонче, малко над метър и петдесет, с душа на ангел. — Той се усмихва и аз разбирам, че наистина я е обичал. Познавам пламъка на истинската обич, макар да съм го виждала само в очите на мама, която може и да не беше свършена, но ме обичаше.

Мария бе предала обичта на синовете си. Това, че Аби е нейно копие и обратното на онова, което съм аз, не трябва да ме безпокои, но колкото и да не искам да го призная, много бих искала Рийд да изпитва към мен чувствата, които изпитва към нея.

А това е като че ли най-глупавата сантиментална мисъл, която ме е осенявала.

ГЛАВА 19

Рийд не ме поглежда по време на цялото плаване. Мълчанието му е красноречиво. Бесен е и скоро няма да му мине.

Измъквам се от вечеря, като се преструвам, че съм слънчасала. Не бих могла да изтърпя нито пренебрежението, нито спорадичните желания на Рийд.

Знам, че сама измислих усамотения разговор с Калъм, но когато Истън ме спира на път към стаята ми, се питам дали не сгреших.

— Нали нямаше да чукаш баща ми — просъсква той.

— Няма такова нещо. Просто исках Рийд да си помисли, че е така. — Истън ме гледа недоверчиво. — С Калъм говорихме за Стив.

И за майка ти. Не го споменавам, тъй като той не е в настроение и това би задълбочило неприязънта му към мен.

Обяснението ми не го успокоява.

— Не се бързай с брат ми. Само го подлъгваш и подтикваш към отмъщение.

— Какво искаш да кажеш? — сепвам се аз. Ужасявам се от отговора. Дали ще ми отмъсти с Аби?

— Няма значение. Просто не му върти номера. Ясно?

— Ясно.

— А ако ти се иска, ела при мен. Нямам кой знае колко против.

Боже! Какви гадни момченца са тия Роял!

— Ах, Истън, колко си великодушен! Секс от съжаление? А има ли срок на годност? Или е нещо като ваучер, който мога да използвам, когато реша?

Той ме гледа, смутен, а аз затръшвам вратата на стаята в лицето му. Рано е, но искам да си легна, тъй като трябва да бъда в пекарната преди зори, после на училище, а и не желая да виждам вече никого в проклетата къща.

Завивам се, унасям се, ала се събуждам от всяко тропване на врата или стъпки пред вратата.

Около полунощ чувам гневен шепот в коридора. Истън и Рийд спорят. По същия начин, както преди. И по същото време.

— Аз отивам — заявява предизвикателно Рийд. — Миналия път се впрегна, че бях против да дойдеш, а сега се офлянкваш!

— Е, извинявай, че главата ти е толкова високо в облаците, та не виждаш юмрука пред носа си — надига глас Истън.

— Аз поне не тичам подир дъщерята на Стив.

— Ти ли ми го казваш? — подигравателно пита брат му. — Ти, който седеше почти гол и вързан на яхтата? Ти ли не желаеш Ела?

Отдалечават се по коридора, но успявам да чуя отговора на Рийд.

— По-скоро бих чукал Джордан, отколкото да го сложа на малката улиčníца.

Скачам от леглото. Що за тайни имат тия двамата? Щом ще воюваме, на война като на война! Грабвам първата попаднала ми дреха, която се оказва минипола. Не е най-подходящият тоалет за преследване, но нямам време за губене. Нахлузвам яхтените обувки и се измъквам тихо от стаята.

Слизам на пръсти по задното стълбище. В кухнята няма никого. Чувам затръшване на вратата на кола. Бързо, бързо, бързо! Добре че близнаците оставят якетата си, ключовете, портфейлите и каквото им скимне в малкото антре встрани от входа. Грабвам и обличам първото попаднало ми яке. В джоба му има ключове и пачка пари. Идеално. Надничам през прозореца на вратата и виждам задните светлини на рейндж роувъра на Рийд. Мигат и се отдалечават.

Втурвам се към гаража. Ключовете в ръката ми са от джипа на близнаците. Качвам се и си отдъхвам.

Трудно е да следваш кола в тъмна нощ, ала Рийд минава през оживения център на града, без да се обръща, после завива и спира пред висока порта.

Паркира. Гася мотора и фаровете. Далеч съм и едва виждам как двамата братя прескачат оградата.

В какво ли се набутвам? Дали не са замесени в търговия с наркотици? Едва ли. Семейство Роял не си знае парите. Пачката в якето ми съдържа петстотин долара в банкноти от двацет и петдесет. Ако бях пребъркала и другите якета, сигурно щях да намеря още пачки.

Но какво правят братята тук?

Отвъд оградата се виждат дълги, правоъгълни и горе-долу еднакви сгради. Няма и следа от двамата Роял.

Вътрешният глас ме спира, но аз прескачам оградата. Сградите не са сгради, а огромни контейнери сред двор на корабостроителница. Яхтените обувки са с меки подметки и стъпвам безшумно. Виждам как Истън подава пари на някакъв мъж с качулка.

Скривам се зад близкия контейнер и надничам като непохватен шпионин в екшън. Голият до кръста Рийд е на нещо като пригоден тепих. Размахва ръце и подскача на пети. Загрява. До него загрява противникът му. Също гол до кръста. Започвам да си обяснявам нощните похождения на Рийд, както и синините по лицето му. Истън вероятно е залагал на брат си. Сещам се за разправията им преди седмица и стигам до заключението, че може би и Истън участва в боевете.

— Знаех си, че някой ни преследва, но Рийд не искаше да ме чуе.

Стръскам се от гласа зад гърба си и се обръщам. Истън ме гледа, възмутен.

Веднага влизам в отбранителна позиция и казвам подигравателно:

— И сега какво? Ще ме издадеш ли?

Той ме помъква за ръката към тепиха.

— Подлярка с подлярка, ти си причината за всичко това. Хайде, ела да гледаш!

Дърпам се и питам:

— За какво съм причина?

Истън разбутва зяпачите и ме влачи напред.

— Върза Рийд гол, нали?

— Беше с белъо.

— И го остави надървен като моряк след дълго плаване? Сестричке, в него бушува толкова много адреналин, че или трябва да чука, или да се бие. — Истън ме поглежда недвусмислено и добавя: — Но тъй като няма да го чукаш, остава тупаникът. Брат ми — провиква се той, — виж сестричето си! Дошло е да гледа.

Рийд се обръща.

— Какво правиш тук?

Едва се сдържа да не се скрия зад широкия гръб на Истън.

— Дойдох да насърчавам семейството. Давай, Ро-ял! Ро-ял! — Замлъквам, тъй като не знам дали не използват други имена. Вдигам юмрук и се провиквам: — Давай, семейство!

— Ист, разкарай я веднага!

— Нали ти казах, че някой ни следва? Ти обаче си знаеше едно — какъв урок ще дадеш на... — Истън ме сочи с глава. — На някого. И изобщо не ме чуваше.

Рийд побеснява и по всичко личи, че му иде да ме грабне и запрати надалеч от тепиха. Противникът му го приближава на яките си като колони крака и го хваща за рамото.

— Свършихте ли със семейната сбирка? Да започваме, че искам да приключа с теб преди изгрев-слънце.

Гневът в сините очи на Рийд утихва и преминава в подигравка.

— Кънингам, само пет секунди и си аут! Къде е братокът ти?

Кънингам свива мощните си рамене.

— Отдал се е на свирките на някакво маце. Не бой се, Роял, няма да размажа красивата ти физиономия. Нали трябва да си готин утре в училище.

— Стой тук и не мърдай — сочи ме Рийд. — Инак лошо ти се пише!

— Защото досега ми беше все хубаво — тросвам се аз.

— Млъквай и започвай! — крещи някой от тълпата. — Ако ми се гледаше сапунка, щях да си седя вкъщи!

Кънингам застава в центъра и маха на Рийд. Той не се помайва и се нахвърля върху него. Свивам се при всеки удар, а Истън насърчава Рийд, смее се и крещи. По едно време вика:

— Най-лесно спечелените ми пари с баса за Рийд!

Калъм бе споменал, че е объркан и в труден период от живота, но дали знаеше, че и синовете му са в подобно състояние и идват тук, за да се освобождават от измъчващите ги чувства?

Странно, но дланите ми се потят и навлажняват, както и други части на тялото. Дишането ми се учестява и сърцето ми препуска като лудо.

Не мога да откъсна очи от Рийд. Мускулите му блестят на лунната светлина със силна, първична привлекателност, която събужда у мен непознати плътски желания.

— Възбуждаш се, нали? — прошепва Истън.

Поклащам отрицателно глава, но цялото ми тяло крещи да и когато брат му удря противника си за последен път и той се просва, знам, че само с едно помръдване на малкия пръст Рийд ще ме има. Не мога да му откажа.

ГЛАВА 20

На връщане Истън сядва до мен, тъй като Рийд заявява, че не ми се доверява да се прибера сама. Щях да кажа, че не съм имала никакви проблеми на идване, но реших да премълча, тъй като не беше моментът да му противореча.

След Кънингам Рийд се би с още две момчета и ги победи. Истън брои спечеленото от залаганията и сумата възлиза на осемстотин долара. Това е капка в океана на семейното богатство, но според Истън изкараните с пот и кръв пари са много по-ценни.

Рийд кърви, но утре вероятно няма да го боли, тъй като е много по-силен и як от противниците си.

Спирам пред къщи. Рийд седи в рейндж роувъра. Истън натъпква събраните пари в джоба си, слиза и се запътва към страничния вход, без да се обръща.

Изчаквам Рийд да застане на алеята и чак тогава слизам. Острият му, строг поглед ме измъчва. Не се чувствам изтощена от късния час, а от неприязънта, която се таи в очите му. Уморена съм от караниците. Уморена съм от игрите, напрежението и безкрайната враждебност.

Правя крачка към него.

Той ми обръща гръб и тръгва.

Не. Не и този път. Няма да му позволя отново да избяга.

Бързам след него. Добре че лампите около къщата светват при най-малкото движение и така прекосяваме задния двор и слизаме по пътеката към брега.

Рийд има преднина не само със стотина крачки, а и с това, че теренът му е познат. Заобикаля скалите с лекота и спира до водата.

Аз все още се лутам между камъните на пясъка, докато той събува обувките и чорапите си. Нагазва във водата и джинсите му се намокрят, ала не им обръща внимание.

Два след полунощ е, но луната осветява красивото му лице. Навежда се и прокарва ръце през косата си. Най-сетне го настигам, заставам зад него и той пита уморено:

— Не ни ли стигат мъченията за днес?

Въздишам дълбоко.

— Беше доста интересен ден.

— Бях вързан за стол.

— Заслужи си го.

Събувам се и влизам във водата. Леденостудена е и изпищявам.

Рийд се смее.

— Океанът винаги ли е толкова студен?

— Да.

Заслушвам се в прибоя на вълните и мълвя:

— Не може да продължаваме така.

Той мълчи.

— Сериозно говоря. — Хващам го за ръката и го обръщам към себе си. Сините му очи са безизразни, което е по-добре от отровното презрение. — Не искам да се караме повече. Уморих се.

— Тогава си върви.

— Вече ти казах, че ще остана. Ще завърша училище и след това ще следвам.

— Приказки...

Въздишам ядно и го питам:

— А какво искаш да кажа, Рийд? Че не свалям баща ти? Да, не го свалям, защото, първо, това е отвратително, и, второ, е *от-вра-ти-тел-но*. Той е мой настойник, оценявам всичко, което прави за мен, и толкова.

Рийд пъха ръце в джобовите си и мълчи.

— С Калъм си поговорихме на яхтата и това беше всичко. Разказа ми за баща ми, но аз все така не знам какво чувствам към него. Не го познавам, а от нещата, които чувам, не съм сигурна дали бих го харесала. Както и да е, той е мой баща и това е факт, който не бива да използваш срещу мен. Не съм искала Стив да забремени мама, нито пък Калъм да ме домъкне тук.

Рийд се подсмивва.

— С други думи предпочиташ да се събличаш за пари?

— Точно сега, да — отвръщам искрено. — Преди знаех какво да очаквам от живота. Знаех на кого мога да вярвам и от кого да се пазя. Говори каквото искаш за стриптийза, но в клубовете никой никога не ме е наричал уличница или проститутка.

Рийд ме поглежда отегчено.

— Защото е почтена професия, нали?

— Начин да се прехранваш — отвърщам рязко, — а когато си на петнайсет и трябва да платиш здравните сметки на майка си, се превръща в начин на *оцеляване*. Ти не ме познаваш. И дори не се опитваш да ме опознаеш. Затова нямаш право да ме съдиш. Нямаш право да плюеш нещо, което не знаеш какво е.

Той ми хвърля мрачен поглед.

— Знам достатъчно.

— Девствена съм. Това знаеш ли? — Изричам думите, без да искам.

Рийд се сепва, но само след миг ме поглежда с цинична усмивка.

— О, да, Ела, девствената.

— Истина е. — Пламвам от необяснимо смущение и добавям: — Може да си мислиш, че съм уличница, но аз не съм. Мама се разболя, когато бях на петнайсет. Кога да стана уличница, кажи...

Той се изсмива.

— Сигурно и не си се целувала?

— Целувала съм се. Правила съм разни... неща. — Лицето ми гори. — Но не и това, в което ме обвиняваш.

— Сега ли е моментът, в който ще поискаш да те направя жена?

— Понякога си толкова гаден!

Рийд се намръщва, а аз продължавам:

— Казвам ти го само защото искам да знаеш колко не си прав. Разбирам, че имаш проблеми. Мразиш баща си, мъчно ти е за майка ти и изпитваш удоволствие, когато пребиваш хората за радост на тълпата. Нещо определено ти хлопа. Не очаквам да бъдем приятели. Всъщност не очаквам нищо от теб. Искam само да знаеш, че съм приключила с битката. Извинявай, че се държах така. Извинявай, че те вързах за стола и те накарах да мислиш, че между мен и Калъм има нещо. Край на войната. Говори каквото искаш, мисли каквото искаш за мен, дръж се гадно, аз приключих. Вече не играя.

Казах всичко и не съжалявам. След като видях как Рийд пребива противниците си, нещо в мен се пречупи.

Братята Роял са по-зле и от мен. Страдат и нападат, а аз съм най-удобната мишена. Упорството и непримиримостта ми само подклаждат гнева им. Повече няма да воювам.

Тръгвам по плажа към къщата.

— Ела — вика Рийд, когато стигам верандата.

Изчаквам го до басейна и съзирам угризение в очите му.

— Ела, аз...

— Ей, вие двамата, какво правите толкова късно тук?

Обръщам се по посока на гласа и едва прикривам раздразнението си, когато виждам Брук. С бял копринен халат и с пусната пред едното рамо дълга руса коса. Държи бутилка червено вино.

Рийд се намръщва и казва хладно:

— Обсъждаме нещо. Лягай си.

— Нали знаеш, че не мога да спя без баща ти до мен.

Тя успява да слезе по стълбите, без да се спъне. Приближава и аз забелязвам алкохолния блясък в очите ѝ. Калъм държи първо място по пиене и това е първият път, в който виждам Брук пияна. Подавам ѝ ръка, та да не залитне, и питам:

— Къде е Калъм?

— В офиса! — негодува Брук. — В неделя вечер! Било спешно.

Жал ми е за нея. Няма съмнение, че Калъм нехае за връзката им, както няма съмнение, че тя копнее за любовта му.

— Не знаех, че чукането на секретарката е спешно — подхвърля Рийд.

Брук го измерва с убийствен поглед. Стоя застъпнически до него, но я увещавам да отидем в хола и да легне на дивана. Тя издърпва ръката си и вика с писклив глас:

— Ти ли си вече домакинята? Трябва да си много наивна, ако си мислиш, че означаваш нещо за това семейство. А ти... — Брук се обръща и крещи на Рийд: — Ти по-добре престани да ми говориш така.

Бях сигурна, че Рийд няма да ѝ остане дължен. Поглеждам го, но той мълчи с непроницаемо изражение.

— Трябва да си по-мил с мен. Един ден ще ти бъда майка!

Тя прави крачка, протяга ръка и плъзга лакираните си нокти по бузата му. Той отмества ръката ѝ и се дръпва.

— През трупа ми.

Подминава, а аз го следвам.

— Рийд.

Той спира пред стълбите в кухнята.

— Какво?

— Нали искаше да ми кажеш нещо, преди да се появи Брук?

— Нищо. — Сините очи ме пронизват. — Абсолютно нищо.

Искам да остана с Рийд, но Брук е пияна и не бива да е сама до басейна. Тя пристъпва на крачка от ръба и аз я хващам за ръката.

— Хайде, ела.

Този път не се дърпа, кротко върви до мен и се обляга на рамото ми.

— Всичките са ужасни — заплаква Брук. — Стой далеч от тях.

— Не се тревожи. Горест ли да те заведе, или ще останеш в хола?

— С призрака на Мария до мен? — Тя потреперва. — Тази жена е винаги наоколо. Когато заема мястото ѝ, ще се преместим. Ще съборим тази къща и ще унищожим Мария.

Това едва ли ще се случи и аз я повеждам към дивана. Над камината наистина има портрет на Мария и Брук прави кръст с показалците си.

Доста нелеп жест, от който ме досмешава. Холът е дълга зала в предната част на къщата. Обособени са два ъгъла с дивани и фотьойли и аз замъквам Брук в по-далечния, за да не гледа портрета на Мария.

Тя потъва грациозно в мекия диван, като сгъва колене и слага ръце под бузата си. Сълзите са размазали грима ѝ и прилича на тъжна кукла или на стриптийзърка, която се надява, че богаташът, който ѝ е дал стотарка, ще се върне, ще я отведе и ще заживеят хубав живот. Ала той само я използва.

— Брук, щом се измъчваш от тази връзка, защо не оставиш Калъм?

— Да не би да мислиш, че има мъже, които не биха те наранили? Това им е работата, Ела. Да ни нараняват. Трябва да се махнеш оттук. Ще те унищожат, да знаеш.

— Може би искам точно това.

— Никой не иска да бъде унищожен. Всички дирим спасение.

— Не може да няма поне *един* свестен мъж.

Тя прихва. Истеричният ѝ смях не спира, тъй като наистина не вярва, че има добри мъже. Кой знае защо, но това убеждение се забива като нож в гърба ми и не ме напуска, докато се качвам към стаята си.

ГЛАВА 21

На другата сутрин Рийд не ме кара на училище. Отишъл е на тренировка рано сутринта. Не съм изненадана. Последното нещо, което е очаквал снощи от мен, е било предложение за примирие и вероятно се пита дали това не е поредният ми номер.

Аз обаче ще спазя вчерашното си решение. Край на войната с братята.

Вземам автобуса до пекарната и работя три часа, после отивам на училище и обличам униформата в съблекалнята. На вратата се сблъсквам с момичето, което уж ходеше с Истън. Клер.

Тя стисва устни, подминава ме и изсъсква:

— Уличница.

Сякаш ме удря в корема. Питам се дали съм чула правилно, но явно нещо се е случило, тъй като момчетата в коридора ме гледат с неприкрита враждебност. Момчетата се подсмиват и подбутват. По всичко личи, че съм точка номер едно в дневния ред.

Най-сетне срещам Валери, която ме привиква настрани.

— Защо не си ми казала, че си свалила Истън?

Учебникът по математика почти се изплъзва от ръката ми. *Истън?! Не вярвам Рийд да се е разплямпал, задето ни е видял да се целуваме в стаята ми. Как така всички вече знаят?*

Клубът! Бяха ни видели да танцуваме и да се натискаме в клуба. Валери се разсмява.

— Трябваше да те пази онази вечер. Но ние дори не пихме! Значи си го награбила напълно трезва? Защо не се намесих!

Триото с пастелните рокли от купона у Джордан минава покрай нас, зяпат ме и си шушукат.

— Постъпих глупаво — признавам аз. — Доста прибързано. — Всъщност мислите ми бяха заети само с Рийд, който ме изпиваше с поглед, докато танцувах в клетката. — Всички знаят, така ли?

— Да. Само за това говорят, а още не е бил първият звънец. Клер е откачила.

Ако Клер е бясна, мога да си представя какво би казала Джордан. Някакво момиче от улицата да сложи ръка върху един от нейните безценни Роял? Направо да полудееш.

— Вал, да не би и ти да си се впрегнала?

— За какво? Задето си пъкнала езика си в устата на Истън? Голяма работа!

Надявах се на такъв отговор и затова тръгвам към класната стая с вдигната глава. Нека ме зяпат и одумват. Мнението на Валери е единственото важно за мен.

И все пак към обяд ми иде да се гръмна. Погледите на момичетата са убийствени. Истън влошава положението, като ме изчаква до шкафа и ме прегръща. Прави се, че не забелязва вторачените погледи и си тръгва, но на мен ми иде да потъна в земята.

— Ела?

Тъкмо съм прибрала учебниците в шкафа, до мен застава момче с щръкнала руса коса и раирана фланелка за ръгби.

Смешен въпрос, тъй като не може да не знае коя съм. Почти всички ученици се знаят от детската градина и новата „Роял“ е като трън в очите им.

— Да. А ти си? — питам с безразличие аз.

— Даниел Делапорт — подава ми ръка. Не я поемам и тя увисва.
— Все се каня да се представя, но...

— Но това противоречи на законите на братята Роял, нали?

Даниел кима, смутен.

Боже мой, тия братя са наистина ужасни.

— И как така се пристраши?

— Мои приятели са те видели с Истън в клуба.

— И? — очаквам някаква обида, но той пояснява:

— Това означава промяна в правилата. По нареждане на Рийд никой не можеше да излиза с теб. Но ти беше вече с Истън и нещата се промениха.

Той да не би да ме кани на среща?

Присвивам очи.

— Няма ли да ме обявиш за уличница, задето съм се натискала с Истън?

Даниел се усмихва.

— Ако обявявам за уличница всяко, натискало се с Истън момиче, значи всички момичета в училище са в списъка.

Не мога да се сдържа и се засмивам.

— Сериозно! — настоява той. — Пиянските свалки с Истън Роял са традиционен ритуал в „Астор Парк“.

— От опит ли знаеш?

Даниел се смее. Готин е, не мога да отрека.

— О, не, съвсем не. Бих искал да те поканя на вечеря, когато имаш време.

Обзема ме подозрение. Той вероятно го долавя и веднага добавя:

— Не е задължително да е среща, а само приятелска вечеря. Искам да се запозная по-добре с момичето, което взе ума на братята Роял.

Все още се колебая.

— Може ли да видя телефона ти? — неочаквано пита Даниел.

Не знам защо му е, но му го подавам. Той бързо написва нещо и ми го връща.

— Вече имаш номера ми. Помисли си и ако решиш да излезем, изпрати съобщение.

— Ами... добре.

Даниел отново се усмихва, козирува на шега и си тръгва. Заглеждам се в готиното му дупе. Тялото му е стегнато и стройно. Дали играе във футболния отбор? Дано не е така, инак Рийд ще разбере за срещата ни още на следобедната тренировка.

Бях подценила скоростта на училищната клюка, тъй като новината се разпростира пет минути след разговора ни. Получавам съобщение от Валери:

Даниел Делакорт — сребта???

Да.

И?

бте помисля.

Не мисли мн. Той е най най Кап, на лакроса!

Това за капитанството, изглежда, има значение.

Влизам в кафетерията и намирам Вал на нашата маса в ъгъла. Тя се усмихва до уши.

— Хайде, разказвай! Коленичи ли? Даде ли ти букет?

Засипва ме с въпроси за момче, с което говорих само две минути, но ми е приятно да се откъсна от досадните шушукания и от тревогата си за реакцията на Рийд, щом разбере за срещата с Даниел.

ГЛАВА 22

Виждам Рийд след училище, но той не хуква да ми иска обяснение за Даниел. Обляга се на вратата на колата и говори с Аби. Нежната блондинка е сложила ръка на кръста му. Усещам, че ми се повдига.

— Готини са, нали?

Обръщам се. Савана стои зад мен и пригласява правата си като клечки коса. Виждам я за пръв път след обиколката на училището през първия учебен ден.

— Да.

— Чух, че Даниел Делапорт те е поканил на среща.

— О, интересно как новината те е достигнала — шегувам се аз.

— Не излизай с него. Ще съжаляваш.

Зяпвам, учудена, а тя се обръща и забързва към колата си.

Още не съм се свързала от строгото предупреждение, когато до мен спира ниска спортна кола кабриолет. На волана е усмихнатият Даниел.

— Хубава кола — надничам аз. Седалките са с черна кожа и на таблото блещукат десетки лампички. — Прилича на опасен звяр.

— Подарък от родителите ми за шестнайсетия рожден ден. Малко се притесних, като чух за четиристотинте конски сили, и се питах дали баща ми смята, че трябва да компенсирам нещо друго с такава мощна кола.

Харесвам самоиронията му и се усмихвам.

— А налага ли се?

— Какво говориш, Ела? Та ти трябва да ме окуражаваш, че съм съвършен мъж.

— Как бих могла да знам?

— Ще ти кажа тайната. — Даниел ми маха да се наведе. — Егото на всички мъже е много крехко. Трябва да ни правите комплименти, инак се превръщаме в психопати.

Следвам указанията и веднага заявявам:

— Ти си съвършен мъж.

— Браво, моето момиче! Искаш ли да те закарам до вас?

Оглеждам се за Истън, близнаците и дори Дюранд, но на паркинга е само Рийд. Той е съсредоточен в ангелчето, което прилича на майка му.

Даниел проследява погледа ми и казва:

— Аби и Рийд. Родени един за друг.

— Защо мислиш така? — Не успявам да се овладеея и раздразнението се усеща в гласа ми.

— Рийд подбира. Той не е като Истън. От две години ходи с едно и също момиче. Друга няма.

— Тогава защо не са заедно?

Рийд се навежда към Аби, сякаш се кани да я целуне.

— Кой казва, че не са заедно? — Даниел не иска да ме засегне, ала думите му ме жегват. — А ти какво реши, приемаш ли поканата ми?

Премествам погледа си от Рийд към Даниел. Той е образец на богаташко синче. Такива бях си представяла братята Роял: руси, синеоки и с черти от портретите в старите английски музеи. Само дето са истински бандити в сравнение с финия Даниел. Всяко момиче би било поласкано от неговото внимание и вероятно в мен има нещо много странно, след като не се радвам на поканата за среща.

— Не знам дали да приема... Защо каниш мен, след като в морето има доста по-хубави и... по-умни риби?

Той се замисля и казва:

— Не мога да преценя дали искаш да ми откажеш по любезен начин, или просто се колебаеш. Така или иначе, аз няма да се откажа.

До нас се чува настоятелно бибипкане. Рийд почти опира роувъра в колата на Даниел. Близостта им е пародийна — роувърът се е надвесил над малкия двуместен кабриолет, сякаш се кани да го прегази.

Даниел поглежда закачливо Рийд.

— Някой май се натяга да компенсира за нещо, което му липсва, ала това не съм аз.

Подкарва кабриолета и освобождава място за роувъра. Даниел греши. Рийд няма за какво да компенсира. Големият джип идеално му подхожда.

— Да не би да имаш среща? — пита той, когато сядам до него.

— С кого, с Даниел?

— Защо? И друг ли те е поканил?

Не мога да видя очите му зад слънчевите очила и не мога да преценя ядосан ли е, изненадан ли е, или се радва.

— Само Даниел. И все още се колебая. — Вглеждам се в профила му. — Да не би да има някаква причина да не се съглася?

Мускулчето на брадата му потрепва. Трябва ми най-малък жест от негова страна и няма да се съглася. *Хайде, Рийд, престраши се.*

Поглежда ме за миг, отново се вторачва в пътя и пита:

— Нали сключихме примирие?

Иска ми се да е повече от примирие. Осъзнавам, че желая взаимното ни привличане да не спре дотук. Вероятно правя опасна грешка.

— Да — промълвявам аз.

— Тогава ще съм голям гадняр, ако ти кажа да не излизаш с него.

Но ако го кажеш, би означавало, че изпитваш нещо към мен.

— Грижата за другия не означава нарушение на примирието — небрежно отбелязвам аз.

— Ако ме питаш дали би те наранил, отговорът е не. Никога не съм го чул да се хвали със завоеванията си. Всички смятат, че е свястно момче. В отбора по лакрос е и се движи винаги със съотборниците си. Не го познавам много добре, но знам достатъчно за него. Ако имах сестра, не бих имал против да излиза с него.

За малко да изкреця: *Това не ме интересува*, но сменям темата и питам:

— С Аби пак ли сте заедно?

— Ние никога не сме били заедно — срязва ме той.

— Изглеждахте като влюбена двойка. Даниел каза, че сте родени един за друг.

— Сериозно? Не знаех, че се интересува от любовния ми живот.

— Значи Аби е част от любовния ти живот — заключавам аз, като не спирам да го предизвиквам.

— И какво по-точно те интересува?

Рийд завива наляво и не виждам лицето му. Решавам да не настоявам за обяснение и се облягам назад.

— Нищо.

Той въздиша.

— Догодина отивам в колеж. И за разлика от Гидиън, няма да се връщам всеки втори уикенд. Имам нужда да си почина от този град. От това семейство. С Аби ми беше добре, но тя не фигурира в бъдещето ми и няма да залъгвам нито нея, нито която и да е друга заради едното чукане.

Най-сетне разбрах. Дори да ме харесва, няма да предприеме нищо. Желанието му е да замине оттук. Би трябвало да се възхищавам на откровеността му, но не мога. Човърка ме глуповатото желание да чуя, че никакви принципи не биха го спрели да ме има. Боже мой, що за хленчещо кутренце съм!

Гледам през прозореца, докато пътуваме към къщи. По едно време не издържам и питам:

— Защо се биеш? За пари ли?

Рийд се засмива с цяло гърло.

— Не. Бия се, защото ми харесва.

— Защото не си позволяваш да спиш с Аби и като ступаш няколко души, се освобождаваш от насъбралата се енергия?

Спираме. С изненада установявам, че сме стигнали у дома. Най-сетне ме поглежда със свалени очила. Гърлото ми пресъхва и прошепвам:

— Какво?

Протяга се и усуква кичур от косата ми около пръста си. Кокалчетата на ръката му са до гърдите ми. Полагам нечовешки усилия да не се наведе и притисна към дланта му.

— Да не би да мислиш, че не спя нощем заради Аби?

— Не знам. Не бих искала да е така.

Затаявам дъх и чакам да ми отговори, но той пуска косата ми, слага ръка на дръжката на вратата и казва, без да се обръща:

— Даниел е добро момче. Може би не трябва да му отказваш.

* * *

Седя в колата и опитвам да се успокоя. Не го казахме директно, но вече всичко е ясно. Намекнах за чувствата си, а той ме посъветва да си ги запазя по много мил начин, но раната и от най-чистия нож боли.

Влизам вкъщи и забелязвам, че съвзелата се от снощното пиянство Брук седи на шезлонг до басейна и бърбри с Рийд. Той стои до нея и не помръдва, а тя гали прасеца му. Виждала съм я да пуска ръка и на Гидиън. Недоумявам защо ѝ позволяват да ги опипва. Нали не могат да я търпят? За да подобри отношенията със синовете си, Калъм трябва първо да зареже Брук.

Самотна и изнервена, търся Истън и го намирам на леглото в стаята му. Гледа автомобилно шоу, в което разглобяват и сглобяват коли като в анимационно филмче.

— Значи примиряване, така ли? — засмива се той.

— Има ли такава дума?

— На мен ми звучи като дума.

— То и тъпосадник звучи като дума, но я няма в речника.

— Да не искаш да кажеш, че съм тъпосадник?

— О, не, ти си обикновен досадник и нищо повече.

— Благодаря, сестричке.

— Нали знаеш, че сме на едни и същи години? — питам аз и се търкулвам на леглото до него.

Истън ми прави място и отбелязва:

— Аз винаги съм бил по-мъдър и надраснал възрастта си.

— Едва ли.

— А сега на въпроса. Рийд твърди, че войната е приключила. Така ли е, или играеш нова игра?

— Никога не съм играла игра. И да, войната свърши. — Истън изглежда много по-доволен, отколкото очаквах. — Искам да те попитам нещо. Какво мислиш за Даниел Делапорт?

— Защо питаш?

— Покани ме на среща. Чул, че си ме целунал, знак за вдигане на бариерата.

Той бърчи закачливо вежди.

— Магията на Истън!

— Нещо такова. — Замерям го с възглавницата, той я хваща и я пъха под гърдите си. — Защо ме целуна?

— Бях възбуден. Ти беше до мен. Искях да те целуна. — Той поглежда отново към телевизора.

Нещата са толкова прости. Искях. Беше хубаво. И толкова. Първични инстинкти и нищо повече: ядене, пиене, целувки...

— А *ти* защо ме целуна? — любопитства Истън.

Моите причини не са толкова елементарни. Исках да накарам Рийд да ревнува. Исках да докажа на себе си и на всички, че съм желана. Исках топла и чувствена ласка от някого, който и да е той. В крайна сметка причините ми не се различаваха много от причините на Истън.

— Защото исках.

— Искаш ли още веднъж? — Той потупва бузата си подканващо. Засмивам се и клатя глава.

Отговорът ми не го притеснява.

— И защо не искаш?

— Защото... така.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно. Настоявам за отговор. Държа да кажеш на по-големия си брат, че си падаш по другия по-голям брат.

— Въобразяваш си. Изобщо не си падам по Рийд — лъжа аз.

— Дрън-дрън.

— Не си падам.

— Престани, Ела. Всеки път, когато сте близо един до друг, отивам да пуша, за да не ви преча. Аз те харесвам. Мислех, че няма да те харесам, но фактът си е факт и точно заради това съм длъжен да те предупредя, че ние, братята Роял, не сме стока. Бива ни в леглото, но извън него сме ураган четвърта степен.

— А Даниел?

— Той е добро момче. Не е женкар като мен. Любимец е на отбора по лакрос, а баща му е съдия.

— Някакви клюки?

— Не съм чувал. Да не си му хвърлила око?

— Савана каза, че...

— Не я слушай — прекъсва ме Истън.

— Защо?

— С Гид имаха връзка миналата година.

Савана и Гидиън? Спомням си как по време на училищната обиколка Савана ме увери, че братята Роял управляват училището, но не показва никакво чувство. Но пък не сваляше очи от Гидиън на купона у Джордан. Беше се вторачила, сякаш искаше да го изличи от света.

— Преди година-две Савана беше доста невзрачна — с брекети, грозна и с кофти коса. Но в десети клас се преобрази. Гид я хареса и дамгоса сърцето ѝ. Заряза я около смъртта на чичо Стив и до ден-днешен тя е тъжната и самотна Савана.

— Гледай ти — учудвам се аз, тъй като изобщо не мога да си ги представя заедно.

— Казах ти — ние сме ураган четвърта степен.

Истън сече въздуха със замах, въздиша и се заглежда в телевизора.

ГЛАВА 23

Даниел ме чака в коридора. Рийд и Истън ми дадоха картбланш и все пак се колеба. Важното е да се откъсна от Рийд. Но как?

Ухажорът ми не успява да отвори уста, преди да чуе моите условия.

— Искам да знаеш, че не обещавам нищо. Намирам се в сложен етап от живота и не бих могла да се задълбочавам.

— Ясно — навежда се и ме целува по бузата. — Толкова си сладка. Мога да почакам.

Сладка? Само мама ми казваше, че съм сладка. Стана ми приятно.

* * *

Даниел ме чака всеки ден в коридора, разказва ми нещо смешно, целува ме по бузата и си тръгва. Истън не спира да ме майтапи, но изражението на Рийд е непроницаемо. Не знам какво мисли за мен и Даниел, но поне не нарушава примирието. Дори Калъм забелязва, че отношенията в къщата са други. Онази вечер зърна през отворената врата как двамата с Истън гледаме телевизия и се стъписа на прага.

В петък нося на Даниел любимия му ябълков донът. Този път ме целува по устата. Устните му са сухи и меки и за мое учудване ми е приятно.

В дъното на коридора се разнася силен трясък, подскачам и за малко да изпусна донъта.

— Внимавай със закуската ми — усмихва се Даниел и взема донъта. — Според Женевската конвенция небрежността към храната е престъпление. Ще се наказваме — усмихва се той.

— Ти да не би да ме ухажваш заради донътите? — възмущавам се престорено аз.

— Разкрит съм! — Даниел се удря по гърдите. — Ами сега? Виждам, че се усмихваш, но недей, мила моя, че сърцето ми спира от тази усмивка. Ето, чуй!

Забавната му сантименталност ми допада и аз долепям ухо до гърдите му. Някой зад гърба ми издава звуци, подобни на позиви за повръщане. Истън е пъхнал два пръста в устата си и ни подминава с подигравателна физиономия. Рийд е до него, ала не ни поглежда. Ризата му се вее над панталона и е толкова секси, че извърщам поглед.

— Ще дойдеш ли на мача довечера? — пита усмихнатият Даниел.

— Да, но за второто полувреме. В петък работя до седем.

— А ще ходиш ли на купона след мача?

— Ще ходя с Истън. — Предишната вечер бяхме се разбрали да отидем заедно. Вал щеше да си седи въщи, защото се бе разбрала с Там да говорят по скайп. Предпочитах да дойде, тъй като с нея беше винаги весело.

Рийд дочува уговорката ми с Истън, но нито помръдва, нито продумва. Иде ми да разбия на пух и прах желязното му мълчание, но това ще наруши примирието.

Не знам какво предпочитам — дали спокойна къща с безмълвен Рийд, или разгневен Рийд, който ми нарежда да стоя настрана и ме заплашва с пениса си.

— Е, ще се видим там — казва Даниел.

— Да.

Той ми хвърля една от своите усмивки за милиони и си тръгва. Гледам го и се чудя защо не се съгласявам да изляза с него, защо...

* * *

Купонът е в дома на едно от момчетата от отбора по лакрос. Не го познавам. И той като Рийд е в последния клас и вероятно си пада по химията, тъй като с приятеля си прави и разнася коктейли в епруветки. Издокарали са се с разкопчани бели престилки, които излагат на показ завидни коремни плочки, и така разбиват каквото и да е внушение, че са истински нърдове.

Вземам ягодово дайкири, въпреки че химикът барман опитва да ми набути някакво странно зелено питие.

Истън отказва да вземе епруетка.

— Аз пия само бира. Тия буламачи не ми понасят.

Двамата заставаме в ъгъла на хола и той ме предупреждава:

— Може да е много силно, така че внимавай.

Отпивам глътка.

— Има вкус на смути.

— Естествено! Двамата лаборанти са майстори на коктейлите, с които се отрязваш, без да усетиш.

— Ще пия само едно. — Приятно ми е, че Истън се грижи за мен, което ми се случва за пръв път от много време. Оглеждам се за Рийд и не мога да се стърпя да не попитам:

— Рийд няма ли да дойде?

— Не знам. Видях го с Аби след мача.

Изпивам половината епруетка наведнъж. Истън ме гледа загрижено.

— Внимавай...

— Вкусно е — лъжа аз.

— Ако ти трябва, звъни. Оставям те, сестричке, тъй като трябва да намеря нещо за чукане.

Той ме целува по бузата и се запътва към басейна.

Даниел се появява само след миг. Очите му блещукат закачливо.

— Мислех си, че телохранителят ти няма да те остави. Ела да те запозная с приятелите си.

Той мята ръка на раменете ми и онези, които ме пренебрегват в училище, започват да ми кимат, да се усмихват и да ме запrikазват за спечеления мач, за следващия противник, когото ще размажем, за омразния хобит по химия и за любимия учител по изобразително изкуство.

Движа се като в хубав сън. Не знам дали защото Даниел е до мен, или защото новината за примирието ми с братята се е разчула, но всички са от любезни по-любезни. Усмивките искрят, а смехът — спонтанен и споделен — е заразителен. Лицето ме заболява от раздаване на усмивки.

— Приятно ли ти е? — шепне Даниел в ухото ми.

— Да — облягам се на него и за своя изненада повтарям: — Да.

Рийд го няма и този път не Уейд, който седи насреща с някакво момиче в скута, а вероятно той е в роувъра с Аби. И какво от това? Готиният Даниел ме е прегърнал и топлото му тяло се опира в моето. Обзема ме странно безсилие. Алкохолът пълзи в тялото ми и ми примамлява в съответствие с предупрежденията на Истън. Усещам признак на паника и когато Даниел предлага да ми донесе още едно питие, казвам колебливо:

— Мисля, че...

— Тя мисли, че трябва да отиде до тоалетната — прекъсва ме някой.

Обръщам се и виждам Савана Монтгомъри. Какво прави тук?!

Савана ме повлича към тоалетната и затръшва вратата. Пуска водата и намокря една салфетка.

— Какво, по дяволите, правиш? — негодувам аз.

— Както знаеш, аз не те харесвам кой знае колко...

— Благодаря много.

— Но не бих позволила и на най-големия си враг да попадне в лапите на Даниел.

— Какво му е на Даниел? — питам и не вярвам на ушите си. — Рийд и Истън твърдят, че е добро момче.

— Един съвет — никога не вярвай на братята Роял.

Огорчението, за което бе намекнал Истън, е изписано на лицето ѝ. Изражението ѝ е напрегнато, а тонът — рязък.

— Знам, че не ги харесваш, Савана. Чух за теб и Гидиън...

Зелените ѝ очи святкат, преди да каже:

— Всъщност промених мнението си. Двамата с Даниел сте си лика-прилика. Приятна вечер, Ела!

Тя хвърля мократа салфетка в лицето ми и водата потича върху фланелката. Слисана съм и хвърлям салфетката, като обирам власинките от фланелката. Що за реакция беше това?

Даниел ме чака пред тоалетната и ме пита тревожно:

— Какво стана? Какво иска Савана?

— Не знам. Разбесня се и ме намокри — обяснявам и соча стеснената с възел отзад фланелка „Астор Парк“, която бях взела от близнаците.

— Искаш ли да се преоблечеш? Ще вземем друга фланелка от Фарис. — Даниел сочи към горния етаж.

— Няма нужда. Тази ще изсъхне на мен. — Фланелката е тънка и скоро ще бъде суха.

— Не искам да говоря лошо за нея, но Сав е много кисела напоследък. Не позволявай да си го изкарва на теб.

— Ще имам предвид.

— Искаш ли да се включим в играта на дартс? — предлага Даниел.

— Да, защо не?

Той ми подава бутилка вода.

— Като гледам колко си мокра, не знам дали ти се пие вода, но коктейлите на Фарис са убийствени.

— Благодаря. — Отвъртам капачката и забелязвам, че бутилката не е отваряна. Даниел определено спада към категорията добри момчета и ще бъде глупаво, ако не му дам поне малко шанс.

Вървим по коридора и ръката му е на раменете ми. Поемам дъх и казвам:

— Мисля, че можем да излезем заедно.

— Наистина ли? — засиява той.

— Определено.

— Речено-сторено. — Даниел ме прегръща и целува по челото, като за пореден път ме трогва с вниманието си. — Но първо отиваме да поиграем дартс.

Игралната зала е в дъното на къщата до басейна. Забелязвам две момичета на кожения диван и се успокоявам, че Даниел не е приел съгласието ми за среща като повод за моментална свалка.

— Зои и Надин — представя ги той.

— Ние учим в „Саут Ист Хай“ — уточнява Зои.

— С вас ли беше мачът тази вечер?

— Да. И сега празнуваме.

— Но нали загубихте? — засмивам се аз.

— Е, тогава значи се утешаваме. — Двете се кискат и кимат към слабото, невисоко момче, което пафка цигара с неизвестна субстанция. — Добре че е Хю.

Даниел намира и казва:

— С Ела ще поиграем дартс. Ще играете ли с нас?

— Предпочитаме да гледаме. Хю обича да гледа, нали?

Хю духа дима в лицата на момичетата и те се кикотят още повече. Или са пияни, или дрогирани.

— Червена или жълта? — пита Даниел със стреличките в ръка.

— Червена.

Той взема жълтата и аз усещам боцване над лакътя.

— Ох! Какво беше това?

— Ами... боцнах те с моята стрела — засмива се той.

Разтривам убоденото място и заявявам:

— Мисля, че не е смешно.

— Извинявай.

— Не го прави пак, моля те.

Той ме прегръща.

— Добре.

Оставям се на прегръдката, защото ми е приятно. Когато сваля ръце, губя равновесие и се опирам на близката маса. Дали ме хвана коктейлът? Играем няколко игри. Уцелвам повече стената, отколкото мишената. Даниел се шегува, като казва, че се надява никога да не се състезавам в „Игрите на глада“.

На третия тур устата ми е пресъхнала. Посягам към бутилката с вода, но я бутам и я разливам на пода. Момичетата се заливат от смях. Търся нещо, за да избърша пода. Може би фланелката? Платът е тънък, абсорбиращ, пък и без това е мокра и ме дразни. Дразнят ме всичките ми дрехи. Сутиенът ме стяга, бикините се впиват в тялото ми, а подгъвът на полата дращи бедрата ми. Иде ми да сваля всичко и заявявам, без да мисля:

— Дрехите ме дразнят. Ще се съблека.

— Чудесна идея — кима Даниел.

— Хайде всички да се съблечем — предлага едното момиче. Чувам шушукане от сваляне на дрехи и отново кикот. — Главата ми се заклеши — пищи момичето.

— Разсъбличайте се една друга — насърчава ги Хю.

Облягам се на Даниел. Зои издърпва блузата на Надин и я хвърля към Хю. Той тръгва към дивана.

— Трябва да си вървя — пошепвам аз. Знам какво ще се случи между тримата и не искам да гледам.

Даниел обвива с ръка кръста ми. Реакцията му към разиграващата се сцена е повече от недвусмислена.

— Знаеш ли къде е Рийд? — питам рязко. Тръпките между краката ми ме карат да мисля за него. — Трябва ми...

— Не, не ти трябва. Имаш мен. — Даниел притиска тялото си в моето.

— Даниел, извинявай, но мисля, че не... — Отблъсквам го и прокарвам трепереща ръка през косата си. Изгарям от желание, сърцето ми бие учестено и го чувам в ушите си. Едва се овладявам и повтарям: — Трябва ми Рийд.

— Не се лигави! Затвори очи и се кефи!

Вече не е мил, а груб и ядосан. Вдига фланелката ми. Спирам ръцете му, но не мога да координирам движенията си и той ме съблича, преди да му попреча.

— Как сте там? — пита Хю и се приближава.

— Боцнах я с моли и затова е леко замотана. Помисли, че съм я убол със стреличката.

Даниел е доволен от стореното, а аз замахвам да го ударя с юмрук, но ръката ми тежи като камък.

— Сигурен ли си, че може да боцкаш Ела Роял? — пита Хю. — Нали се разбрахме да се веселим само със случайни познати. Не е гот да се злоупотребява...

Даниел се изсмива.

— Братята не могат да я понасят. А и тя няма да им каже нищо. Голям боклук е. Прави се на не знам каква си и ме размотава цяла седмица.

Той хваща лицето ми с ръка. Приятно ми е, ала искам Рийд да е на негово място. Прошепвам името му и Хю пита:

— Какво каза?

— Мацето е чукало и Истън, и Рийд — смее се Даниел, опипва гърдите ми и аз изстенвам.

— О, тя е готова — доволно обявява Хю. — Може ли да ми я прехвърлиш, след като приключиш?

— Разбира се. Първо аз, после ти.

— Сигурно си я бива. Чух, че има доста опит.

— Още не знам. Не мога да разтворя краката й. — Даниел ме блъска на стола и пъха коляно между бедрата ми.

— Дай й да пийне кола, та да живне.

Даниел измъква коляното си и тръгва към бара. Тършува по рафтовете, но не намира кока-кола и мърмори:

— Къде я е набутал Ферис? Може би е в хладилника.

Дочувам откъслечни гласове откъм басейна.

— Къде е Ела?

— С Даниел...

Дартс...

Рийд! — Скачам и се втурвам покрай двете момичета, които се целуват.

— Стой. — Даниел ме догонва и слага ръка на вратата. — Къде си тръгнала?

— Отивам си — викам аз и натискам дръжката.

— Никъде няма да ходиш. Върни се!

Боричкаме се на вратата. Даниел държи нещо остро, метално и лъскаво.

— Хю, ела ми помогни.

Удрям по вратата.

— Рийд! Рийд!

Даниел ругае, Хю ме изблъсква от вратата, но тя се отваря с трясък и на прага застава Рийд. Вижда ни и сините му очи горят от гняв.

Дърпам се към него, Даниел ме пуска и аз падам.

— Какво става? — крещи Рийд.

— Надрусала се е, какво — пресилено се засмива Даниел. — Домъкнах я тук, та да не се излага пред другите.

— Не е вярно. — Опитвам да се надигна, но не мога и думите ми убягват. Гледам отчаяно към Рийд. Ще ме намрази. Ще реши, че съм наистина уличница. Нямам сили. Предавам се.

Прииждат хора и до мен спират пет чифта големи крака. Отпускам глава на плочите на пода и се моля земята да се разтвори и да ме погълне.

— Избирай! — казва Рийд със спокоен и уверен глас, сякаш прави важно съобщение. — Ще се извиниш и ще кажеш истината, и само един от нас ще размаже физиономията ти, или пък ще излъжеш и тогава ще се изредим, докато те направим на кайма. Внимавай какво ще кажеш.

На мен ли говори? Надигам негодуващо глава и виждам стена от братята Роял. Дори Гидиън е тук. Стоят с кръстосани ръце и разярени лица. Никой не ме поглежда.

Надничам над рамо и виждам спринцовката в ръцете на Даниел.

— Нищо не съм направил — покашля се той.

— Предполагам, че това е отговорът ти.

— Доста тъп отговор — мърмори Истън.

Рийд се навежда и ме вдига на ръце. Едната му ръка е под дупето, а другата около раменете ми. Той беше мой враг и източник на толкова много душевни терзания. Но сега се притискам към него, сякаш е единственото ми спасение.

* * *

Сядаме в роувъра и започвам да плача.

— Рийд, лошо ми е.

— Няма страшно, ще се оправяш.

Той слага хладната си длан на крака ми и аз загубвам ума и дума. Притискам ръката му към бедрото си. Той въздиша дълбоко, впива пръсти за секунда и се отдръпва.

— Недей — мълвя аз, — толкова ми е хубаво.

— Ела, Даниел те е боцнал с екстази. Няма да се възползвам от дрогираното ти състояние.

— Но...

— Не и не! Стой мирно и ме остави да карам, моля те. Отдръпвам се, но съм като наелектризирана. Отърквам краката си един в друг и малко ми олеква. Предпочитам докосването на Рийд, но той кара и аз разтривам бедрата и прасците си. После пъхам ръка под ризата, с която бе ме наметнал, и масажирам трескавото си тяло.

— Престани, моля те! Ще ме побъркаш!

— Извинявай — изричам, засрамена. — Не знам какво ми става.

— Ще се приберем и ще ти мине — уморено казва Рийд. Пътят до дома е мъчителен. Едва удържам ръцете си, но не се докосвам.

Рийд спира и изскача от колата, преди моторът да е утихнал. Бързо отваря вратата и аз се катурвам в ръцете му.

Една след друга спират и другите коли с братята му. Сойер тича пред нас, за да отвори, а Гидиън предлага:

— Някой от вас трябва да се заеме с нея. Предстои й... дълга нощ.

— В какъв смисъл? — рязко пита Рийд.

— Знаеш в какъв...

— Аз мога да я поотпусна — предлага Истън.

Сгушвам се в Рийд. Ръцете му ме притискат още по-силно.

— Никой няма да я пипа. Освен мен.

Главата ми е замаяна. Рийд ме слага на леглото и аз го моля:

— Не ме оставяй.

— Няма. Ще намокря хавлиената кърпа и се връщам. Влиза в банята и заплаквам.

— Не знам защо ми се плаче...

— Защото си дрогирана. Моли. Кокаин. Кой знае с какво те е подредил така — възмущава се Рийд, а аз прошепвам:

— Съжалявам.

Той слага мократа кърпа на челото ми и казва тъжно:

— Няма нищо. Виновният съм аз. Всъщност Истън и аз. Аз ти причиних това. Аз, Рийд Разрушителя.

— Не искам да се назоваваш така.

Той обтрива шията и рамене ми с влажната кърпа и чувството е божествено.

— А ти как би ме нарекла?

— Просто *мой*.

ГЛАВА 24

— Ела... — промълвява Рийд.

Сядам. Захвърлям влажната кърпа и ризата, с която ме наметна, когато ме взе на ръце.

— Ела... — повтаря той.

Край на сдържаността ми. Искам го веднага.

Сядам с лице към него и склучвам крака зад гърба му.

— Питай ме защо Даниел беше толкова ядосан.

— Ела! — потрета той и опитва да се изплъзне от кръстосаните ми крака.

— Питай ме!

Рийд слага ръце на бедрата ми. Полазват ме горещи тръпки.

— Защо беше толкова ядосан?

— Защото повтарях твоето име.

Очите му проблясват.

— Защото мисля само за теб. За теб и за никого другиго. Уморих се да се преструвам.

— А брат ми... — подхваща той, но аз го прекъсвам.

— Само ти и никой друг.

Обгръщам врата му с ръце и той въздиша тежко.

— Ела, умът ти е замъглен.

— Но не от дрогата. Замъглен е от мига, в който те видях.

— Не бих искал да се възползвам от състоянието ти.

Скланям глава на рамото му.

— Нуждая се от теб. Не ме карай да ти се моля.

Рийд се предава. Едната му ръка се плъзва в косата ми, а с другата ме притиска в скута си.

— Няма нужда да ме молиш. Ще ти дам всичко, от което се нуждаеш. Целува ме нежно, като с перце, сякаш иска да запамети очертанията на устните ми. Тъкмо когато копнея за още, той плъзга език между зъбите ми и ме целува толкова страстно, че ми се завива свят.

Лягаме на леглото. Ръцете му са на ханша ми и ме притискат. Устните му, жадни и нетърпеливи, се сливат с моите. Давам всичко от себе си в целувката — цялата си обич, самота, надежда и тъга.

Той ми отвърща със същото. Оплитаме ръце и крака, Рийд ме целува зад ухото, а после впива устни във вдлъбнатинката на шията ми. Не може да ми се насити.

Когато пъха бедро между краката ми, аз потръпвам от желаното облекчение. Стонът ми е повече от красноречив.

Подпира се на лакти и ме поглежда. Очите му са притворени, а устните — подпухнали от целувките. Той е най-привлекателният мъж в целия свят и е мой. Поне за тази нощ.

— Още — моля се аз.

Рийд се усмихва, ляга по гръб и плъзга пръсти между краката ми. Разтриса ме ток.

Извивам тяло. Погледът му отново се замъглява и дланта му се движи в кръг върху онова място дълбоко в слабините, което тръпне от страстен копнеж.

Тялото ми ще се взриви всеки миг. Още един кръг на дланта му и неизпитваното досега удоволствие ме кара да треперя и да дишам на пресекулки. Причината може да е и дрогата, но ми се иска да е Рийд. Движа ханша си в унисон с въртенето на дланта, той шепне насърчаващи думи и аз усещам издутината в джинсите му.

Целува ме пламенно и аз отвърщам на целувката с изгаряща страст. Притеглям го върху себе си.

Не отлепяме устни и Рийд стене, когато притискам бедрата си към неговите. Протягам ръка към възбудения му член, ала той я отблъсква и казва с усилие:

— Не. Не бива да го правим тази вечер. Не и когато си...

Вероятно имаше предвид дрогата, ала аз вече не усещам въздействието ѝ. Опиянена съм единствено от него.

Впил устни в шията ми, той поклаща тялото си върху моето, удоволствието от близостта ни расте, ала джинсите му са преграда. Искам не само аз, а и той да стигне до върховното блаженство.

Устните му докосват улея между гърдите ми и зърната им. Цялата горя. Пред очите ми се завъртат звезди. Езикът му вкухва зърната и спирам да дишам.

Всяко близване ме възпламенява. Тялото ми се гърчи в копнеж по нещо, което ми се изплъзва. Устните му слизат надолу, към корема, и още по-надолу и по-надолу, а желанието ми напират неудържимо. Шепна умоляващо:

— Рийд, Рийд...

— Отпусни се, бейби, знам какво искаш.

Той поема дъх и впива устни в същото онова чувствително място, което бе намерил с дланта си. Надавам вик от неподозираното усещане, повдигам трескаво бедра и захапвам устни, за да потисна стона си. После примирам с ръце на главата му. Рийд ме поглежда с премежен поглед.

— Да спра ли?

— *Не!*

Езикът му се плъзга дълбоко в мен с ритмични движения, а гърлените му звуци насърчават сладта ми.

Опипва и провира бавно пръст, като преди това ме поглежда, за да е сигурен, че съм съгласна. Кимам отривисто. Толкова силно го желая.

— Много си тясна — стисва зъби той.

— Нали ти казах.

— Да, каза ми — засмива се Рийд и погалва бедрото ми. — Ще ти бъде добре, ще видиш.

— Вече ми е добре.

— Още нищо не си видяла — самоуверено се усмихва той.

Разтваря широко краката ми, но вместо да изпитам неудобство, аз тръпна от желание. Отново плъзга пръст в мен.

Мускулите на краката ми се стягат. Забивам пръсти в тила му, а Рийд не спира да ме целува, докато започвам да потъвам и отмалявам.

Той се надига, ляга до мен и ме притиска до себе си. Устните му са отново на шията ми. Диша дълбоко и пита:

— Защо дойде тук, защо?

— Нали знаеш защо. Баща ти...

— Имам предвид защо сега. Може би на друго място и по друго време двамата щяхме да бъдем други.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Казвам, че това не може отново да се случи. — Погледът му е изпълнен с тъга. — Трябва да замина. Трябва да се махна от това

проклето място и да се променя, да стана по-добър и... достоен. —
Едва изрича последната дума и замълчава.

— Достоен ли? — учудвам се аз. — А защо мислиш, че не си?

Гали рамото ми и отвърща тихо:

— Всъщност няма значение.

— Рийд?

Той сяда и измъква през глава фланелката, която бе облякъл в колата, след като ми даде ризата си. Остава по джинси и казва:

— Затвори очи, Ела. Затвори очи и заспи.

Притискам се до гърдите му и прошепвам:

— Нали няма да си тръгнеш?

— Няма.

Гушвам се в него. Топлината на тялото му и равномерното биене на сърцето му под ухото ми ме отпускат и унасят.

Когато отварям очи сутринта, него го няма.

ГЛАВА 25

— Как си, сестричке? — Истън ме гледа изпитателно, докато влизам в кухнята, напълно изнурена.

— Зле. — Изпивам чаша вода и си наливам още една.

— Лоша работа е молито. Когато го опитах за пръв път, и аз бях скапан като теб — съчувства ми той.

— Моли ли? — Калъм застава на прага на кухнята. — Нова приятелка ли имаш? Вече не е Клер, а Моли?

Истън едва сдържа смеха си и ме поглежда закачливо.

— Отдавна приключих с Клер. Виж, Моли, е голяма работа!

Главата ми тупти и дори не мога да се усмихна. Калъм ме поглежда и възкликва:

— Ела, какво ти е? Изглеждаш ужасно. — Обръща се към Истън и пита подозрително: — В какво я забъркахте снощи?

— В нищо. Просто се оказа, че Ела не може да пие.

Оценявам дискретността на Истън и му кимам зад гърба на Калъм. Вероятно примирието означава и прикриване. Не че се бях дрогирала по собствено желание. Свивам ръце в юмруци, когато се сещам за вулгарния поглед на Даниел и опипването му.

— Напи ли се снощи? — недоумява Калъм.

— Малко — признавам аз.

— О, татко, нямаме нужди от родителски съвети. Та ти ми даде да пия бира, когато бях на дванайсет.

— А на мен на единайсет — казва Гидиън, който влиза в кухнята. Без риза е и на гърдите му се вижда червен белег от одраскване. — По-добре ли си? — съчувства ми той.

— Само малко махмурлия — отговаря Истън вместо мен и предупреждава брат си с поглед да мълчи.

Калъм не се отказва да ме поучава.

— Не трябва да пиеш много.

— Да не се безпокоиш, че ще отнеме короната ти на отличник в къркането? — шегува се Истън.

— Престани!

— Татко, струва ми се, че проявяваш двойственост в отношението си към нас. Не ти пука, ако някой от синовете ти е пиан, но, виж, за Ела...

Калъм клати глава.

— Мога само да кажа, че се радвам, тъй като вече се поддържате един друг.

В коридора се задават стъпки и сърцето ми се качва в гърлото. Влиза Рийд. Черният анцуг е под пъпа му, а голите гърди са влажни, сякаш току-що се е къпал.

Не ме поглежда и отваря хладилника. Посървам, макар да не съм наясно какво мога да очаквам. Рийд не беше останал при мен до сутринта и това говори много. Както и думите му, че *това не може отново да се случи*.

— Ела, забравих да ти кажа, че колата ти пристига утре и вече ще ходиш с нея на работа — съобщава Калъм.

Доволна съм, че за пръв път не се намръщва, когато споменава думата „работа“, но съм и някак разочарована. Рийд замръзва — това означава край на возенето в неговата кола.

— Чудесно. И благодаря — промълвявам любезно.

— Какви са плановете ви за днес? — пита Калъм. — Ела, искаш ли да отидем...

Бързам да го прекъсна.

— С Вал ще ходим в ресторанта на кея, оня с морските дарове. Много ѝ харесва.

— Жалко. Някой иска ли да дойде с мен да поиграем голф? — обръща се към синовете си той. — Отдавна не сме ходили заедно.

Никой не проявява интерес. Калъм си тръгва като самотно, изгубено кученце и аз не сдържам негодуванието си.

— Какво ще ви стане, ако поне веднъж проявите внимание към баща си?

— О, повярвай ми, достатъчно сме проявявали — отговаря саркастично Гидиън и излиза.

— Какво иска да каже брат ти? — питам Истън.

— Нямам представа.

Ние двамата не знаем, но Рийд може би знае, защото казва през зъби:

— Оставете Гид на мира.

И също излиза. Не ме поглежда нито веднъж и сърцето ми се свива от болка, много по-силна от тежестта в главата ми.

* * *

С Валери прекарахме чудесно, но си тръгнах рано, защото все още не ми беше добре. Оплаках ѝ се, че имам чувството, че ме пробождат ръждясали ножове, тя се засмя и каза, че махмурлукът е доказателство за страхотно парти. Съгласих се и я оставих да мисли като Калъм — просто съм препила и затова ми е гадно.

Не знам защо не ѝ казах за Даниел. Вал ми е приятелка и първа щеше да му се опълчи. Мисля, че премълчах, защото ме беше срам.

А не трябва да ме е срам. *Не трябва.* Не съм направила нищо лошо. Ако имах и най-малкото подозрение, че Даниел е такъв мръсник, никога нямаше да отида с него в къщата до басейна. Никога.

Непрекъснато мисля за желанието ми да се съблека, докато повтарям „Рийд, Рийд“, а Даниел ме опипва с гнусните си ръце. Представям си сцената и горя от срам.

Дори не мога да се успокоя, че малко след това шептях отново любимото име, но по съвсем други причини. Изпитвам тъга, тъй като Рийд ме пожела и ми даде от себе си толкова, колкото искаше да даде, а тази сутрин отново се отдръпна.

Валери ме оставя пред къщи и отпрашва с колата на икономката. Там пристига другия уикенд. Приятелката ми непрекъснато говори за него и имам чувството, че вече се познаваме.

Следобедът е топъл и приятен и решавам да облека банския и да отида на басейна. Може би слънцето ще възвърне силите ми. Лягам на шезлонга с книга в ръка, но само след двайсетина минути спокойствие се появява Гидиън с прилепнало спидо. Той е най-атлетичният от братята. Има тяло на плувец и получава пълна стипендия заради спортни постижения. Братята му твърдят, че ще спечели златен медал на следващите олимпийски игри, но добре че не са днес, тъй като Гидиън замахва неравномерно и плува много бавно.

Кой знае, може би просто не му се плува. След час излиза от басейна. От него се стича вода.

— Ела, довечера има плажен купон в имението на Уортингтън, но ти не бива да идваш.

— Да не би да си отговорник за забавленията ми?

— За тази вечер съм. — Тонът му не търпи възражение. — Не ходи в никакъв случай.

След снощи нямам никакво желание да отида, на какъвто и да е купон, но не обичам да ми казват какво да правя.

— Ще си помисля.

— Няма какво да мислиш. Ще останеш вкъщи, и толкова.

Гидиън се прибира и след минути се появява Истън. Застава до мен и подхваща:

— Брент Уортингтън...

— Вече знам за купона.

— Ти няма да ходиш.

— Говорил си с Гидиън, нали?

Изречението му подсказва, че е така, ала решава да подходи по свой начин:

— Няма защо да ходиш, сестричке. Почини си тази вечер, изгледай някоя сапунка.

— Сапунка ли? Да не съм петдесетгодишна домакиня!

Той се засмива.

— Е, тогава гледай порно. Но довечера няма да дойдеш с нас.

— С вас? Рийд ще ходи ли?

Истън свива рамене, но избягва да ме гледа, което засилва подозренията ми. Какво бяха намислили да правят? Обзема ме паника. Дали Даниел ще бъде там? И затова ли ми забраняват да отида?

Не успявам да задам въпросите си, тъй като Истън си тръгва. Връщам се на главата, която четях, но не мога да се съсредоточа.

— Здравей!

Към басейна върви Рийд. Днес за пръв път ме поглежда. Сяда на шезлонга до мен и пита:

— Как си?

Оставям книгата.

— По-добре. Главата не ме боли толкова, но нямам много сили.

— Трябва да хапнеш нещо.

— Хапнах.

— Хапни още малко.

— Прейдох на обяд. Валери ме натъпка със скарриди и рачешки крачета.

Устните му помръдват. *Усмихни се. Усмихни ми се. Докосни ме. Целуни ме. Направи нещо.*

Няма усмивка, а само покашляне.

— Ще те питам нещо за снощи.

Сбърчвам чело.

— Да?

— Мислиш ли, че снощи се... възползвах от теб? — въздиша той.

— Моля? Разбира се, че не.

— Бъди откровена — настоява Рийд. — Ако смяташ, че съм се възползвал или съм направил нещо, което не си искала, трябва да ми кажеш.

Изправям се на шезлонга и хващам лицето му с две ръце.

— Не си направил нищо, което не съм искала.

Облекчението му е очевидно. Погалвам брадичката му с палци и той затаява дъх.

— Не ме гледай така.

— Как? — прошепвам аз.

— Това не бива да се повтаря. — Той сваля ръцете ми и става. — Няма да позволя да се случи отново.

— Защо не? — питам със свито сърце.

— Защото не е редно. Аз... Аз не те искам и това е. Снощи бях с теб, тъй като те бяха надрусали и имаше нужда някой да те успокои, но аз не те искам.

Рийд си тръгва, преди да продумам и да го нарека голям лъжец. Не ме иска? Глупости! Ако е така, не би ме целувал толкова жадно и отчаяно. Ако не ме искаше, не би се отнасял към тялото ми сякаш е най-скъп дар и не би ме прегръщал, докато заспя.

След тази лъжа тревожните ми подозрения се задълбочават. Рийд Роял крие тайни, които надали ще разгадая.

Но ще опитам. Искам да разбера защо държи всички на разстояние, защо се чувства недостатъчно достоен, защо се преструва, че помежду ни няма нищо. Ще науча всичките му тайни!

А това означава, че тази вечер ще отида на купона.

ГЛАВА 26

Имам нужда от подкрепление или поне от разузнаване. Гидиън спомена, че Уортингтън живее наблизко, че музиката може да се чуе и в нашата къща и гостите са на възрастта на братята.

Добре че съм приятелка с Валери, която е солиден източник на всякакви клюки. Звъня ѝ и тя вдига телефона на мига.

— Да не би да ти се хапват още скариди? Те са чудесен лек срещу махмурлук.

Повдига ми се само от споменаването на думата скариди.

— О, не, преядох. Ако си свършила с разговора с Там, дали би дошла да шпионираме заедно братята Роял?

— Веднага идвам.

— Имаш ли кола на разположение?

— Не. А и май няма как да помолиш някой от братята да мине да ме вземе — шегува се тя.

— Ще изпратя Дюранд. Пък и ако кажа на Калъм, че искам да поканя приятелката си, веднага ще се съгласи да те докара.

— О, Калъм е готин пич!

— Какво говориш, Валери! Та той е над четирийсет!

— Е, и? Стара сребърна лисица! Знаеш ли кой си пада по такива?

— Нямам представа. Някоя от трите постелки?

— О, не. Те не знаят какво да правят с възрастен мъж, камо ли с толкова опитен като него. По Калъм си пада... голямата сестра на Джордан! Тя е на дваисет и две и непрекъснато се мъкне с дъртаци. Последният беше с бяла коса. Не знам защо харесва такива — дали защото знаят какво правят, или пък ѝ липсва бащинска ласка.

— Вал, затварям, защото ще повърна. — Оставям телефона и се опитвам да не си представям Калъм в идиотски фетишистки ситуации.

За късмет Дюранд е свободен и довежда Валери.

— Стаята ти е толкова... — оглежда се тя и търси подходящата дума.

— Толкова каква? Момичешка? Сладникава? Или безвкусица в стил „Свети Валентин“?

Валери се изляга на къдриците на розовото шалте и се заглежда в балдахина над леглото.

— Толкова... интересна.

— Може и така да се каже. — Сядам на кожения стол пред тоалетката, отварям минихладилника и оглеждам безалкохолните напитки. — Искаш ли нещо за пиене?

— Да. Нещо диетично. Като изключим розовия цвят, стаята е много хубава. Телевизор, страхотно легло. — Тя опипва шалтето. — Копринено ли е?

— Не знам. Да не би да искаш да кажеш, че спя на коприна?

— Не на, а под. Спиш на чаршафите. — Валери ме поглежда, учудена, задето не съм наясно със завивките. За съжаление, е права.

— Знам, знам, многознайке. — Изваждам диетична кола, подавам ѝ я и отварям една за себе си. — От спален чувал се озовах сред копринени чаршафи или, извинявай, копринени завивки. Кажи ми нещо за Уортингтън — сменям темата, тъй като е време да поразузная.

— „Телеком Уортингтън“ или „Недвижими имоти Уортингтън“?

— Тези, които живеят наблизо. Ще има купон довечера.

— Значи „Телеком Уортингтън“. Пет къщи надолу по брега. Дай ми подложка — вдига кенчето тя.

Хвърлям ѝ една тетрадка, тя оставя колата и ми дава пълна информация.

— Брент Уортингтън е в последния клас. Голям фукльо е, но повече заради произхода, отколкото заради богатството. Родителите на гаджето му Линдзи банкрутираха преди няколко години и тя трябваше да напусне „Астор Парк“. Брент не скъса с нея, защото Линдзи е ДАР.

— Какво значи ДАР?

— Дъщеря на Американската революция. Корените на родословното ѝ дърво са от един от първите три английски кораба, стигнали американския бряг.

— И това е толкова важно? — учудвам се.

— О, да. Та защо ме питаш за съседите ви?

— Братята ще ходят на купона довечера, но ми наредиха да не се вясвам.

— Защо ли? Купоните у Брент са много прилични. Той заключва всички стаи, за да няма секс, включително и къщата до басейна. Отключена е само тоалетната до верандата. Брент се издокарва със спортното сако на клуба си и държи всички да са елегантни като на прием. Момичетата са задължително с рокли.

Ама че скука! Дори да не бяха ми забранили, пак нямаше да отида. Явно щеше да се случи нещо, на което не искаха да присъствам.

— Даниел Делапорт ще бъде ли?

— Да. Баща му е съдия. Мисля, че и Даниел ще стане съдия, а от повечко приятели съдии глава не боли.

Ето защо богатите стават по-богати и по-богати. Сприятеляват се в училище, може би и по-рано, и цял живот се подкрепят.

— Ти как прекара с Даниел? За махмурлука разбрах, но Джордан спомена, че си била толкова надрусана, че Рийд те изнесъл на ръце. Да не би Даниел да ти направи нещо?

Не желая да ѝ разказвам за ужасната вечер, но все пак ще спомена нещичко, за да продължавам да я използвам като информационна агенция.

— Даниел реши, че съм много лесна. Ама аз не съм. А Роял не обичат доведената им сестричка да е замесена в скандали. Това е то.

— Какъв мръсник! Братята ще искат да му отмъстят.

— Не знам. Знам само, че и тримата ме предупредиха да не ходя на купона.

— Ти обаче си на друго мнение и това ми харесва. — Очите на Валери засияват и тя отваря гардероба. — Хайде да изберем коя рокля да облечеш.

Изпивам колата, докато тя хвърля на пода рокля след рокля.

— Трябват ти още тоалети. Дори Карингтън ми купуват повече дрехи! Външният вид е важен. Не знаех, че Калъм е стиснат.

— Не е стиснат. Отидох на пазар с Брук, а тя пазарува в много скъпи магазини.

— Тук всичко е много скъпо. Ако не си облечена добре, хората ще си помислят, че Калъм е стиснат. О, ето нещо подходящо! — Валери изважда морскосиния рокля с къси ръкави и голямо триъгълно деколте с бяло дантелено бие. За пръв път виждам роклята. Вероятно Брук я е сложила в купа с дрехи, докато съм избирала нещо друго. —

Дълбокото деколте сякаш казва: „Аз съм секси“, без да уточнява, че вземам петдесет долара кеш.

— Уважавам добрият ти вкус, Вал. — В клубовете, където работех, такова деколте бе твърде плитко за петдесет долара.

Започвам да се преобличам, а Валери държи пред себе си дантелена бяла рокля.

— Може ли да я взема назаем?

— Да, но дали няма да ти е дълга? — Приятелката ми е с няколко пръста по-ниска от мен и роклята стига почти до коленете ѝ. — Чудя се защо са ми тези тоалети? Две рокли ми се струват повече от достатъчно.

— Трябва да имаш поне двайсетина.

— Шегуваш ли се?

Валери ме гледа сериозно.

— Съвсем не. — Тя закача бялата рокля в гардероба и разглежда другите дрехи. — Ще ти трябват следобедни рокли, рокли за яхта, за кънтри клубове и нощни клубове, за градински увеселения, за училищни тържества, сватби, погребения...

— За погребения?

Валери вдига пръст и ми намига.

— Само проверявам дали слушаш. Трябват ти много повече дрехи. Външността и изобщо представянето пред хора са важни дори за семейство Роял. При най-малкия негативен намек за Мария Роял и синовете ѝ откачат. Рийд за малко не бе задържан за побой на някакво момче от „Саут Ист Хай“, което намекнало, че майка му се е нагълтала с хапчета и е причинила смъртта си.

— Да не би да се е самоубила? — изненадвам се аз.

Валери се оглежда, сякаш очаква да види Рийд зад гърба си, и прошепва:

— Това е слух, който семейство Роял отричат. Дори съдиха лекаря за професионална небрежност.

— Спечелиха ли?

— Споразумяха се. Но лекарят напусна и щата, и практиката си. Така че — да, спечелиха.

— Гледай ти.

— Братята защитават майка си със зъби и нокти, а ти си вече част от семейството, така че за тях е важно хората да смятат, че се отнасят

добре с теб.

Сърцето ми се свива. Това ли правеше Рийд? Бранеше семейната репутация? Не ми се вярва. Всичко, което се случи на копринената завивка и под нея беше толкова интимно, че не би могло да има общо със семейната репутация.

Поглеждам часовника. Нямаме време. Оглеждам се и съзирам проблем.

— Вал, деколтето е много дълбоко.

Обръщам се, за да види, че се показва панделката на сутиена ми.

— Свали сутиена. Сложи си лепенки, та да не ти стърчат зърната.

Така и правя, макар че не бих се чувствала спокойно, ако съм без сутиен в присъствието на Даниел.

След половин час сме готови с прическите и грима. Аз гримирам Валери. Тя се шашка от купищата сенки, моливи и червила.

— Може и да нямаш рокли, но гримовете ти са *bomba.com*.

— Благодаря. Млъкни за малко, че ще ти начервя зъбите.

Валери затваря уста. След малко сме готови и изчакваме братята да тръгнат. Сред тряскането на врати и топуркането в коридора, някой спира на прага на стаята ми.

Следва оглушително почукване.

— Какво правиш? — пита Истън. — Всичко наред ли е? Няма много да закъсняваме.

— Това не ме интересува. И повече не чукай на вратата ми. Бясна съм на всички ви.

— Дори и на Рийд? — засмива се Истън.

— На всички.

— О, сестричке, така е по-добре за теб.

— Не можете да знаете какво е по-добре за мен дори и зайче плейбой да ви убеждава.

— Така е. Тогава ще зяпам циците й и ще бъда напълно зает с нея. Валери прихва.

— Тихо — прошепвам аз. — Така само го подкокоросваш.

— Чух! Да, подкокоросан съм. Връщаме се след два часа и ще гледаме заедно някой филм.

— Изчезвай, Истън.

— Ако не бях влюбена в Там, щях да преследвам Истън. Толкова е готин — признава Валери.

- Не е проблем да го свалиш.
- А кое е проблем?
- Да го задържиш.

ГЛАВА 27

Събуваме обувките си и вървим по плажа до Уортингтън.

— Канен, неканен всеки би могъл да отиде на купона. Просто вървиш по плажа и завиваш.

— Разпознават по дрехите — уверява ме Валери. — Пък и по този плаж вървят само хората, които живеят на него. Не-милионерите не могат да припарят.

— Дали няма да ни спрат?

— Не. Ти си Ела Роял, а аз, макар и бедна роднина, съм Карингтън. Братята стоят в далечния край на залата и разговарят. Вероятно замислят как да постъпят с Даниел. Надали някой друг е на мушката им тази вечер. Единствената, която би трябвало да търси отмъщение, съм аз. Заставам зад тях и те не ме забелязват.

— Какво става, брат ми? — сръгвам Гидиън.

Пръв ме вижда Рийд и избухва:

— Ти защо си тук? Нали ти казах да не идваш?

— Аз също — намръщва се Гидиън.

— И аз — не остава по-назад Истън.

— А вие двамата? — поглеждам близнаците, които са с панталони в цвят как и бели поло ризи с марков алигатор. Мигат невинно. Приличат си като две капки вода и може би точно това допада на гаджето им. Преди да си тръгна, ще бележа единия с червило.

— Важно съобщение! Аз не съм куче. Не сядам и не ставам по команда. Може ли да знам защо не трябваше да идвам? И тук ли има дрога в пиететата?

Валери ахва зад гърба ми и пет чифта очи се приковават в мен.

— Дрога няма, но ако стане някоя дандания, а ти си на сигурно място и спиш вкъщи, татко няма да се ядоса толкова много — обяснява Гидиън.

— Важното е да си вкъщи и в леглото, пък дори и да си в леглото с Валери — многозначително подхвърля Истън, но веднага млъква, защото другите го поглеждат неодобрително.

Рийд се намръщва още повече и казва:

— Като те види, Даниел ще се досети, че сме намислили нещо.

Валери решава да се застъпи за мен и подхваща:

— Ако целта е да няма подозрения, Истън трябва да се натиска с някое маце, а Рийд ще се наложи да шепти комплименти — о, ужас! — в ухото на Аби. Гидиън си има неговите колежански забежки, а вие двамата — тя се заканва с пръст на близнаците — продължавайте да мамите тоя-оня, тъй като не разпознават кой, кой е.

Истън потулва смеха си с престорена кашлица, а близнаците извърщат погледи от Валери. Рийд и Гидиън се споглеждат. Те са отговорниците за действията на братята. Особено тази вечер.

— Вече си дошла и няма да те караме да си тръгваш, но това не те засяга — обръща се Гидиън към Валери.

— Толкова съм жадна — веднага казва тя, — че ще отида да си изкрънкам чаша шампанско.

Вал тръгва, а аз потривам ръце.

— Та какъв е планът?

— Рийд ще подхване скандал и хубавичко ще ступа любещия те Даниел — обяснява Истън.

Петимата братя не отлепват очи от мен. Това си е истинско изпитание. Поглеждам Рийд и Гидиън, тъй като те са най-важните.

— Значи ще набиете Даниел, защото смятате, че това е правилният начин да защитите честта си? Само дето той няма никаква доблест. Не е честен играч. Дрогира ме, тъй като не беше достатъчно уверен или търпелив да ме спечели. Даниел е един страхлив никаквец. Рийд е с десет килограма по-тежък и се бие редовно.

— Значи знаеш за боевете? — прекъсва ме Гидиън, а когато Рийд кима, вдига, ръце, примирен, сякаш му е писнало да се разправя с помалките от него.

— Даниел все пак ще се защитава — заявява Рийд.

— Басирам се на сто долара, че ще се засмее и ще ти каже, че ти ще спечелиш. Ако продължиш да го предизвикваш, ти ще излезеш лошият.

— Не ме интересува.

— Е, щом искаш само да го набиеш, отивай! — подканвам го и соча моравата, на която са се събрали гостите.

— Рийд не може да започне боя — обажда се Истън.

— Това правило на бойния клуб ли е?

— Не. Преди няколко месеца татко разбра за боевете и го заплаши, че ако продължи да го прави, ще прати близнаците във военно училище.

Ама че жестоко! Военното училище едва ли е кой знае каква заплаха за Рийд, но той не би искал това да се случи на малките му братя. Калъм не спира да ме учудва.

— Значи никога не трябва да нанасяш първия удар?

— Не. Мога да се бия само при самозащита или при защита на член на семейството — отговаря Рийд през зъби. — Може би имаш друга идея?

Нямам и мълча. Гидиън клати глава и дори Истън изглежда разочарован. Поглеждам тъмносиньото небе, океана, къщата и братята. Изведнъж ми хрумва нещо.

— Тук има ли къща за ползващите басейна?

— Да — отвръща неохотно Рийд.

— Отиваме!

Хващам го за ръката и се запътваме към задната морава с басейна и тъмната постройка до ръба му.

— Уортингтън я заключва — казва Рийд.

— Знам. Валери ми каза. За да не правят секс в нея.

Поглеждам близнаците.

— Ще извикам Валери, но ми трябва и близнаците. Останалите ще се преструват, че купонясват и трябва да доведат колкото може повече хора тук. Когато всичко е готово, Соьер ще ни каже. Пригответе се да снимате.

— Какво си намислила, сестричке? — пита Истън.

— И в ада няма по-голямо зло от презряната жена или от момиче, дрогирано насила — обявявам загадъчно и изчезвам да търся Валери.

За късмет, тя говори със Савана на алеята към брега. Привиквам ги настрани. Савана върви с неохота и бързам да ѝ се извиня:

— Сгрехих, че не ти повярвах за Даниел. Бях самотна и исках да съм близка с някого. Помислих си, че мога да се разсея с Даниел, но ти беше права.

Савана стисва устни. Искреността ми или взаимната ни омраза към Даниел чупи ледената преграда и тя кима съдържано:

— Приемам извинението ти.

— Сав, не се прави на важна — заявява Валери. — Става дума за Даниел. Намислили сме да му дадем хубав урок. Нали, Ела?

— Да. Планът е следният...

Обяснявам всичко и Валери подсвирква въодушевено. Савана ме гледа с недоверие.

— Смяташ ли, че Даниел ще се върже?

— Та той дрогира момичета, за да прави секс! За него това е чудесна възможност и ние ще направим всичко възможно да го подведем.

Савана вдига изискано рамене.

— Да вървим да му натрием носа! Заслужава най-голямото наказание и унижение!

* * *

Даниел седи на шезлонг до басейна с хайнекен в едната ръка, а с другата гали бедрото на едно съвсем младо момиче, вероятно първокурсничка. Обзема ме възмущение и желание да попреча на пъклените му замисли. Както каза Савана, време е да му натрием носа.

— Здравсти, Даниел — поздравявам с възможно най-любезен тон.

Той се обръща и сканира тълпата за братята. Не ги вижда и се обляга назад, като притегля момичето пред себе си като щит.

— Какво искаш? Зает съм.

Стържа по алеята с върха на обувките балеринки и мълвя:

— Искам да ти се извиня за онази вечер. Прекалих. Ти си Даниел Делапорт, а аз съм... — Повдига ми се, но се овладявам и довършвам изречението: — ... някаква дошла от улицата...

Момичето се размърдва притеснено и смотолевя:

— Извинете, но сестра ми май ме вика.

Измъква се от ръцете на Даниел. Той понечва да я задържи и аз използвам момента да я уверя:

— Само минутка и после пак е твой.

— Само минутка? Аз издържам много повече — подсмихва се Даниел.

Момичето се кикоти и бързо тръгва по алеята, тъй като ѝ е неудобно да ме гледа как се унижавам. Когато е достатъчно далеч, усмивката на ухажора ѝ изчезва.

— Какви са тия номера? — ядосано пита той.

— Дай ми втори шанс — навеждам се към него и деколтето ми се отваря още повече. — Направих грешка. Да ми беше казал какво искаш, нямаше да се държа така.

Не мога да повярвам, че изрекох всичките тези тъпотии. Очите му пълзят по зейналото ми деколте, а езикът му се плъзга по устните, сякаш е жадно животно.

— Братята ти не бяха доволни.

— Да, заради сцената, която направих. Те настояват да си мълча и да кротувам.

— И все пак си тук.

— Баща им ги накара да ме доведат.

— Искаш да им го върнеш ли?

— Нещо такова — лъжа аз. — Писна ми да ми нареждат да се държа като някой, който не съм. Аз съм по купоните и по забавите. Опитах да се държа прилично заради тях, но това не съм... аз...

Даниел изглежда заинтригуван.

— Край на преструвките. Ще правим каквото поискаш. Може и други да участват. Нали познаваш Валери? — Той кима и отново се втренчва в гърдите ми. — Казах ѝ за приятелките ти Зои и Надин. Предлагаме... — Поемам дъх, слагам ръка до коляното му и пошепвам в ухото му: — ... да ти покажем какво умеят момичетата от „Астор Парк“. Нали знаеш, че с Валери сме добри танцьорки?

— Така ли? — Очите му блясват.

— Можеш да правиш с нас каквото искаш.

— Всичко ли? — Интересът му нараства.

— Абсолютно всичко. Вземи и камерата си да направиш филм.

— Кажи къде — казва Даниел и пъха ръка между краката си. Ужас. Дано не започне да се опипва. Стисвам устни, за да не се издрайфам.

— В къщата до басейна. След пет минути. Ключът е у мен. Отдалечавам се, без да се обръщам. Ако не бях успяла да го подведа, щях да се изложа пред братята, но съм почти убедена, че го заблудих. Даниел Делапорт не би подминал златната възможност да унижи две

„някакви дошли от улицата“, да ги снима и да покаже падението им на другарите си.

Влизам в къщата. Валери стои до двата шезлонга, които със Савана са домъкнали през огромните прозорци. Почти цялата къща е със стъклени стени и гледа към океана. Момичетата са спуснали щорите, за да не се вижда отвън.

— Идеално сте се справили — усмихвам се аз.

Валери ми хвърля нещо и аз го улавям във въздуха. Колани на хавлии.

— Благодаря, Ела. Даваме го скромно, нали? Ще действаме без допълнителни атрибути, които само разсейват. Само с коланчета.

Сещам се за яхтата и за вързания Рийд.

— Добра идея. Къде е Савана?

— В тоалетната съм — обажда се тя.

Даниел чука на вратата.

— Шоутайм! — пошепвам аз и отварям.

ГЛАВА 28

— Хрумна ми, че може да ми кроиш номер, но видях, че братята ти пият и се забавляват, а Рийд е награбил Аби и целият му ум е в предстоящото чукане. — Даниел ме оглежда с похотлив поглед и се обръща към Валери. — Вал, не знаех, че си толкова развратна. Чудя се как не съм се досетил...

А трябваше, защото и ти си от простолюдието и мръсница като приятелката си, довършвам мисълта му.

Валери извива устни в неохотна усмивка. Ролята не ѝ се удава и бързам да отвлека вниманието му.

— С какво да започнем? — Прегръщам го през раменете и го повеждам към масата.

— Първо искам да ви погледам.

— Без увод? Направо към действие? — Бутам го към масата със замах и предлагам: — Малко танци?

Той се обляга на масата и кима.

— Добре. Само че искам да се опипвате без дрехи.

Валери се окопитва и го приближава.

— Едно масажче? Нали са ти правили масаж?

— Разбира се. В клуба на баща ми.

— Но не и от две момичета плюс щастлив край. Няма да бързаме. След масажа, ще ни гледаш колкото искаш. Първо се съблечи.

Даниел мисли няколко секунди и се съгласява.

— Аз съм пръв, а вие, кучки, след мен — намига той, като вероятно иска да покаже, че обръщението „кучки“ е шега. Ние обаче не се засмиваме и едва се сдържаме да не цапардосаме самодоволната му мутра.

— Дай да ти помогнем да се съблечеш — мило казвам аз. Даниел не подозира нищо. Би се усъмнил в Рийд или Гидиън, но не и в две никаквици, които само благодарение на богатите си роднини не работят на улицата. Така разсъждава той и затова играта ни е

сполучлива. Та Даниел Делапорт е син на съдия, състезател по лакрос и момче с отлична репутация. Кой би допуснал, че е такъв мръсник!

С Валери си налагаме и започваме да докосваме тялото му, но за наша радост той се съблича сам. Сваля шортите, боксерките и тениската със замах.

— Някои нямат търпение — прошепва Валери.

— Къде да застана? — пита той и облизва устни.

Валери слага ръце на кръста си и се прави, че избира място.

— Ето там — сочи тя куп възглавници до прозорците. Даниел коленичи на меките възглавници и нарежда:

— Хайде. И внимателно със зъбите. Не искам да ги усещам.

Това е последното указание, което позволявам да ми даде. Грабвам една купа за плодове и го удрям по главата.

— Какво, по дяволите, правиш? — хваща се той за тила.

Савана изхвърчава от тоалетната и размахва флакон с лак за коса.

— Казах ти, че купата е лека за главата му.

Напръсква очите му, той скача и се блъска в прозорците.

— Да ви го начукам! Ще ми платите тъпкано!

— Няма да го убиваме, само ще го обезобразим — предлагам през смях. — Да опитаме със свещниците. — Вдигам тежкия сребърен свещник и удрям Даниел по рамото, Савана стоварва другия върху главата му и той пада, зашеметен. Вие му се свят и с Валери го правим на вързоп само за минута — стягаме краката и ръцете му и връзваме на възел краищата на двата колана така, че Даниел не може да мръдне.

— Колко жалко, че нямаме лепенки. — Вземам един банан от купата с плодове и го оглеждам. — Може да му го тикнем в задника и да го залепим.

— Би било чудесно! — ахка Валери.

Савана излиза с друго предложение.

— Аз имам нещо за задника му.

Засилва се и го рита с всички сили, сякаш ударът на тежкия свещник в главата не беше достатъчен. Даниел крещи от болка. Савана се усмихва доволно, навежда се и шепне нещо в ухото му. После приглажда кичурите коса около красивото си лице и заявява:

— Момичета, аз приключих. Не искам повече да се занимавам с тоя боклук.

— Един момент — казва Валери и подхвърля една ябълка от ръка в ръка.

— Досещам се какво си намислила — усмихвам се аз.

Савана се засмива и напъхваме ябълката в устата на Даниел.

Сойер застава на прага и пита:

— Да не го убихте? Чухме го как вика.

— Савана беше склонна, но я възпряхме.

— Винаги съм я харесвал.

Савана и Валери се измъкват през страничните врати, които водят към плажа. Запалвам лампите и отварям щорите с дистанционното. Двамата със Сойер хукваме след момичетата, които вече ни чакат заедно със Себастиан.

— Ще ми се да присъствам на шоуто, но няма как — казва той.

На мен също ми се иска, но бяхме решили да не сме сред тълпата около голия Даниел. Ако някой от неговите хора разбере, че ние сме го подредили така, ще си изпатим. Близнаците са нашите бодигардове.

Чакаме да чуем олелията, която ще ознаменува началото на позорното шоу. До нас долитат ахкания и викове. Настъпва тишина. Паузата е дълга и вероятно безкрайна за вързания гол Даниел. Най-сетне се разнасят възклицания, подсвирквания и крясъци.

— Боже мой!

— Не може да бъде!

— Ама това е Даниел Делапорт!

Кой знае защо, но започвам да треперя. Облягам се на Сойер. Той ме прегръща и разтрива раменете ми.

— Не знам какво ми става... — промълвявам и вземам ментовите бонбони, които ми предлага.

— Падна ти свръхвисокия адреналин. Вземи си бонбон.

Съжалявам, но друго нямам.

Лапвам два бонбона. Може би захарта, а може би и съсредоточаването върху друга мисъл ме изкарват от шоковото състояние и спирам да треперя.

— Къде са братята ти?

Погледът на Себастиан ми подсказва, че знае от кой брат се интересувам.

— И те зяпат резила на Даниел. Помагат и за разпространението на точната версия на случилото се.

— И каква е тя?

— Даниел е ял бой от едно момиче.

— От три момичета.

— По-добре е, ако е едно — намесва се Сойер.

— Нямали да участвате във версията?

— Защо, за слава ли? И дума да не става. Ако татко научи, ще вземе да ни изпрати във военното училище. Стига ни, че взехме участие.

Врявата се засилва и откъм басейна се задават другите трима братя. Сойер ме помъква за ръката, Валери вика, че ще се прибере със Савана, аз ѝ махам и тичам с близнаците към брега. Другите ни следват.

— Как гледаше само! — подхваща Гидиън.

— Висулката му или беше се сбръчкала от студа, или е колкото чушле — отбелязва Истън.

— Ами цицината му! Ела, ти ли го подреди така? — чуди се Рийд. Вдигам ръце.

— Един по един, моля! Ще отговоря на всички.

Гидиън неочаквано разрошва косата ми и ме хвали.

— Чудесно се справи.

— Съвършено — потвърждава Рийд и одобрителният му поглед ме размеква.

Истън ме вдига и завърта.

— Ела, ти си върхът!

От басейна се носи глъчка и всички се обръщаме натам. Истън ме пуска на земята. Чуваме плясък. Дали някой падна в басейна?

— Той блъсна Пени Локуд-Смит! — вика някой и всички се смеят.

— Ето го, идва — обявява Гидиън.

Той е Даниел. Върви сред тълпата с гневно изражение. Истън пошепва в ухото ми:

— Не позволявай да те ухапе, че май има бяс.

Даниел спира на края на алеята и оглежда брега. Вижда ни, сочи ни и скача на пясъка с атлетичен замах, докато крещи:

— Ще ви убия! Всичките! Ти ще си първа, уличница такава!

Рийд ни поглежда с една от редките си усмивки.

— Може би ни заплашва? Ела е в опасност и това няма да се хареса на татко.

С най-спокойно изражение той ме бутна зад себе си, докато Даниел тича към нас само по шорти. Зад гърба му проблясват светлинките от телефоните на купонджиите, които искат да увековечат срещата ни. Братята застават пред мен и аз надничам зад гърбовете на близнаците.

Даниел се нахвърля с рев върху Рийд, който го удря с юмрук в брадата и го просва на пясъка.

ГЛАВА 29

Връщаме се развеселени вкъщи. Изпращам съобщение на Валери, за да се уверя, че двете със Савана са добре. Оказва се, че Карингтън и Монтгомъри живеят от двете страни на ъгъла на една и съща улица.

Истън върви до мен. Близнаците са пред нас и коментират боя на плажа.

— Рийд го нокаутира още с първия удар — смее се Сойер.

Себастиан кима.

— Нов рекорд!

Рийд и Гидиън вървят след нас и тихо разговарят. Двамата безспорно имат тайни, които Истън и близнаците не знаят. Това е доста разочаровашо, тъй като бях започнала да вярвам, че всички те са почти едно цяло.

Преди да влезем вкъщи, спирам и казвам на Истън:

— Ще се поразходя на плажа.

— Ще дойда с теб.

— Не се сърди, но искам да остана сама.

— Добре. — Той се навежда и ме целува. — Браво, *сестричке*. Отмъщението ти беше супер! Ти си моят нов герой.

Оставям обувките си на скалите и тръгвам пеша по мекия пясък. Луната осветява пътя ми. Чувам, че някой върви след мен. Няма нужда да се обръщам. Знам, че е Рийд.

— Не бива да се разхождаш сама.

— Защо? Да не би да мислиш, че Даниел ще изскочи иззад скалите и ще ме нападне?

Спирам и се обръщам към него. Дъхът ми спира, както винаги, когато е близо до мен.

— Не е изключено след позора, който му причини.

Засмивам се.

— Но ти го нокаутира. Сигурно лежи вкъщи с лед на лицето.

— Заслужи си го.

Гледам водата, а той гледа мен. Взорът му ме изгаря.

— Чакам да чуя — казвам уж на шега.

— Да чуеш какво?

— Още някоя и друга лъжа. Като тази, че онази нощ просто си ми направил услуга, че не ме искаш, бъра-бъра...

Той се засмива и аз не мога да повярвам.

— Ти се засмя? Рийд Роял се засмя! Обадете се във Ватикана, защото се случи истинско чудо!

— Ама че си и ти.

— Такава-онакава, знам, че ме харесваш.

След миг мълчание той процежда през зъби:

— Може би.

— Две чудеса за една вечер! — престорено ахвам аз. — Да не би да идва краят на света?

Рийд сграбчва кичур от косата ми и го дърпа.

— Достатъчно, Ела.

Стъпвам във водата, но тя е толкова студена, че изписквам и бързо се връщам назад.

— Мразя Атлантическия океан. Тихият ми харесва много повече.

— На Западния бряг ли си живяла? — едва ли не подигравателно пита той.

— На запад, на изток, на север и на юг. Навсякъде. Не се задържахме дълго на едно място. Най-много се задържахме в Чикаго. Една година. В Сиатъл живяхме две, но престоят ни беше принудителен, тъй като мама беше болна и нямахме избор.

— Защо се местехте толкова често?

— Заради работата на мама. Ако останеше без работа, отивахме там, където намереше, или пък се влюбваше и тогава живеехме при гаджето ѝ.

— Много ли гаджета имаше?

— Да. Често се влюбваше.

— Едва ли е било любов.

Поглеждам го въпросително. Рийд свива рамене.

— Това е сладост, а не любов.

— Може би. Но за нея беше любов. Родителите ти обичаха ли се?
— решавам да попитам.

Не трябваше да питам, тъй като забелязвам, че въпросът ми го притеснява.

— Според татко — да. Само дето той никога не се държеше като влюбен мъж.

Но аз чух как Калъм говори за Мария и според мен той я е обичал много. Не разбирам защо синовете му го отричат.

— Майка ви, ви липсва, нали?

Рийд не отговаря и аз добавям:

— На мен мама ми липсва всеки ден. Тя беше най-важният човек в живота ми.

— Била е стриптийзърка — подигравателно казва той.

— Е, и? — сопвам се аз. — Така плащаше сметките ни. Имахме покрив над главата. Ходех на уроци по танци.

— Когато се разболя, тя ли те накара да станеш стриптийзърка? — Сините очи ме пронизват.

— Не. Мама дори не знаеше. Казвах й, че съм сервитьорка. И не лъжех. Освен това работех на тираджийска станция, но парите не стигаха да платя сметките в болницата, затова откраднах личната й карта и започнах да работя в клуб. Не очаквам да разбереш. Ти никога не си се безпокоил за пари.

— Така е.

Вървим заедно и с всяка крачка се приближаваме все повече един към друг, докато голите ни ръце започват да се докосват. Кожата му е топла и ме побиват тръпки.

— Майка ми беше добра — казва Рийд.

Така твърдеше и Калъм. Сещам се за Дайна и нейните голи картини по стените и се питам как може двама приятели да се оженят за две толкова различни жени.

— Грижеше се за хората. Прекалено. Чудеше се как да им помогне.

— Беше ли добра към теб и братята ти?

Той кима.

— Обичаше ни. Беше всеотдайна. Със съвети, с помощ за домашните. Отделяше внимание на всеки от нас, за да не се чувстваме пренебрегнати. Всеки уикенд правехме нещо заедно.

— Какво например?

— Посещавахме музеите, зоологическата градина, гонехме хвърчила...

— Хвърчила?

— Ами да. Не ми казвай, че никога не си пускала хвърчило.

— Не съм. Но съм била веднъж в зоологическа градина. Едно от гаджетата на мама ни заведе. Беше на някакво забутано място. Имаше коза, лама и маймуна, която ме замеряше от клетката с лайна.

Рийд отмята назад глава и се смее. Толкова е секси!

— Оказа се, че зоологическата градина е тайна явка. Гаджето е ходело там да си купува трева.

Детството ни е несравнимо и макар да не го показваме, и двамата мислим за това.

Пръстите му докосват ръката ми. Затаявам дъх и се надявам да я хване, но той не го прави и аз съм много разочарована.

Спирам и го гледам в очите. Опасявам се, че забелязва копнежа ми. Погледът му се разсейва и ме обзема смут.

— Знам, че ме харесваш — казвам.

Мускулите на брадичката му потрепват.

— И ме искаш.

Още едно потрепване.

— Рийд, защо по дяволите, не го признаеш? Какъв е смисълът да лъжеш?

Обръщам се и си тръгвам. Той ме дърпа, раменете ми опират в широките му гърди и дъхът ми секва. Устните му са до ухото ми.

— Искаш да ти го кажа ли? Да, така е, искам те.

Прилепя тяло до мен и аз усещам възбудата му. По гръбнака ми плъзват тръпки. Обръща ме с лице към себе си и ме целува. Целувка-лава. Езикът му е между зъбите ми и жадно ме поглъща. Ръцете ми се спускат от раменете към кръста му. Той изстенва и обгръща ханша ми, като го притиска с кръгообразни движения на бедрата. След още една главозамайваща целувка ме пуска и залита назад.

— Догодина отивам в колеж и най-вероятно няма да се върна тук — говори дрезгаво Рийд. — Не съм чак такъв егоист, та да започна нещо, което да не мога да довърша. Няма да ти причиня това.

Не ме интересува. Искам го дори за много кратко време. Не му го казвам, тъй като не бих могла да го разубедя.

— Да се прибираме — промълвява той.

Следвам го мълчаливо. Устните ми тръпнат от целувката, а сърцето ми е свито.

* * *

Унасям се, когато вратата се открява. Само след секунда съм напълно разбудена.

Рийд ляга до мен. Не продумва. Не виждам изражението му, но усещам топлото му тяло. Горещата му длан гали лицето ми, улавя брадичката ми и завърта главата ми към неговата.

— Какво правиш?

— Реших да бъда егоист — с мъка произнася той.

Залива ме щастие. Обгръщам врата му с две ръце и го прегръщам.

— Но само тази вечер — предупреждава ме Рийд.

— Вече съм го чувала.

— Този път говоря сериозно. — Целува ме и най-малкото ми намерение, за каквато и да е съпротива потъва в трескавото сливане на устните.

Езикът ми докосва неговия, силните му бедра и твърдият член се впиват в тялото ми, устните ни са слепени.

Той диша учестено. Плъзга ръка между краката ми, пръстите му потъват дълбоко, дълбоко и аз стена. Галим телата си под дрехите и сме все така слети в целувка.

Много скоро в мен избухва огнен заряд, последван от бездиханност и неописуемо чувство на блаженство. Рийд потреперва от задоволство и изстенва на свой ред.

Лежим прегърнати и се целуваме сякаш безкрай. Не искам да си тръгва. Искам да остане завинаги.

Но на сутринта отново го няма.

Питам се дали съм сънувала, но долавям мириса му на възглавницата. Шампоанът му, сапунът, уханието на афършейва. Истина е. Той е бил в леглото ми. А сега го няма и дори слънчевите лъчи в стаята не могат да разсеят тегнещото разочарование.

Сепвам се от силни крясъци. Скачам и отварям вратата.

— Този път няма да ти се размине! — вика Брук. — Не и този път, Калъм Роял!

ГЛАВА 30

Истън подава глава от стаята си. Косата му стърчи във всички посоки и очите му са зачервени.

— Какво става? — мърмори той.

Поглеждаме към фоайето. Калъм и Брук стоят един срещу друг в едва ли не смехотворна поза — тя е с цяла глава по-ниска от него, но е в застрашителна поза и забива острия си нокът в гърдите му.

— Аз имам право да съм тук!

— Не, нямаш. Ти не си Роял, нито О'Халоран. Това не е твой дом.

— Тогава къде е *моят* дом? Защо търпя тези унижения? Отнасяш се с мен като с любовница, а не като с приятелка! Къде е пръстенът ми, кажи? *Къде, по дяволите, е той?*

Не виждам лицето на Калъм, но долавям яда му.

— Жена ми още не е изстинала!

Усещам как Истън изтръпва, хващам ръката му и силно я стискам.

— Искаш да се ожения, сякаш това е нищо и никаква работа.

— Две години! Тя е мъртва от цели две години! Преживей я най-сетне!

Калъм залита, сякаш го е ударила.

— Повече няма да търпя! Край! — Брук яката сграбчва ризата му и я стиска в дланта си. — *Край!*

После тръгва към вратата, тропайки с високите си токчета.

Той не понечва да я върне и тя се обръща.

— Изляза ли, няма да се върна!

— Внимавай вратата да не те блъсне на излизане — казва Калъм с леден тон.

Истън се усмихва.

— Ти си чудовище! — вика Брук и отваря вратата с такъв силен замах, че нахлуият въздух се усеща чак на втория етаж.

Вратата се трясва и русата глава и минироклята се отдалечават по алеята.

Настъпва тишина. Зад гърба си усещам движение. Братята стоят до перилата. Близнаците са полузаспали. Гидиън изглежда смаян. Изражението на Рийд е почти непроницаемо и все пак забелязвам тържествувания лъч в очите му.

Истън не крие радостта си и клати доволно глава.

— Не мога да повярвам!

Калъм го чува и поглежда нагоре. Смутен е, ала не и нещастен.

— Татко, велик си! — усмихва се Истън. — Поздравявам те!

Калъм го поглежда уморено и се обръща към мен:

— Ела, слез за малко в кабинета. Искam да поговорим.

Прехапвам устни. Имам чувството, че се е скарал с Брук заради Стив. И мен. Инак защо ще споменава, че тя не е нито Роял, нито О'Халоран?

— Върви — насърчава ме Рийд.

Отново се подчинявам и не съм сигурна, че това ми харесва. Той като че ли има власт над мен и аз инстинктивно му се покорявам.

Слизам с нежелание в кабинета. Калъм вече държи чаша с уиски.

— Добре ли си? — питам тихо.

— Да. — Той маха с ръка и разплисква пълната до ръба чаша. — Съжалявам, че се събуди от кавгата.

— Сигурен ли си, че сте приключили? — Жал ми е за Брук. Видях лошата ѝ страна, но към мен беше и добра. Или поне така си мисля. Тази жена е доста костелив орех.

— Надявам се. Не че не е права... Две години са доста време за една жена, която очаква предложение. — Калъм отпива и оставя чашата на бюрото. — Завещанието ще бъде прочетено след две седмици.

— Какво завещание?

— Завещанието на Стив.

— Защо чак сега? Мислех, че вече е прочетено.

— Отне време за уточняване на наследството на имотите. А и трябваше да те намерим.

— Нали може да не присъствам? Дайна би трябвало да наследи всичко като негова жена.

— Нещата са доста по-сложни и трябва да присъстваш. Както и аз, тъй като съм законният ти настойник. Дайна е в Париж, но ще се върне след две седмици. Няма да има проблеми, ще видиш.

Няма да има проблеми с Дайна О'Халоран? По-скоро ще бъде точно *обратното*.

— Щом трябва да дойда, ще дойда — съгласявам се. — А сега трябва да вървя. Той кима и надига чашата.

* * *

Калъм излиза малко след мен. Отива да играе голф. Според него вкарването на топките в осемнайсетте дупки успокоява. Тревожа се за пиенето му, но си повтарям, че съм само на седемнайсет, а той е възрастен мъж и трябва да носи отговорност за постъпките си.

Братята излизат един след друг. Гидиън се връща в колежа. Винаги изглежда по-щастлив на заминаване.

Оставам сама. Претоплям останалия от вечеря киш и решавам да се разходя на плажа.

Само от месец живея тук, но всеки ден е изпълнен със събития. Непрекъснато се случва нещо и макар невинаги да е приятно, поне не съм сама. Осъзнавам, че не обичам да съм сама. Хубаво е, когато имаш приятели и семейство, пък дори да не е съвсем нормално.

Може би затова Гидиън се връща често у дома...

— Остави ли ми малко? — сепва ме гласът на Рийд.

Подскачам с ръка на сърцето.

— Уплаши ме! Мислех, че си излязъл с Истън.

— Не съм. Какво има в хладилника?

— Храна.

Той дръпва косата ми закачливо — или ми се иска да е така — и дълго гледа вътре, а от отворената врата лъха студ.

— Какво търсиш? — Вместо да ям, гледам сексапилното му тяло и потрепванията на мускулите, докато тършува.

— Да се надявам ли, че ще ми направиш сандвич?

— Отговорът е не.

Рийд затръшва вратата на хладилника, сяда на масата до мен, грабва вилицата ми и налапва половината киш.

— Това е мое! — Опитвам да придърпам чинията си, но той не я пуска.

— Сандра би искала да си го поделим!

Не мога да се преборя с него. Може би ще трябва да тренирам вдигане на тежести. Той ме дръпва, загубвам равновесие и се оказвам в скута му.

Обхваща ханша ми с две ръце и ме целува въпреки опитите да се изплъзна. Откликвам на мига и жадувам за дрезгавия глас, който ме уверява колко силно съм желана. Когато отлепяме устни, промълвявам:

— Не остана да спиш при мен.

Опасявам се, че ще ме засегне с отговора си, ала Рийд казва:

— Искях да остана, но...

— Но?

Усещам как губя и последната си капчица гордост, но слабостта ми не го отблъсква.

Той прокарва пръсти през косата ми.

— Не разчитам на волята си, когато съм с теб. Особено ако остана цяла нощ. Трябва да ме затворят заради половината неща, които си мисля.

Толкова ми е приятно да го слушам, та чак ми прималява, но казвам:

— Много мислиш.

Отговаря с дълга въздишка, в която долавям и нетърпение, и циничност, и шеговитост. Отново ме целува. Ала целувките не ми стигат. Издърпвам ризата му, а той пъха ръце под тениската ми и надолу към шортите. Притискам се в него, изцяло устремена към задоволството, което само той може да ми даде.

Пред кухненската врата се чуват стъпки.

— Чу ли нещо? — пошепвам аз.

Рийд се надига и ме понася към коридора. Оглежда го все така с мен на ръце. Няма никого. Пуска ме на пода, плясва ме по дупето и предлага:

— Облечи си банския.

— Защо? — Искам да остана в скута му и да продължим да се целуваме, но той тръгва и отговаря през рамо:

— Защото отиваме да плуваме.

Въздишам и се качвам в стаята. На няколко крачки от прага виждам Брук. Ами ако е влизала и е взела парите ми?

Оглеждам я. Няма чанта, а дрехите ѝ са толкова тесни, че няма къде да скрие пачката. И все пак защо е била в стаята ми?

— Какво правиш тук? — настоятелно питам аз.

— О, Ела! Новата принцеса на замъка Роял!

— Нали каза на Калъм, че няма да се върнеш?

— Ще ти се. — Тя премята дългата си руса коса на една страна. Отдавна няма следа, от каквото и да е добро чувство към мен.

— Не доближавай стаята ми — заявявам аз. — Говоря сериозно. Видя ли те още веднъж, ще кажа на Калъм.

— На твоя спасител, който те измъкна от улицата и те доведе тук. Всъщност той спаси и мен — горчиво добавя Брук. — Но помни, че ние сме за еднократна употреба. Не го забравяй! Животът ти сега е като на принцеса от вълшебна приказка. Но такива приказки няма. След бала момичетата като нас се превръщат в тикви.

Очите ѝ заблестяват със сдържани сълзи. Тъжно ѝ е и ми е жал за нея.

— Брук, искаш ли да ти извикам такси?

— Ще му писне и от теб — продължава тя, без да ме чува, тъй като ѝ е необходим слушател. — Ще видиш.

— Благодаря за прозрението. А сега е време да тръгваш.

Подкрепям я надолу по стълбите, но тя се дърпа. Смее се истерично и заявява с нацупени яркочервени устни:

— Скъпа моя, аз отдавна държа на кайшката всичките Роял.

Омръзва ми да я слушам. Само хленчи и оплюва семейството. Търпението ми се изчерпва. Прибирам се в стаята и затръшвам вратата. Тичам в банята и проверявам дали парите са на място. Отдъхвам си, когато напипвам пачката. Трябва веднага да я скрия на достъпно само за мен място. Веднага!

* * *

— Какво има? — поглежда ме учудено Рийд, щом ме вижда на терасата.

Не мога да отговаря, тъй като зяпвам — гърдите му са широки и мускулести, а шортите са няколко пръста под пъпа и сякаш ще се смъкнат всеки миг. С най-сексапилния мъж на крачка от мен срещата ми с Брук избледнява и изглежда толкова маловажна.

— Ей, Ела! — шеговито повишава тон той.

— Какво? Ох, извинявай! — Поклащам глава и идвам на себе си. — Заварих Брук на площадката пред стаята ми. Не съм сигурна, но мисля, че е влизала.

Покоите на Калъм са в другия край на къщата. Стълбището я разделя на две крила — в едното се разполагат момчетата, а в другото — бащата. Гостите спят на първия етаж. Какво търсеше Брук в нашето крило?

Рийд се намръщва и се запътва към къщата.

— Трябва да сменим кода на вратата.

— Аха... — Не мога да откъсна очи от тялото му.

Рийд ме вдига и ме пуска в басейна. Плюя вода и ритам с крака.

— Защо ме хвърли? — негодувам аз и отлепям мокрите кичури от лицето си.

— Имаше нужда да се охладиш — подсмихва се той.

— Виж кой го казва! — Изскачам от басейна и се втурвам към него.

Рийд побягва и няма смисъл да го гоня, тъй като е много по-бърз от мен. Трябва да го измамя. Преструвам се, че се блъсвам в един шезлонг.

— Добре ли си? — приближава той.

— Ударих крака си.

Рийд се навежда и аз го бутам в басейна.

— Много си била силна — подигравателно казва той и разтриса глава, за да се отърси от водата.

— Ами да, да не би сам да падна!

— Ела при мен. И без това си мокра.

— Ако дойда, ще ме потопиш.

Рийд вдига два пръста.

— Няма. Честна скаутска.

— Това е поздрав на Вулкан, а не скаутска клетва.

— Вулканският поздрав е с четири пръста. — Той плясва с две ръце във водата и ме опръсква. — Хайде, идвай, че да не дойда аз.

— Ще скоча само защото искам, а не защото ми нареждаш.

Поглежда ме и отново ме напръсква.

Засилвам се и свита на кълбо цопвам до него. Рийд се залива от смях, докато потъвам.

Десетина минути опитваме да се удавим един друг. Неволно дърпам шортите му, а той докосва бикините ми. Тялото ми откликва и на най-лекия допир.

При следващото гмуркане Рийд улавя китките ми и ме издърпва над водата. Сяда на ръба на басейна, а аз подавам глава срещу него.

— Да не би да искаш да ме обезгациш? — пита той.

— Просто плувам — мигам невинно аз. — Невинна съм, господин полицаи.

Рийд прокарва пръст по зърната ми.

— Не ми се виждаш невинна.

Погалвам прасеца му и се усмихвам.

— Студено е. Затова са щръкнали.

— Налага се да те стопля.

Откопчава сутиена на банския ми и го пуска във водата. Когато докосва гърдите ми, обикновено затварям очи, но този път не мигам и се наслаждавам на еротичното преживяване. Рийд гризва леко зърната ми, близва ги и ги поема в устата си.

Боже мой.

— Ще се удавя — едва изричам аз.

Той вдига глава и ме гледа закачливо.

— О, това е недопустимо.

Издърпва ме от водата и ме повежда към къщата до басейна.

* * *

Стоварваме се без дъх на дивана, той лежи, а аз сядам върху него. От косата ми се стича вода. Рийд повдига и спуска ритмично ханша си, дърпа бикините ми и аз дишам все по-учестено. Когато ги сваля, погледът му се замъглява и той признава:

— Искам те от мига, в който те видях.

— Наистина ли? — усмихвам се аз. — От оня първи миг, в който ме зърна от стълбите и само дето не ме уби с поглед?

— Да. Беше облечена като гаврош с онази закопчана до врата мъхната риза. Гледаше ме толкова омразно и все пак беше най-привлекателното момиче на света.

— Май представите ни за привлекателност са различни.

Той се засмива.

Докосвам гърдите му и те подпалват дланите ми. Навеждам се да го целуна и той ми отвръща с такава жар, че не мога да дишам. Устните ни се сливат. Плъзгам ръце по гърдите му, дъхът му секва, а мускулите трептят под пръстите ми.

Приятно ми е да знам, че го възбудям. Възбудям *Рийд Роял*, който не се усмихва и е винаги навъсен, който крие чувствата си зад сто ключалки и никой не може да стигне до тях.

В този миг обаче няма тайни. Желанието да ме има, е изписано на лицето му. Усещам го в прегръдката му.

Устата му не пуска езика ми, а пръстите му си играят със зърната на гърдите ми и ме подлудяват.

Дишам тежко, а Рийд мълви:

— Отново мисля само за себе си...

— Но това ми харесва — насърчавам го аз.

Ръката му е в бикините ми.

— Искам да ти е добре — казва той и затварям очи на вълните на неописуемото удоволствие. Дъхът ни е толкова горещ, че замъглява прозорците.

— Рийд... — промълвявам името му и потъвам в забвението на страстта. Когато идвам на себе си, виждам усмихнатото му, доволно лице.

Присвивам очи и ми се иска да го плесна заради умението му да ме накара да загубя контрол, но това би било глупаво, тъй като, о, боже, изпитвах такова блаженство...

Решавам, че ще бъде добре да разменим ролите си, за да тържествувам над него. Бутам го да легне по гръб и целувам гърдите му милиметър по милиметър.

Дъхът му хрипти. Устните ми спират под колана на опънатите от възбуждения пенис шорти.

— Рийд?

— Да? — Той затваря очи в очакване.

— Може ли да ме научиш как се прави... нали разбираш...

Той отваря рязко очи и сякаш едва се сдържа да не ми се подиграе. Това не ми е приятно, но не го показвам.

— Ами да, защо не.

— Ако не искаш, няма да...

— Искам. — Отговаря толкова бързо, че ме напушва смях. — Искам, и то много.

Събува шортите си. Навеждам се и сърцето ми бие още по-силно. Искам да правя всичко както трябва, но той ме гледа и това ме притеснява.

— Наистина ли не си го правила преди? — дрезгаво пита той.

— Не. — Кой знае защо, но липсата ми на опит го смущава. — Защо, това проблем ли е?

— Аз съм голям идиот. Като се сетя какви неща ти наговорих на яхтата... Би трябвало да ме мразиш.

— Не те мразя. — Погалвам коляното му. — Научи ме как да ти доставя удоволствие.

— Вече ми доставяш. — Прокарва ръка в косата над врата ми, а очите му са притворени. Хваща пръстите ми, обвива с тях пениса си и шепне: — Използвай и ръката си, Ела.

Стягам и отпускам пръсти все едно държа помпа и питам:

— Така добре ли е?

— О, да. Много добре.

Осмелявам се и поемам с уста върха на пениса, като го всмуквам. Рийд почти скача и изрича:

— А това е още по-добре.

Усмивам се. Приятно ми е, че му доставям такова удоволствие. Може и да нямам опит, но компенсирам с ентусиазъм и старание. Искам да го накарам да изпита моето забвение.

Той не спира да гали косата ми и желанието ми скоро се сбъдва. Рийд трепери под мен, аз се надигам и лягам върху него, той ме притиска и казва:

— Не го заслужавам.

Не знам какво има предвид, но не успявам да го питам, тъй като на стъклениците врати се чука.

— Сестричке! Братко! Край на чукането! — залива се от смях Истън.

— Изчезвай! — вика Рийд.

— Ще ми се да изчезна, но татко се обади. След малко се прибира, за да ни заведе на вечеря.

— Тъкмо сега ли! — Рийд сяда и поглежда голите ни тела. — Трябва да се облечем. Татко ще полудее, ако ни завари така.

За пръв път се питам как ли би реагирал баща му на нашите отношения. Калъм бди и се грижи за мен цял месец или от мига, в който се озовах тук. А и преди да ме доведе в дома си. Смятам, че не би одобрил отношенията ни.

Гледам голия Рийд, който обува шортите си, и си казвам, че Калъм не само не би одобрил, а би се *вбесил*.

ГЛАВА 31

— Ела! — Калъм ме вика от фоайето под стълбите след около половин час.

— Имам нещо да ти покажа!

Затискам глава с възглавницата. Не искам да изляза от стаята, а да си лежа и да си мисля за прекрасното преживяване в къщата до басейна.

Не желая да се тревожа за мнението на Калъм, в случай че научи за мен и Рийд. Искам да остана сгушена в розовия си пашкул и да си мисля само за онова, което се случи преди малко. Беше толкова хубаво и истинско, че нищо не би могло да развали спомена от преживяното.

Истън думка по вратата.

— Хайде, Ела. Гладен съм, а татко не позволява да тръгнем, преди да слезеш.

— Идвам.

Скачам от леглото и обувам любимите си яхтени обувки. Толкова са удобни. Може би носенето им не на яхта е проява на лош вкус, но това не ме интересува.

Всички ме чакат във фоайето и ме гледат някак особено. Изражението на Рийд е многозначително, а Калъм се е ухилил до уши.

— Не може ли да не ме гледате? Притеснявате ме — мърморя аз.

— Излез да видиш какво те чака отвън. Тогава всички ще гледаме в него.

Обзема ме неволна радост. Предполагам, че колата ми — или по-точно колата, която Калъм ми купи, — е пристигнала. Истън ме хваща заръка и ме помъква навън. Другите ни следват.

До широките стъпала е паркиран двуместен кабриолет. Кремавите седалките са кожени, дървото е тъмно и блести. Металът на волана е ослепителен.

Най-смайващ е цветът. Не е розов. Не е червен. А кралско синьо: *роял блу*. Същото синьо като на самолета, с който долетях, и като на визитките на Калъм.

— Боядисаха я в завода ни в Калифорния. Цвят „роял“, патент на „Атлантик Авиейшън“.

Рийд ме побутва по дупето и аз тръгвам към колата. Толкова е нова, чиста и красива, че не смея да отворя вратата.

— Готова ли си да я подкараш?

— Не — признавам аз.

Смеят ми се, ала не подигравателно, а добронамерено. Сърцето ми трепва. Може би това е наистина моето семейство? Мисълта събаря и последните няколко бариери.

Калъм ми подава ключовете и лист хартия.

— Сертификат за собственост. Каквото и да се случи, колата е твоя. Това означава, че дори да си тръгна, ще мога да я взема! Но засега ме е страх дори да седна в нея.

Рийд отваря вратата до шофьорското място и се настанява на седалката.

— Хайде да поразходим синята красавица!

Всички ме гледат очаквателно и нямам избор, освен да седна на шофьорското място. Рийд ми обяснява как да дърпам седалката напред, да накланям кормилото и да пускам радиото, което е като че ли най-важната придобивка.

Моторът забоботва само с натискането на един бутон и потегляме.

— Мразя да карам — признавам, докато се носим по пътя пред къщата. Стискам кормилото и не мога да вдигна повече от двайсет и пет мили. Къщите от двете страни са с огради и високи порти или отбиващата се алея няма край и сградите не се виждат зад дърветата и пълзящата бугенвилия. Рийд е облегнал ръка зад гърба ми и си играе с краищата на косата ми.

— Радвай се, че ме имаш, Ела, защото аз обичам да карам.

— Дали наистина те имам? — Добре че трябва да гледам пътя, а не сините му очи.

— Мисля, че да.

Имам чувството, че ми порастват криле.

— По всичко личи, че ти е било приятно — казва Калъм, когато се връщаме.

— Беше страхотно. — Замаяна съм от радост и го прегръщам. — Толкова си добър с мен. Благодаря ти. Благодаря ти за всичко.

Калъм се стъписва от емоционалния ми изблик, но също ме прегръща. Момчетата негодуват, че умират от глад, и най-сетне отиваме в близкия стек хаус, където изяждат стекове не за едно, а за пет семейства.

Когато се прибираме, бързо се качвам в стаята, за да прибавя към каталога с прекрасни преживявания още едно: след *орална любов* написвам *карането на новата кола*.

Късно през нощта, когато и малките мишлета са приспани от майките си, Рийд се вмъква в стаята и се сгушва до гърба ми.

— Сънувах най-хубавия сън — измърморвам аз.

— Какво сънува? — небрежно пита той.

— Спа при мен и ме прегръща цяла нощ.

— Хубав сън. Харесва ми.

На сутринта го няма, но долавям мириса му по завивките.

Слизам в кухнята и го виждам на масата.

— Нямах ли тренировка? — Да не би пък да е решил да ме закара на работа?

— Не мога да те пусна да караш сама новата кола. Трябва да свикнеш да я управляваш дори полузаспала.

— Снощи толкова хубаво си спях, ама дойде един голям мечок и ме разсъни — казвам и усещам как сърцето ми ще изскочи от вълнение.

— Това е друга приказка — заявява Рийд и подръпва косата ми.

— Коя по-точно? „Аладин“? Щом летим като на вълшебен килимче...

— Такъв ли ти се струва моят малък Рийд? Вълшебен, а? — прихва той. Изчервявам се и смехът му се засилва още повече. — Ама ти наистина си девица!

С все още пламтящо лице вдигам ръка и потвърждавам:

— Да, такъв е твойт вълшебен...

— Пенис! Е, хайде, девице мила, кажи пе-нис!

— Ти си *пенис*! — ядосвам се и вървя сърдито до колата.

Рийд закопчава колана и ме целува. Ядът веднага ми минава.

В пекарната не вървя, а летя и съм в прекрасно настроение през целия ден. В училище срещам Рийд няколко пъти, но си разменяме само тайни погледи и едно намигване от негова страна. По-добре, че

не разговаряме, защото не искам никой да забележи, че имам нещо с „доведения“ си брат.

На обяд с Валери се изненадваме от поканата на Савана да седнем на нейната маса. Операция „Долу Делапорт“ е успешна, но Савана все още е сдържана с мен.

След часовете се излежавам на южната морава в училище и пиша домашните си, докато Рийд и Истън тренират. След това Рийд ме закарва вкъщи, като през цялото време държи ръката си на раменете ми.

Оказва се, че Калъм е заминал по работа в Невада и къщата е на наше разположение до събота. Ура!

* * *

Вечерта Рийд пристига в стаята ми и вдигам очи от учебника.

— Позволявам ти да влезеш, заповядай — шегувам се аз.

Той оставя купа с пуканки на нощното шкафче и наднича в минибарчето.

— Има ли нещо, на което да не пише „диетично“?

Отива до отворената врата и казва на някого:

— Донеси бира. Ела има само диетични боклуци.

— Добре — чува се от коридора.

— Какво става? — сядам в леглото.

— Ще гледаме мача.

— Кой ще гледаме мача?

— Аз, ти и Истън.

Рийд сяда на леглото до мен и аз го поглеждам с почуда.

— Двамата се събираме, но за Истън няма място.

— Има, има.

Вдига ме, настанява ме в скута си и ме прегръща.

Истън се появява след минута и сяда на моето място. Рийд взема купата с пуканки и пуска телевизора.

— Къде са близнаците? — За миг си представям, че довтасват и търсят място на вече тясното ми легло. Все едно да пъхаш размер Б в сутиен А.

— У Лорън са — отвърща Истън и пъха шепа пуканки в устата си.

— И двамата?

— Интересен въпрос за близнаците, нали? По-добре да не знаеш отговора.

Млъквам. Дори да имам още въпроси, надали ще получа отговор. Мачът започва и двамата не ме забелязват. Крецят, ахкат и пляскат с ръце. Аз се любувам на стегнатите дупета на играчите и се подсмиввам на двусмислените коментари — как онзи с топката трябва да я забие в дупката и как противниковият отбор не успява да проникне достатъчно...

Седя в скута на Рийд и ми е приятно. От време на време разтрива гърба ми или прокарва ръка през косата ми. Ласките му са неосъзнати, сякаш сме гаджета от няколко години, и сърцето ми се изпълва с радост като на жадно коте, което утолява жаждата си. Мисля си, че едва ли щях да прекарам нощта по по-приятен начин.

Резултатът е все още неясен. Преляждам с пуканките, става ми скучно и се унасям. Събужда ме телефонът на Истън. Той става, за да говори, а Рийд се изтяга на леглото.

— Кой звънна? — сънено питам аз.

— Не знам. Спеше ли?

— Не. Само си почивах. Как върви мачът?

— „Лайънс“ размазва „Тайтънс“.

— Това истинските имената на отборите ли са, или ти ги измисли?

— Това са истинските имена.

Усещам топлия му пръст на колана на панталонките си.

— Свършихме ли с мача? — Въпросът ми е по-скоро намек.

Сините очи ме гледат страстно. Рийд ляга върху мен и ме притиска между краката и ръцете си.

Целува ме леко и в този миг Истън се втурва в стаята и крещи:

— „Лайънс“ отбеляза точка!

Брат му въздиша и ляга до мен.

— Видя ли колко е добре, ако се чука на вратата — шепна аз, а Истън засилва звука на телевизора.

Рийд скръства ръце и сумти недоволено. Отборът в синьо и сребристо с лъвове на каските лети по терена. Противниците са с

пламтяща буква Т на каските и не се справят добре със защитата. Сините бележат тъчдаун след тъчдаун. Резултатът е изравнен.

Истън пребледнява, когато свирят край на мача.

— Колко заложи? — пита брат му.

Истън, който твърди, че е наследил пристрастеностите от майка си, свива рамене, сякаш това не е важно.

Рийд стисва устни, за да не му кресне, и казва:

— Както и да е, ако имаш нужда от нещо, ще ми кажеш.

— Разбира се. А сега трябва да говоря по телефона. Лека нощ. И не прави нищо, което аз не бих направил — налага си да се пошегува Истън.

— Той има проблем със залаганията, нали? — питам, когато излиза.

— Може би. Както и с пиенето. Но го прави от скука, а не защото е пристрастен. И все пак аз не съм психиатър...

Не се сещам какво да кажа и смотолевям:

— Съжалявам.

— Нито ти, нито аз можем да му помогнем.

По изражението му се досещам, че не мисли така.

— Отивам да спя — надига се Рийд.

Преодолявам желанието си да го помоля да остане и тихо казвам:

— Добре.

— Тази вечер не ставам за компания.

Запътвам се към банята. Тъжно ми е, че не остана при мен. Рийд ме хваща за ръката.

— Малко съм изнервен и не ми се ще да ме търпиш такъв.

— Това да не е елегантен вариант на дузпата: „Вината не е в теб, а в мен“?

— О, не. Всъщност искам да кажа, че си твърде секси и ми е много трудно да не те награбя.

Забивам пръст в мускулестите му гърди.

— Кой казва, че не трябва да ме награбиш?

Рийд хваща пръста ми и пита:

— Готова ли си, Ела? Готова ли си за всичко?

Мълча. Мълчанието ми е отговор. Той погалва бузата ми с върха на носа си.

— Струва ми се, че не си, и това е добре. Не настоявай да спя до теб, тъй като много се измъчвам. Непрекъснато се събуждам от близостта на тялото ти.

Изведнъж ме обзема болезнен копнеж на места, в които не бях усещала болка. Сещам се за къщата до басейна, облизвам устни и предлагам:

— Може да правим други неща.

Рийд въздиша дълбоко, заравя лице в шията ми и мълви:

— Няма защо да бързаме. Ще го направим както трябва и когато му дойде времето. — Въздиша още веднъж, отдръпва се и маха кичура коса от очите ми. — Съгласна ли си?

Няма смисъл да противореча. Познавам го добре. Реши ли нещо, край. Очертава се една самотна нощ.

— Да. — Заставам на пръсти и го целувам по бузата, но той извърта глава и устните ни се докосват.

Следва дълга и нежна целувка, която лекува наранените ми чувства. Приятно ми е да усещам прегръдката на силното му тяло.

А когато късно след полунощ се връща и се пъха в леглото ми, изчезват и последните следи от предизвиканата от отказа му горчивина.

ГЛАВА 32

На обяд в четвъртък Валери заявява без заобиколки:

— Разкажи ми за теб и Рийд.

Опитвам да изглеждам колкото се може по-невинна и отговарям:

— Не знам за какво говориш.

— Вчера пред кабинета по биология те е дръпнал за косата.

— Това сериозна закачка ли е? — прихвам.

Тя кима.

— Рийд не показва чувства. Дори когато ходеше с Аби.

Сбръчквам нос. Не ми е приятно да чувам имената им едно до друго.

— Той дори я избягваше. Не я целуваше. Не държеше ръката ѝ. Тя ходеше на мачовете му, но Рийд играеше и не са се натискали на игрището. — Валери присвива очи, сякаш ги вижда, а на мен започва да ми се повдига. — Виждахме ги заедно само на купони. Така че пипането на косата ти е безспорен знак.

Не вдигам очи от органичния обяд — бяло пилешко и зеленчуци от местните ферми — за да не се издам.

— Сключихме примирие и затова... — обяснявам.

Валери ме измерва с поглед, но не задава повече въпроси, тъй като ми е приятелка и не иска да ме притеснява.

Хващам ръката ѝ, притискам я до сърцето си и казвам с усмивка:

— Тук има място само за теб!

Тя стиска гърдата ми на шега и се засмива.

— И така трябва, малка мръснице!

После лапва един морков и ме уведомява за купона в „Мунлайт Къб“, който е за навършили осемнайсет.

— Искаш ли да отидем?

Колебая се. Дали да пратя съобщение на Рийд и да го питам какво ще прави? Но тогава Валери съвсем ще се усъмни, пък и каквото и да има между мен и него, трябва да имам свой собствен живот.

— Искам.

Свършваме с обяда и тръгваме по коридора.

— Ще танцуваме ли в клетка? — усмихвам се аз.

— Ще откажем само ако се разбере, че папата не е католик.

— Ще ми трябва ли нов тоалет?

Приятелката ми клати глава в престорено учудване.

— Все едно е първият ти ден тук! Вече трябва да си наясно с тези неща.

— Ще те взема след работа — казвам.

— Как така? Имаш кола? — сграбчва ръката ми тя.

— Кабриолет. От Калъм.

Валери подсвирква оглушително и всички в коридора се обръщат.

— С нея ли дойде? Искам да я видя — пляска с ръце.

— Не съм с колата. Рийд ме докара на път за тренировка.

— Докога ще се преструвате, че не сте гаджета? — избухва Валери.

— Докато може.

Колкото и да ѝ се иска, повече от това няма да научи.

* * *

Както очаквах, Валери се влюбва в малката ми кола. Двете отиваме в един не толкова скъп мол. Цените са поносимо високи и нямам чувството, че съм дала заплатата си за дрехи. Прибираме се и когато свършвам с прическите ни и със силния нощен грим, Валери се харесва толкова много, че решава да си направи селфи и да го изпрати на Там.

— Дай на мен. — Вземам телефона ѝ и я снимам няколко пъти.

Там и Валери имат прекрасни отношения, макар че въпреки обещанието си, той не дойде миналата седмица.

— Сигурно ти е много трудно — казвам, като си представям как бих се чувствала, ако Рийд е в колеж, заобиколен от толкова много хубави и по-големи момичета.

— Трябва да му вярвам, няма как. Изпращам му много снимки.

— Голи снимки?

— Да. Палави снимки, но без главата — за всеки случай.

Може някой да погледне или открадне телефона му.

— Там първият ли ти е?

— Да не би да разучаваш каква съм?

— Няма такова нещо!

Валери се вглежда в мен.

— Правила ли си някога секс?

Навеждам глава.

— Не.

— Никога? Гледай ти! Тогава ще трябва да преосмисля връзката ти с Рийд, защото той не може, без да...

— Ама аз... — Търся думи и не намирам.

Тя затулва устата си с ръка.

— Не исках да кажа това! Ако е с теб, няма да ти изневерява. Докато беше с Аби, не ходеше с други.

Изтръпвам. Не беше ми идвало на ум, че може да спи с други. А може би точно заради това не ме притеснява и иска да изчакаме.

— Беше глупаво, Ела. Не исках да кажа това. Честна дума. Нали не ми се сърдиш?

— Не. — Прегръщам я, но съмнението се загнездва в главата ми.

След няколко минути излизаме от стаята, издокарани с къси рокли, обувки на висок ток и огромни коси. Истън ни среща в коридора и подсвирква.

— Накъде сте се запътили?

— Към „Мунлайт“. Ще има рейв парти.

— Каза ли на Рийд? — измерва ме той.

— Не. Трябва ли?

— Ами... Е, хайде, до скоро.

— До скоро къде?

— Къде мислиш? Ще кажа на Рийд, че ще танцуваш по прашки в клетката и експресно ще се озове в клуба.

Не скривам доволната си усмивка.

* * *

Влизаме и веднага ни насочват към клетките. Изглежда, ни помнят. Танцуваме на две песни и чувам, че някой ме вика. Истън е

сложил ръце на устата си под клетката и крещи името ми.

Улавя погледа ми и сочи към бара. Рийд се е облегнал на плота в същата поза, в която ме гледаше предишния път. Но този път не изчезва.

Чака.

Чака да слеза от клетката.

Чака да прекося залата.

Чака да отида при него.

Очите му проблясват с всяка моя приближаваща го стъпка. Спирам на крачка от него и питам:

— За какво мислиш?

Той плъзва поглед по гърдите и краката ми под късата черна рокля.

— Много добре знаеш за какво, но сме сред хора и за съжаление мога само да мисля.

Слагам ръка на рамото му и той, който не обича да показва чувствата си, я взема и доближава устни до дланта ми. Усещам горещия му дъх. Дръпва ме рязко към себе си и шепне в косата ми.

— Половината мъже тук са луди по теб.

— Само половината?

— Другата половина са луди по Истън.

Плъзва ръка по голия ми гръб и ме притиска между краката си.

— Искам да танцуваме — едва успявам да изрека.

— Да вървим.

Рийд оставя празната чаша на бара и ме повежда за ръка към дансинга. Прегръщаме се, бедрото му е между краката ми и понеже се е привел над мен, имам чувството, че ме носи. Пръстите му галят кожата ми под късата рокля. Сключвам ръце на врата му и се отпускам.

— За малко да експлодирам, докато танцуваше горе — шепне Рийд.

— Приятно ли ти е да ни гледаш с Вал? — питам шеговито, защото знам, че всички мъже си падат по подобни сцени.

— За кого говориш? Аз виждах само теб — гали косата ми той.

Разтапям се и мълвя:

— Ако говориш все така, може да ти провърви тази вечер.

— Искаш ли да си вървим? — Дъхът му пари и ръцете му се впиват в тялото ми.

Възбудена съм и толкова много го желая, че бързам да кимна.

— Отивам да намеря Истън и да му кажа, че си тръгваме — казва Рийд, докосва с устни слепоочието ми и нежната целувка ме възпламенява. После потъва в тълпата да търси брат си, а аз отивам на бара да си взема вода, тъй като усещам как горя. Вал все още танцува и върти готиното си дупе в клетката.

На бара пред мен стои хубаво момче с кестенява коса и вързана над карираните панталони риза. Може би учи в „Астор Парк“, тъй като ми се струва познат.

— Ела Роял? — поглежда ме той.

Вече свикнах да ме наричат така. Държа десет долара във вдигнатата си ръка и барманката ме вижда.

— Вода, моля! — Оставям парите в бурканчето на бара. Бакшишът е голям, но изгарям от жажда и това е най-бързият начин да ме обслужат.

— Да, аз съм Ела Роял. В „Астор Парк“ ли учиш?

— Скот Гастънбърг. Може ли да те попитам нещо?

— Да.

Вземам чашата вода и викам „Благодаря!“ над оглушителната глъчка.

— С близнаците ли започна? И подред ли караш братята, или както ти падне?

Дръпвам се рязко и разливам водата.

— Да ти го начукам!

— Навит съм, бейби, но фамилията ми не е Роял.

Едва се сдържам да не го залея. Тряскам чашата на бара.

— Върви на майната си! — Обръщам се и се блъскам в Рийд.

Той забелязва изражението ми, както и арогантната мутра на Карираните гащи и веднага се намесва. Бута ме зад себе си и пита с присвити очи:

— Какво й каза?

— Няма нищо, хайде да тръгваме.

Дърпам Рийд за ръката, ала Скот или няма инстинкт за самосъхранение, или се е сдобил с кураж от гаврътнатите питиета, тъй като се хили и обяснява:

— Мацето предложи да ми го начука, но аз й напомних, че не съм Роял. Дори не съм ви братовчед, но съм готов да почакам да

обслужи първо вас.

Рийд го удря и аз нямам време да реагирам. Скот е на пода под безмилостните му юмруци, които ваят с такава сила, че дори тътнещият бас на музиката не може да ги заглуши.

— Стига, Рийд! Хайде, тръгвай! — моля го аз, ала той е зает с префасонирането на лицето на Скот. Някои зяпачи се присъединяват към молбата ми, а други насърчават моя закрилник.

Трима охранители си пробиват път към нас и хващат ръцете на Рийд. Скот лежи, от носа му тече кръв и едното му око е затворено.

— Трябва да напуснеш заведението — нарежда един от облечените в черно мъже.

— Разбрах — кима Рийд и се обръща към мен.

Знам какво ще ми каже и го изпреварвам.

— Отивам веднага да намеря Истън.

Той кима и нарежда на русия охранител, който закусва със стероиди и вечеря с деца:

— Няма да се отлепяш от нея. Случи ли й се нещо, клубът ще бъде затворен и превърнат в детска площадка още утре.

Рийд прелива от адреналин и трябва да изчезне, преди да налети отново на бой.

— Истън е при тоалетните — вика той, докато охранителите го съпровождат до изхода.

Тълпата около мен шушука.

— Поредният декрет на Роял! Кажеш ли нещо лошо за Ела Роял и поне шест месеца ще се храниш само със сламка.

— Сигурно е страхотна в леглото.

— Чукането с професионалистки е върхът. Дават ти да правиш всичко с тях.

Ушите ми пламтят и аз като Рийд съм склонна да се нахвърля яростно върху всеки един гаден коментатор, ала съзирам Истън в коридора до тоалетните и ускорявам крачка. Той не влиза, а се отправя към задния изход.

— Истън! — викам, но той не се обръща, а само помръдва рамене, за да ми даде знак, че ме е чул.

Изскачам на задната алея секунди след него. Отвън го чакат двама типове, които не са там, за да изпушат заедно по цигара.

Мъжете са със зализана назад коса, бели тениски и толкова плиткi джинси, че се виждат боксерките им. Единият има метална верига на колана.

— Ела, влез вътре. — Гласът на Истън е по-рязък и настойчив от всякога.

— Защо да влиза? — обаждa се оня с веригата и се хваща за пакета. — Можеш да се разплатиш с нея. Дай ми я за една седмица и готово.

Животът ми, преди да стана Роял, бѣкаше с гадории и аз безпогрешно разпознавам сцените на разплащане на борчове.

— Колко? — питам господин Верига.

— Ела! — намесва се Истън.

— Колко ви дължи? — отново питам аз.

— Осем хилядарки.

Почти припадам, ала Истън се прави на герой и казва неспринудено:

— Ще ги имате другата седмица. Само ме изчакайте.

— Лесно ви е на вас, богаташките копелета, но аз не мога да чакам, защото трябва да плащам сметки. Дреме ми на оная работа, че сте се охарчили. Давай парите или ще те издокараме като мостра за всички пикльовци, дето си въобразяват, че Тони Лорено им е лихвар.

Истън изправя рамене и пристѣпва в нападателна поза. Тони бръква в джоба си и ме обзема паника.

— Спрете! Ще ви дам парите. — Вадя ключовете на колата. — Чакайте ме тук.

— Ела, какво говориш? — чуди се Истън.

Не искат да ме чакат. Вървят след мен.

ГЛАВА 33

Преди да отключи багажника, оглеждам паркинга за роувъра на Рийд. Няма го. Вероятно е паркирал от другата страна на клуба. Отдъхвам си, тъй като появата му би влошила нещата. Вече наби един и нищо не би го спряло отново да се развихри — особено в защита на брат си.

— Само да си посмяла да извадиш оръжие — надвесва се Тони над багажника.

— Как позна, че имам оръжеен склад в колата? — питам подигравателно.

Повдигам филца над резервната гума и измъквам затиснатата под крика найлонова торбичка. Броя осем хиляди с натежало сърце.

Истън мълчи и ме гледа мрачно. Намръщва се още повече, когато давам парите на Тони.

— Пито-платено. Господа, беше ми приятно да работя с вас — саркастично заявявам аз.

Тони брои два пъти парите. Когато понечва да ги преброи трети път, Истън избухва:

— Толкова са, не виждаш ли! Изчезвай, задник такъв!

— Внимавай, Роял! Все още мога да те разкрася, както си искам.

Но ние знаем, че няма да го направи. Инак само ще привлече внимание към „бизнеса“ си.

— И вече залагай другаде — предупреждава Тони. — Писна ми да се разправам с теб.

Двамата „бизнесмени“ си тръгват. Тони набутва парите в задния си джоб, плитките джинси се смъкват и боксерките се показват още повече над колана. Когато се отдалечават, крясвам на Истън:

— Ти не си наред! Как може да се занимаваш с такива разбойници!

Той свива рамене.

Тони можеше да го убие. Можехме и двамата да пострадаме. А той стои и мълчи все едно не го засяга. Крайчетата на устните му са

извити, сякаш прикрива усмивка.

— Смешно ли ти е? Животът ти е в опасност и това те кефи?

— Ела... — най-накрая проговаря Истън.

— Млъкни. Не искам да те слушам.

Изпращам съобщение на Рийд, за да му кажа, че Истън ще се прибере с мен, и да ни чака вкъщи. Хвърлям найлоновата торбичка в багажника и си налагам да не се замислям, че парите са с осем хиляди по-малко плюс още триста долара, които похарчих в мола с Вал. До десетте хиляди за следващия месец ми остават хиляда и седемстотин за фонд „Бягство“.

Не че съм замислила да избягам. Особено след положителните промени в живота ми, ала точно сега ми се иска да взема парите и да изчезна.

— Ела... — отново подхваща Истън.

— Не сега. Трябва да намеря Вал.

Обаждам ѝ се и се надявам, че ще си чуе телефона въпреки оглушителната музика. За щастие, вдига и чурулика:

— Ехо, всичко наред ли е?

— Вече е. — Поглеждам смразяващо Истън и добавям: — Излез след малко на паркинга. Няма да ни пуснат.

— Добре.

Истън прави пореден опит да ме запrikaзва.

— Ела...

— Не ми се говори.

Той млъква. Спираме пред клуба и чакаме Вал. Казвам на Истън да се смести отзад, а тя сяда до мен, като понечва да му предложи да се разменят, но усеща напрежението и замълчава.

Пътуваме в тишина.

— Обади ми се утре — махва Вал и слиза пред дома си, а аз викам след нея:

— Извинявай за тази вечер.

Тя се усмихва от все сърце и казва:

— Няма защо, бейби. Случват се такива неща.

— Лека нощ, Вал.

Приятелката ми маха още веднъж и потъва в огромната къща на Карингтън. Истън се премества до мен в пълно мълчание. Стискам

кормилото с всички сили и се съсредоточавам в шофирането, макар да ми е трудно с такъв глупак до мен.

Постепенно се успокоявам и Истън промълвява:

— Съжалявам...

Долавям искреността му и отговарям:

— Има за какво.

— Защо имаш скрити пари? — пита той след кратко колебание.

— Защото така. — Тъп отговор, но ми е писнало да давам обяснения.

За мое учудване Истън ме познава по-добре, отколкото си мисля, тъй като казва:

— Татко ти ги е дал, нали? За да те убеди да останеш у нас. Но ти ги криеш, в случай че решиш да избягаш.

Стисвам зъби.

— Ела, Ела...

Подскачам, когато скланя глава на рамото ми и топлата му ръка докосва моята. Меката му коса гъделичка шията ми и се изкушавам да я докосна. Ала той не заслужава никакво внимание.

— Не си тръгвай — шепне Истън и дъхът му гали кожата ми. — Не искам да си тръгнеш от нас.

Целува рамото ми, но в целувката няма нищо сексуално. Както и в стискането на ръката ми.

— Ти си част от нас и най-хубавото нещо, което се е случвало на семейството ни.

Боже мой! Смаяна съм и мълча.

— Ти си наша. Съжалявам за тази вечер. Наистина, Ела. Моля те, не ми се сърди...

Гневът ми се стопява. Говори ми като малко момче и не мога да се въздържа да не погала косата му.

— Не ти се сърдя. Но трябва да спреш със залаганията.

Кой знае дали ще мога да те спася пак.

— Така е. Не беше наложително да ми помогнеш, ала го направи. Обещавам да ти върна всичко. — Целува ме по бузата. — Благодаря ти. Много ти благодаря.

— Няма защо.

Рийд ни чака на алеята пред къщи. Поглежда ни подозрително, но не успява да ми зададе въпрос, тъй като влизам бързо, без да се обръщам. Нека Истън му докладва. Уморена съм и не желая да обсъждаме случилото се.

Обличам огромната тениска нощница, свалям грима и си измивам зъбите. Толкова съм изтощена, че макар да е само десет, лягам и се унасям.

Рийд идва чак след час. Вероятно е разговарял с Истън.

— Разбрах, че си спасила брат ми — тихо казва той и ляга до мен. Прегръща ме и аз слагам глава на гърдите му. — Благодаря ти.

Тонът му е затрогващ.

— Какво толкова? Само платих дълга му.

— Напротив! Истън ми каза за парите в багажника. Благодарен съм ти, но не трябваше да ги даваш. Има и свестни букмейкъри, но Лорено е голям мошеник. Какво ли не му наговорих на Истън. Дано най-сетне ме послуша.

— Съмнявам се. Убедена съм, че залаганията, пиенето и чукането го забавляват и зареждат, така че едва ли ще се промени. Той си е просто такъв.

Рийд ме притегля върху себе си, усукваме се в чаршафите, разсвиваме се и ги изритваме. Ръцете му шарят по тялото ми, а езикът му се извира между устните ми в пламенна целувка.

— Никой не бива да си позволява да ти говори като оня мърльо на бара — казва той. — Заслужи си боя.

— Какво? Кой? — Толкова съм разсеяна от ласките му, та ми трябва време да разбере за кого говори.

— Оня задник Скот.

Рийд Роял, моят рицар! Целувам го и шепна:

— Не знам защо, ала се възбуждам, когато ме защитаваш като пещерен човек.

— Фрас с тояга по главата и после право в пещерата — смее се той.

— На това се казва романтика! — прихвам.

— Аз не ставам за романтика, но пък ме бива в някои други неща — дрезгаво прошепва Рийд.

Няма спор. Целуваме се пак и пак, а силните му длани ме възпламеняват. Когато плъзга пръст в мен, забравям за клуба, за Истън и букмейкъра, забравям и собственото си име.

Съществува само Рийд. В този миг и в това легло той е центърът на моята вселена.

* * *

Калъм пристига в събота и с Рийд се излежаваме на басейна все едно не сме били никъде другаде, освен там. В събота вечер излизам с Валери и най-накрая ѝ разказвам за мен и Рийд. Тя е развълнувана, но уточнява, че все още не правя най-същественото и ми се присмива, като ме нарича моралистка.

Нямам нищо против бавното темпо и макар част от мен да е готова да вдигне и последната бариера, Рийд се въздържа и като че ли се страхува да я премине. Не разбирам, защото нали сме интимни по толкова много други начини.

В понеделник ме закарва на училище и за мое учудване денят минава бързо и неусетно. Днес адвокатът ще чете завещанието и колкото и да ми се иска времето да спре, последният звънец бие и се запътвам към чакащата ме пред училище лимузина.

Калъм мълчи, докато спираме пред бляскавата сграда на адвокатска кантора „Гриър, Грей и Девъро“.

— Не се притеснявай, Дайна повече лае, отколкото хапе — успокоява ме той.

Не съм я виждала след разговора в пентхауса и не горя от желание да я срещам. По изражението ѝ личи, че и тя не очаква срещата ни с нетърпение. Запознават ме с четирима адвокати и ме настаняват на удобен диван.

В този миг се появява Брук.

— Ти защо си тук? — избухва Калъм. — Изрично ти казах да не идваш!

— Дойдох да подкрепя най-добрата си приятелка — невъзмутимо отвърща тя.

Дайна застава до нея и я хваща под ръка. Като сестри са — с дълги руси коси и фини черти. Не съм питала Калъм за отношенията им и не знаех, че са толкова близки.

Ако трябва да избирам страна, не съм на страната на Брук, а на Роял. Неприязненият ѝ поглед ми подсказва, че го знае. Вероятно ме смята за предателка, тъй като е предполагала, че заедно с Дайна ще се опълчим срещу лошите мъже.

— Аз исках да дойде — уточнява Дайна. — Да започваме, че сме си запазили маса в „Пиер“.

Ще слушаме завещанието на покойния ѝ съпруг, а тя се притеснява за резервацията в ресторанта? Голяма работа е тази Дайна...

— Аз съм Джеймс Дейк, адвокатът на госпожа О'Халоран — представя се един от мъжете и подава ръка на Калъм, който поглежда учудено и него, и Дайна.

По всичко личи, че настойникът ми е неприятно изненадан от присъствието както на Брук, така и на адвоката на Дайна.

Брук и Дайна се разполагат на дивана срещу нас, а адвокатите — на столовете. Гриър сядат на бюрото. Покашля се и свежда очи към документите в ръцете си.

— Това е последното завещание на Стивън Джордж О'Халоран — започва той.

Побелелият Гриър избърборва имената на няколко благотворителни организации и няколко души, на които Стив е завещал съответните суми, и споменава, че на Дайна е предоставена пожизнена собственост на имотите му. Адвокатът ѝ се намръщва, от което разбирам, че това не е добра вест. Има значителни суми и за синовете на Калъм, при положение че — адвокатът се покашля, преди да продължи — „Калъм пропилее богатството си по блондинки и в къркани, преди да ритна камбаната“.

Настойникът ми се усмихва.

— Колкото до законен наследник...

Гриър използва сложни правни термини и ми е трудно да го разбера, но викът на Дайна ме стряска:

— *Какво?* Не! Ще оспорвам!

Калъм се навежда и ми обяснява, че законният наследник съм аз. Стив ми е оставил половината от богатството си или около... не

няколко, не и няколко десетки милиона... *А стотици милиони!*

Чувствам, че ще припадна.

— И една четвърт от компанията — добавя Калъм. — Дяловете ще бъдат прехвърлени на твое име, когато навършиш двацет и една.

Дайна е на крака, завърта се на невероятно високите си токчета и гледа адвокатите с убийствен поглед.

— Той беше *мой* съпруг! Всичко негово е мое и отказвам да го деля с тая пикла, която може и да не му е дете.

— ДНК тестът показва, че... — подхваща Калъм.

— *Твоят* ДНК тест! Много добре знаем на какво си способен, когато трябва да защитиш безценния си приятел Стив! Настоявам за друго изследване, от моите хора!

Гриър кима и я уверява:

— Няма проблем да удовлетвориш молбата ви. ДНК пробите на съпруга ви са в частна лаборатория в Роли. Ще се погрижа за документацията.

— Преди да си тръгнем, ще вземем проба от госпожица Харпър — обажда се адвокатът на Дайна. — Аз ще отговарям за цялата процедура.

Слисана съм от всичко, което чух, и не чувам разговорите на възрастните. Стотици милиони... Дори не мога да си представя такава сума. Чувствам се виновна за наследеното богатство. Та аз дори не познавах Стив. Не заслужавам дори половината на всичко това.

Калъм забелязва изумлението ми и държи ръката ми, докато Брук стиска възмутено устни. Не обръщам внимание на вълните омраза, които ме заливат, и дишам дълбоко.

Не познавах Стив. Той също не ме познаваше. Изведнъж осъзнавам, че ме е обичал. Или поне е *искал* да ме обича.

Сърцето ми се свива, тъй като така и не бях имала възможността да му върна обичта.

ГЛАВА 34

Минават часове след прочитането на завещанието и съм все още като вцепенена. Смаяна. Тъжна. Стомахът ми е на топка. Лягам си, свита на кълбо и се опитвам да изключа.

Мъчно ми е, че никога няма да познавам Стив О'Халоран. И то *истински*.

Старая се да не мисля за заплахите на Дайна на тръгване от кантората, както и за обидните думи на Брук към Калъм, когато отказа поканата ѝ да вечерят заедно, за да си *побъбрят*. Тя иска отново да го прикотка. Не съм учудена.

Рийд идва в стаята ми, заключва, ляга до мен и ме прегръща.

— Татко нареди да те оставим на спокойствие. Изчаках два часа. Кажи какво стана.

Долепвам лице до шията му.

— Не ми се говори.

— Татко не казва нищо за срещата ви с адвокатите.

Сядам с въздишка и склонявам да споделя преживяното.

— Мултимилионерка съм. Мулти! Ще откача...

Устните му се разтягат в усмивка.

— Не се шегувам, Рийд. Какво да правя с толкова много пари?

— Инвестирай. Дай за благотворителност. Харчи. Можеш да правиш хиляди неща.

— Не го заслужавам. — Размеквам се и му разказвам всичко за завещанието, за реакцията на Дайна и за това, че макар да не ме е виждал, Стив ме е смятал за своя дъщеря.

Не спирам да говоря, Рийд не продумва и така е най-добре. Нямам нужда от успокоение или кураж, а от някого, който да ме изслуша.

Когато най-сетне млъквам, той прави нещо още по-мило, като ме целува дълго и страстно, а близостта на тялото му потушава тревожността ми.

Устните му докосват шията ми, брадичката и скулите. Всяка милувка ме замайва все повече и повече. Чувството е страхотно и ужасяващо. Засяда в гърлото ми и ме подтиква да побягна. Обичам за първи път. Обичах мама, но това чувство е съвсем различно. То е... всепоглъщащо. Пламтящо, силно и болезнено. Прелива в сърцето ми и пулсира в кръвта ми.

Рийд Роял е в мен. В преносен смисъл. Но аз го желая наистина и ръцете ми трескаво дърпат ципа му.

— Ела, недей... — изпъшква той.

— Искам те — шепна в устните му.

— Калъм е вкъщи.

Все едно ме плисва със студена вода. Баща му може да почука на вратата всеки миг — нали видя колко съм разстроена след срещата с адвокатите.

— Прав си. Не бива да го правим сега.

Рийд ме целува и се надига.

— С Истън и още няколко приятели сме се разбрали да излезем да пийнем по бира. Мога да откажа, ако не искаш да оставаш сама.

— Върви. Добре съм. И без това мисля само за милионите и едва ли ще ти бъда добра компания.

— Ще се върна след два часа. Ако не спиш, може да гледаме някой филм.

Отново се свивам на кълбо и заспивам. По едно време телефонът ми звъни. Поглеждам номера и виждам, че е Гидиън. Имам телефоните на всички братя, но той ми звъни за пръв път.

— Да? — казвам сънено аз.

— Вкъщи ли си? — делово пита той.

Ядосан е. Нещо в тона му ме плаши.

— Да, защо?

— Идвам след пет минути.

В понеделник? Та той се връща само през уикенда!

— Трябва да поговорим. Пет минути, но някъде навън.

— Защо навън?

— Не искам някой да ни чуе.

Сядам в леглото. Това не ми харесва. Не че ме е страх, че ще ме убие и захвърли на пътя. Но не виждам причина да изляза с него.

— Става дума за Савана — добавя Гидиън. — Но трябва да остане само между нас.

Отдъхвам си, но съм все така объркана. Той за пръв път споменава името ѝ пред мен. Знам за тях от Истън и признавам, че ми е интересно да науча нещо повече за отношенията им.

— Слизам след малко.

Огромният му джип е на алеята с колите. Сядам и потегляме. Лицето му е непроницаемо, а раменете не помръдват. Спира на малък площад и изключва мотора.

— Спиш ли с Рийд?

Зяпвам. Погледът му ме пронизва и сърцето ми се разтуптява.

— Ами... не... — казвам истината.

— Но сте заедно, нали?

— Защо те интересува?

— За да разбере от какви предупреждения се нуждаеш.

Недоумявам за какво говори и питам:

— Нали щяхме да говорим за Савана?

— И за нея, и за теб, и за Рийд. Каквото и да правиш с него, веднага спри!

— Но защо? — Сърцето ми ще изхвъркне.

— От тази връзка няма да излезе нищо хубаво.

Гидиън прокарва ръка през косата си и навежда назад глава. На врата му има белег от ухапване.

— Рийд не е стока. Аз също не съм. А ти си добро момиче. В училище има и други момчета. На Рийд му предстои колеж.

Изреченията му са кратки и накъсани.

— Знам, че не е стока... — понечвам да кажа, но той ме прекъсва.

— Не знаеш в какво се замесваш. Рийд, татко и аз имаме нещо общо — и тримата съсипваме живота на жените, с които сме. Докарваме ги до ръба на пропастта и ги бутаме. Ела, ти си свястно момиче. Но ако продължаваш да си с Рийд, аз...

— Какво ти?

Гидиън стиска с всички сили волана и кокалчетата на ръцете му побеляват.

— Спри да питаш и започни да слушаш. Приключи връзката си с брат ми. Бъди му приятелка, каквато си с Истън и с близнаците. Но

нищо повече!

— Защо?

— По дяволите! Винаги ли си толкова упорита? Не искам да разбиеш сърцето си и след това да се нагълташ с хапчета!

Най-сетне разбирам гнева му. Майка му се бе отровила... Да не би и Савана да е опитвала нещо подобно?

Не желая да уведомявам Гидиън за споразумението ми с Рийд, пък и той не би приел нищо друго, освен съгласието ми да скъсам с брат му. Какво толкова, ще се престоря, че приемам, и ще пазим връзката си в тайна. Вече имам опит — нали с Рийд се крием от Калъм.

Потупвам го по ръката и го успокоявам.

— Добре. Ще скъсам с брат ти. Между нас и без това няма нищо сериозно — лъжа аз.

— Сигурна ли си?

— Да. На Рийд му е все едно. А ако знае, че това те разстройва, не би помислил за нещо повече. Хайде, успокой се. Не искам да разваляме що-годе установените отношения у дома. Скъсваме и край.

— Добре — въздиша Гидиън.

— Предлагам да се прибираме. Ако някой ни види заедно, ключките веднага ще плъзнат.

— Така е — засмива се той.

Мълчим по пътя към къщи и когато ме оставя пред вратата, питам:

— Веднага ли се връщаш в колежа?

— Да.

Не му вярвам. Продължавам да се чудя защо настоява толкова много да скъсам с брат му. Забелязвам, че роувърът на Рийд е паркиран до гаража. Върнал се е. Другите коли ги няма. Чудесно. Ще бъдем само двамата.

Изкачвам стълбите по две наведнъж. Всички врати са отворени, освен вратата на стаята на Рийд. Никога не съм влизала в нея, но тази вечер няма да го чакам да дойде при мен. Гидиън ме притесни с настояването си и само Рийд може да ми разясни причините.

Вдигам ръка, за да почукам, но се сещам, че никой не чука на моята врата и всички влизат, сякаш стаята е тяхна. Усмивам се и

отварям — ще дам урок на Рийд, та дано осъзнае колко важно е да чукаш, преди да влезеш.

— Рийд, аз...

Думите ми замират и дъхът ми секва.

ГЛАВА 35

Разхвърляните дрехи по пода са като пътека от мръсни трохи към леглото. Проследявам я. Запокитени обувки с висок ток. Маратонки. Риза, а под нея — рокля. Затварям очи, сякаш за да излича това, което виждам. Отварям ги, но промяна няма. Черно дантелено бельо, каквото никога не бих носила, захвърлено до ръба на леглото. Мускулести прасци, голи колене, склучени ръце... Над мускулестия му корем нова драскотина на левия гръден мускул, точно над сърцето. Очите ни се срещат и аз се правя на изненадана.

— Къде е Истън? — Мозъкът ми отказва да възприеме това, което виждам, и ми хрумва да инсценирам. Уж влизам в стаята на Истън, а Рийд, в алкохолно опиянение, също се е озовал в чуждата стая и...

Нищо не излиза, тъй като погледът на Рийд е пронизващ. Гледа ме и чака обяснение.

Спомням си за предупреждението на Вал, че той не може без жена. Поемам си дъх и отчаяно питам:

— Нали щеше да пиеш бира с приятели?

Излъжи нещо, заблуди ме! Ала Рийд мълчи и не продумва.

Брук се надига като привидение и земята спира да се върти. Времето също спира, докато прокарва остриите си нокти по гърба, рамото и гърдите му.

Гола е. Целува врата му, без да откъсва очи от мен. Той не помръдва.

— Рийд... — промълвявам почти без глас и името му драска свитото ми гърло.

— Отчаянието ти е потискащо. — Гласът на Брук не подхожда на тази стая. — По-добре си върви. Освен ако... — Тя премята голия си крак върху Рийд, който още не е свалил анцуга. — Освен ако искаш да гледаш.

Болката в гърлото ми се засилва, тъй като той не реагира.

Ръката ѝ пълзи по рамото му и когато стига до китката, той помръдва едва забележимо. Обзема ме паника, тъй като пръстите ѝ приближават слабините му и миг преди да се сключат върху онова, което мислех, че принадлежи само на мен, аз излизам.

Как може да съм такава глупачка! Сляпа за толкова много неща! Дори не мога да ги изброя...

С мама не се задържахме на едно място и си мислех, че имам нужда от корени. Когато поредното ѝ гадже ме зяпаше, си казвах, че ми е необходим баща. В самотните нощи, докато мама се претрепваше да работи като сервитьорка, стриптийзьорка и кой знае още каква, си мечтаех за брат или сестра. А когато беше болна, се молех за пари.

Сега имам всичко това, а съм по-зле отпреди.

Втурвам се в стаята си и пъхам в раницата гримовеите, двата чифта сини джинси, пет тениски, бельо, стриптийзьорския тоалет от „Мис Кенди“ и роклята на мама. Сдържам сълзите си. Те няма да ми помогнат. Ще изляза от този кошмар само ако си тръгна.

Къщата е злокобно тиха. Смехът на Брук, когато я успокоявах, че все някъде ще се намери някой свестен мъж, кънти в главата ми.

Представям си я с Рийд. Устните му, слепени с нейните, и пръстите му върху тялото ѝ. Излизам от къщата и повръщам на ъгъла.

Устата ми горчи, когато запалвам колата. Тръгвам. Чакам сцената от филмите, в която Рийд тича след мен и крещи името ми.

Но това не се случва.

Няма сцена с дъжд и целувки за сдобряване. Лицето ми е мокро, но от сълзите, които вече не мога да сдържа.

Монотонният глас на джипиеса ме направлява. Изключвам мотора и прибирам сертификата за собственост на колата в томчето на Одън. Той пише, че дори да паднеш от небето след поредица несрети, все някъде ще има бъдеще за теб и няма защо да мислиш за загубите. Дали го е преживял? И би ли го написал, ако животът му беше като моя!

Облягам глава на волана. Плачът тресе раменете ми и отново ми се повръща. Слизам от колата и се запътвам с треперещи колене към автогарата.

— Как си, мила? — пита загрижено продавачката на билети. Вниманието ѝ съвсем ме разплаква.

— Баба ми... почина — казвам аз.

— О, съжалявам. На погребение ли отиваш?

Кимам.

Тя трака с дълги нокти по клавиатурата на компютъра и ме поглежда.

— Отиване и връщане?

— Не. Няма да се връщам.

— Сигурна ли си? По-евтино е, ако вземеш двупосочен билет.

— Тук нямам нищо и никого. Нищичко.

Жената съзира мъката в очите ми и мълчи. Принтира билета и аз се качвам на автобуса, който не може да ме отведе достатъчно бързо и достатъчно далеч оттук.

Роял Рийд разби сърцето и душата ми. Паднах от небето и не съм сигурна, че мога да стана. Не и този път.

Издание:

Автор: Ерин Уот

Заглавие: Парцалена принцеса

Преводач: Красимира Абаджиева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 08.02.2017

Редактор: Петя Дончева

Коректор: Ина Тодорова

ISBN: 978-954-27-1961-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6220>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.